

јул, август, септембар 2022.

СА ХРИСТОМ У ПЕЋИ НЕВОЉЕ

1. Пастирова пећ невоље	5
2. Невоље које долазе	13
3. Кавез за птице	21
4. Одроз златаревог лица	29
5. Екстремна врелина	37
6. Упрезање свих снага у борби	45
7. Неуништива нада	53
8. Гледање Невидљивога	61
9. Живот прослављања Бога	69
10. Кротост у пећи невоље	77
11. Чекање у пећи невоље	85
12. Умрети као семе	93
13. Христос у пећи невоље	101

СА ХРИСТОМ У ПЕЋИ НЕВОЉЕ

Аутор: Гевин Ентони

Број 3/2022.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу
www.subotnaskola.org

Одговара: Желимир Станић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Тамара Бабић

Лектура: Мирјана Ђерић

Прелом: Гордана Ардељан

Издаје: »Препород«, Београд

За издавача: Саша Тодоран, 11000 Београд, Радослава Грујића 4

Тираж: 2500

За интерну употребу

Табеле припрема Одељење за суботну школу

© [2022] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

„Све је кроз њу постало, и без ње ништа није постало што је постало“ (Јован 1,3).

„Све је“ створио Он, Исус, а ипак — према Светом писму — „Исус је плакао“ (Јован 11,35). Творац је плакао? Штавише, Исус је био „презрен... и одбачен између људи, болник и вичан болестима, и као један од кога свак заклања лице, презрен да га ни за што не узимасмо“ (Исаија 53,3). Творац, човек туге, презрен и одбачен? Једном је чак повикао: „Боже мој! Боже мој! зашто си ме оставио?“ (Матеј 27,46).

Како је то могуће? Ипак, могуће је, зато што је Исус, наш Створитељ, истовремено и наш Откупитељ, и као такав, Он је Распети Бог – Створитељ који је преузео људску природу и у тој нашој природи целог живота трпео оскудицу и тешкоће, што се завршило Његовим распињањем на римски крст.

Тако је наш Створитељ, Онај у коме „живимо, и мичемо се, и јесмо“ (Дела 17,28), страдао у људској природи на начине које нико од нас не би могао да поднесе. Ми можемо искусити само своје муке, своје јаде, а Он је на крсту понео „болести наше... и немоћи наше“ (Исаија 53,4) – и то свих нас. То је најневероватнији чин у целој историји свемира.

Имајући у виду такву позадину (распетог Бога који се надвија над нама), ми ћемо у наредних неколико месеци настојати да боље схватимо оно што нам је иначе несхватљиво – сопствену патњу, страдање хришћана, оних који су свој живот предали Христу. Не тврдимо да ћемо пружити све, па можда чак ни већину одговора. Ми тврдимо само да је „Бог љубав“ (1. Јованова 4,8), да Њему, и поред свега што се дешава, можемо веровати, и да можемо расти у милости пролазећи кроз све то, ма колико то био болан процес.

У овом тромесечју проучаваћемо Божју Реч и посматрати како су се други људи, од крви и меса као и ми, мада су зрачили вером, ипак суочавали са очајем, издајом, разочарањем, губитком, неправдом и злостављањем (да ли вам то звучи као нешто са чим се

можете повезати?). Како су се они снашли? Шта су научили? Шта ми, на основу њиховог примера, можемо научити?

Док будемо посматрали те људе, њихова искуства, њихове борбе и искушења вере (која би могла бити веома слична нашим), не смео губити из вида Крст који се налази у позадини свега тога. Са чим год да се суочимо, увек морамо имати на уму да је Исус Христос, наш Створитељ и Откупитељ, прошао кроз нешто много горе.

Наш Бог је Бог који страда. Чак је и Албер Ками, мада није био баш посвећени хришћанин, разумео неке од импликација крста и Божјег страдања на њему: „Ноћ на Голготи је толико важна у историји човека само зато што је, у њеној сенци, Божанство напустило своје традиционалне привилегије и чашу смртне агоније, укључујући крајњи очај – испило до последње капи“ (Албер Ками, *Побуњени човек*). Или, како је то Елен Г. Вајт изразила: „Крст је нашим отупелим чулима открио бол који је грех, од самог свог зачетка, наносио Божјем срцу“ – *Васпитање*, стр. 263 (оригинал).

Лекције које ћемо овде проучавати нису теодицеја, правдање Бога с обзиром на проблем постојања зла. Уместо тога, као што смо рекли, оне треба да нам помогну да пребродимо неизбежну патњу с којом се сви овде суочавамо, у свету у коме је згрешити скоро исто тако лако као дисати. Оно што ћемо покушати да покажемо јесте да бол, патња и губитак не значе да нас је Бог напустио. То само значи да ми, чак и као верници, учествујемо у заједничкој судбини палог рода. Разлика је ипак у томе што ми, захваљујући Исусу и нади коју Он нуди, можемо да пронађемо смисао и сврху у ономе што изгледа бесциљно и бесмислено, и да некако, чак и кад не можемо ни да замислимо како, наставимо да верујемо обећању да „све иде на добро“ онима који воле Бога (Римљанима 8,28) – Бога који је, мада је све створио, такође у свему и пострадао (и управо зато Га волимо).

Гевин Ентони, који је највећим делом допринео састављању ове Поуке, одрастао је на Шри Ланки у породици мисионара. Радио је као пастор у Енглеској, а док је писао ове лекције, био је председник црквене Области на Исланду.

ПАСТИРОВА ПЕЋ НЕВОЉЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Псалми 23, Римљанима 12,18-21.

Текст за памћење: „Душу моју опоравља, води ме стазама праведним имена ради својега“ (Псалми 23,3).

Софи се наслонила на врата своје спаваће собе и склизнула на под. Сузе су јој брзо навирале, а онда је зајецала. „Како је могао? Како је могао!“ Управо је примила вест која јој је сломила срце. Неко кога је сматрала пријатељем, кога је поштовала и коме је веровала, ширио је грозне трачеве о њој како би уништио њену репутацију и њен посао. Пошто је зграбила своју Библију са кревета, изненада је затекла себе како зури у неке веома познате речи: „Душу моју опоравља, води ме стазама праведним имена ради својега. Да пођем и долином сјена смртнога, нећу се бојати зла; јер си ти са мнош; штап твој и палица твоја тјешу ме“ (Псалми 23,3.4).

„Немогуће!“ – промрмљала је сама за себе. Али, закључак се није могао избећи. Пастир у псалму води своје овце стазама праведним, али по свему судећи, управо ти путеви вијугају ка долини сенке смрти. Да ли је заиста могуће да је чак и ту болну издају од стране пријатеља, ту мрачну долину, Бог могао да искористи како би је поучио праведности?

Кратак преглед поуке за ову седмицу: Када сте више духовно напредовали – у лепим или тешким тренуцима?

ВОДИЧ НА ПУТОВАЊУ – ПАСТИР

„Господ је пастир мој, ништа ми неће недостајати“ (Псалми 23,1). Неку децу су замолили да нацртају Бога. Свако од њих је, без изузетка, негде на слици нацртало срце. На питање зашто, једногласно су изјавили да је Бог љубав. То је једноставно тако.

Лако је имаги добро мишљење о Богу и Његовим намерама кад нам све иде добро. Али како старимо, и живот нам постаје све тежи и компликованији, наш поглед на Бога почиње да се мења. Бог се, наравно, не мења (Јеврејима 13,8; Јаков 1,17), али се ми мењамо.

С обзиром на сточарски начин живота људи у старозаветно доба, 23. Псалам користи слику пастира да опише како се Бог стара о нама. Символ пастира се користи за Бога – и у Старом и у Новом завету. То је дивна слика, и она се не мења. Пре него што поближе погледамо 23. Псалам, испитајмо како су различити библијски писци разумели посао и карактер пастира.

Шта можемо сазнати о Пастиру на основу сваког од следећих стихова?

Исаија 40,11 _____

Јеремија 23,3.4 _____

Језекиљ 34,12 _____

Јован 10,14-16 _____

1. Петрова 2,25 _____

Вратимо се сада на 23. Псалам. Шта Пастир чини старајући се за своје овце?

Псалми 23,2 _____

Псалми 23,3 _____

Псалми 23,4 _____

Псалми 23,5 _____

Псалми 23,6 _____

Колико вам значи то што сте свесни да постоји неко такав ко се брине о вама? Како бисте, помоћу те слике, могли да охрабрите некога чија је слика о Богу помрачена услед његових или њених личних борби, какве год оне биле?

МЕСТА КРОЗ КОЈА ПРОЛАЗИМО НА ПУТОВАЊУ

„Води ме стазама праведним имена ради својега“ (Псалми 23,3).

Замислите „стазе праведне“ (Псалми 23,3) које се пружају пред вама, сежући у даљину. Не можете им сагледати крај, али знате да се на крају тог путовања налази дом – Божји дом. Кад пажњу усмерите на нешто што вам је ближе, можете ли да видите куда ти путеви воде? Нека места видите сасвим јасно, док су друга потпуно заклоњена великим и опасним препрекама. Понекад се стаза губи преко литице. Неки делови стазе су лако, а други тешко проходни. Управо тако је било кад је Израел путовао из Египта у Обећану земљу, а на исти начин је то описано и у овом псалму.

Препознајте у 23. Псалму места која Давид види, а кроз која овце пролазе док се стазама праведним крећу ка дому Господњем.

Али зашто се ти путеви називају „стазама праведним“ или „правим путевима“? Постоје четири важна разлога. Прво, то су прави путеви јер воде до правог одредишта – Пастировог дома. Друго, то су прави путеви зато што нас доводе у склад са правом особом – самим Пастиром. Треће, то су прави путеви јер нас увежбавају да будемо прави људи – попут Пастира. Четврто, то су прави путеви зато што нам пружају право сведочанство – како постајемо прави људи, тако одајемо славу Господу. То су „исправни“ или „праведни“ путеви, без обзира да ли је ходати њима лако или тешко.

Важно је схватити да, када нас Бог води, Његов циљ није само да допреми „пошиљку“ на одредиште. Божје вођство подразумева много више од усмерења и заштите. Као што је случај у многим библијским примерима у којима је Бог водио свој народ (било да је водио Аврама својим обећањима или је водио Израел стубом од огња и облака), суштина је увек у томе да, када води свој народ, Он га заправо обучава праведности.

У којој мери сте свесни да је праведност оно чему Пастир даје приоритет у вашем животу? На који начин искушења и пробе могу да промене ваш живот тако да боље одражавате Христов карактер?

НЕОЧЕКИВАНО СКРЕТАЊЕ БР. 1: ДОЛИНА

„Да пођем и долином сјена смртнога, нећу се бојати зла; јер си ти са мном; штап твој и палица твоја тјешу ме“ (Псалми 23,4).

Било би лепо када би све стазе праведности вијугале само дуж травнатих обала бистрих поточића. Али Давид нам то тако не приказује. Те стазе воде и кроз долину сенке смрти – што није место које бисмо пожелели да посетимо! У одређено доба године, канали и јаруге у Израелу бивају нагло поплавлени, што се дешава неочекивано и може бити погубно. Та места су такође необично уска, са стрмим падинама које заклањају светлост. Зато је „сенка смрти“ прикладан израз за „веома дубоку сенку“ или „дубоку таму“.

Сетите се тренутака када сте били у сопственој „долини сена смртнога“. Како је то изгледало? Да ли сте осећали страх, мада сте знали да је Пастир ту? Који су вам библијски стихови били најдрагоценији у то време и зашто?

Шта мислите, како су овце завршиле у тој долини? Мислите ли да су тамо отишле саме, или их је Пастир лично повео тим путем? Образложите свој одговор.

Елизабет Елиот пише: „Јагње које се затекло у долини сенке смрти могло би закључити да је погрешно вођено. Али било му је потребно да прође кроз ту таму да би научило да се не плаши. Јер, пастир је још увек с њим.“ – Elisabeth Elliot, *Quest for Love* (Grand Rapids, MI: Revell Books, 1996), p. 218.

Да ли сте икад помислили да сте „грешком одведени“ у долину? Како сте одговорили Богу у том тренутку? Зашто мислите да је Пастир ризиковао да буде погрешно схваћен допуштајући да уђемо у мрачну долину?

НЕОЧЕКИВАНО СКРЕТАЊЕ БР. 2 – ОПКОЉЕНА ТРПЕЗА

„Поставио си преда мном трпезу на видику непријатељима мојим; намазао си уљем главу моју, и чаша је моја преопуна“ (Псалми 23,5).

Током живота неизбежно наилазимо на неке непријатеље. Како се носите с њима? Да ли сте икад лежали ноћу будни, превртали се и смишљали како да се осветите онима који покушавају да вас повредe или униште ваш рад? Хришћанима може бити тешко да науче како да се носе с непријатељима.

Какве сте непријатеље имали у животу? Како сте реаговали на оне који су покушали да повредe вас или оне до којих вам је стало? Колико сте успешно следили речи које нам је Христос упутио у тексту Матеј 5,44, или Павле у Римљанима 12,18-21?

У тексту Псалми 23,5, Давид нам открива занимљив начин обрачуна с непријатељима. Он одвраћа поглед с њиховог присуства и уместо тога гледа шта Бог чини у његову корист. А Бог је тамо и припрема гозбу за њега.

У Давидовој култури, када би почасни гост дошао на гозбу, домаћин би му помазао главу уљем пре него што уђе у салу за прославу. То уље је било мешавина маслиновог уља и парфема. Тада би гост био смештен за сто са много више хране него што би ико икада могао да поједе.

На који начин нас те три ставке (сто, уље, чаша) у тексту Псалми 23,5 подсећају на то како се Бог брине о нама, чак и кад се налазимо у долини?

Као што нас Павле подсећа, „наш рат није с крвљу и с тијелом, него с поглаварима и властима, и с управитељима таме овога свијета, с духовима пакости испод неба“ (Ефесцима 6,12). Наши непријатељи укључују оне које видимо и оне које не видимо. Хтели ми то или не, ми смо опкољени. Ипак, када смо са Пастиром, ниједан непријатељ, видљив или невидљив, не може да украде оно што нам је Он обезбедио.

Размислите о томе како се Пастир понашао према вама када сте били окружени непријатељима. Шта сте у тим тренуцима могли да запазите што вам омогућава да будете захвални чак и кад пролазите кроз такве тешкоће?

ПОУЗДАНО ОБЕЋАЊЕ У ВЕЗИ С ПУТОВАЊЕМ

„Да! Доброта и милост твоја пратиће ме у све дане живота мојега, и ја ћу наставати у дому Господњем задуго“ (Псалми 23,6).

Када се нађемо у долини или непријатељском окружењу, понекад смо у искушењу да помислимо да смо остали сами. Немамо баш увек утисак да Бог чини нешто велико за нас. Помишљамо чак да, у случају да нам је заиста помогао, не бисмо ни били у тој ситуацији. Међутим, Давид то очигледно није посматрао на такав начин.

У које две појединости је Давид, према тексту Псалми 23,6, био сигуран упркос искушењима? (Видети такође Ефесцима 1,4; 2. Петрова 1,10; Јеврејима 11,13-15.)

У неким преводима стоји: Божја доброта и неисцрпна љубав (Божје заветно обећање) ће ме „пратити“ у све дане мог живота. Међутим, првобитни глагол је много снажнији, и тај стих би заправо требало да гласи: Његова доброта и неуморна љубав ће ме „прогањати“ у све дане мог живота. (То је у ствари исти јеврејски глагол који се користи у стиховима као што су 1. Мојсијева 14,14, Исус Навин 10,19 и 1. Самуилова 25,29, где је идеја о „гоњењу“ или „потери“ веома јасна.)

Каква слика се јавља у вашем уму кад покушате да замислите како вас доброта и неисцрпна љубав „прогоне“? Шта мислите, шта је Давид хтео да нам каже о Богу описујући Његову бригу за нас на такав начин?

Колико год је долина дубока и колико год су наши непријатељи упорни, сигурност у Божју доброту и неисцрпну љубав, као и сигурност у Његово вођство до самог краја нашег путовања сасвим је неупитна. Ако је размишљање о томе могло да подупре Исуса на Голготи, онда би требало да охрабри и нас.

Постоје, међутим, тренуци у којима они до којих нам је стало много тога доводе у питање. Најбољи начин да се, попут Давида, позабавимо тим недоумицама, није пружање теолошких објашњења о томе шта Бог може да уради. Најбољи начин је, као што нам Давид показује у тексту Псалми 23,6, пружање подршке и изношење личних уверења у вези са истином о нашем Богу.

На основу вашег личног знања о Богу, који докази поткрепљују тврдњу да нас Његова доброта и непресушна љубав „прогоне“? Које доказе можете додати из Библије? Како бисте то могли да поделите са онима који доводе у питање сигурност у Божје старање? У ком смислу је Крст највећи пример те „потере“?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Testimonies for the Church*, vol. 4 (*Сведочанства за заједницу IV*) од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље „Мисионари у domu“ стр. 143 (оригинал), а у књизи *Чезња векова* поглавље под насловом „Божански Пастир“, стр. 476-484 (оригинал).

„Они који буду извојевали коначну победу имаће у свом духовном животу часове страшне збуњености и великих искушења; али они не смеју да одбаце своје поуздање у Бога, јер је то део њиховог васпитања у Христовој школи; то је неопходно потребно да би се очистили од сваке троске. Слуга Божји треба храбро да се одупре сваком нападу непријатеља, његовим дрским ругањима, и да савлада све препреке које сотона ставља на његов пут...”

Ако управљате свој поглед горе, уместо да гледате на ваше земалске тешкоће, ви нећете подлећи. Видећете како вам Исус пружа руку помоћи. Доста ће бити да му са детињим поверењем и ви пружите своју и Он ће вас водити. Поверавајући се Њему, бићете оснажени надом...

У Христу ћете наћи помоћ да изградите јак, уравнотежен, диван карактер. Сотона не може да спречи утицај видела које такав карактер зрачи... Бог нам је дао свој најбољи дар, свог јединородног Сина, да би нас подигао, оплеменио и оспособио за своје царство обукавши нас у савршенство свог карактера.“ – Елен Г. Вајт, *Порука младима*, стр. 63, 64 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗМИШЉАЊЕ:

1. У којој мери сте свесни да часови „страшне збуњености и великих искушења“ које доживљавате у животу могу заправо бити део вашег „дисциплиновања у Христовој школи“?
2. На који начин би наша помоћ, утеха и охрабрење другима који се налазе у долини могли бити део онога што Пастир чини како би људе провео кроз њихове кризе? Шта ви као црква можете предузети да би Господ могао боље да вас употреби како би помогао онима којима је то потребно?
3. Нека свако у вашем разреду каже нешто о томе како га је добротa и милост „прогонила“. Шта можете научити из искустава других људи?
4. Размислите о последњим часовима Христовог живота, када се Он налазио у невољи и тешком искушењу. Према ономе што можете да закључите, било на основу Библије или дела Елен Г. Вајт (*Чезња векова* је одличан извор), како је Исус, у својој људској природи, могао све то да издржи? Шта можемо извући за себе из Његовог примера, а што ће нам значити кад се и сами нађемо у невољи?

НЕВОЉЕ КОЈЕ ДОЛАЗЕ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Петрова 4,12-19; 1. Петрова 5,8-11; Римљанима 1,21-32; Јеремија 9,7-16, 2. Коринћанима 12,7-10.

Текст за памћење: „Љубазни! Не чудите се врућини која вам се догађа за кушање ваше, као да вам се што ново догађа; него се радујте што страдате с Христом, да бисте, и кад се јави слава његова, имали радост и весеље“ (1. Петрова 4,12.13).

У хемијским лабораторијама често се различите материје стављају у мале посуде и загревају до екстремних температура. Како посуда постаје топлија, материјали се или топе, пуцају, прскају или горе, у зависности од свог састава. Та посуда се зове реторта (енгл: crucible – реч која се јавља у наслову поуке за ово тромесечје).

Реторта се у речнику дефинише као (1) посуда за топљење супстанце која захтева висок степен топлоте, (2) невоља или тешко искушење, (3) место или ситуација у којој концентрисане силе међусобно делују како би изазвале промену или развој, или на то утицале.

Те дефиниције нам такође дају користан увид у оно што се дешава у нашем духовном животу. Ове седмице ћемо истаћи неке разлоге из којих бисмо се могли изненада наћи под притиском и доживети искушења, и то у положају у ком нас околности позивају да се мењамо, развијамо и усавршавамо карактер. То ће нам помоћи да постанемо свесни шта Бог чини у нашем животу, да бисмо, када уђемо у реторту (тј. кад се нађемо у невољи), имали идеју како да реагујемо.

Кратак преглед поуке за ову седмицу: Који су узроци тешких тренутака које доживљавамо у свом животу?

ИЗНЕНАЂЕЊА

„Љубазни! Не чудите се врућини која вам се догађа за кушање ваше, као да вам се што ново догађа“ (1. Петрова 4,12).

Изненађења, болна изненађења, могу доћи на много начина. Ауто који из супротног правца скреће на ваш пут. Изненадно обавештење да губите посао. Лекарски преглед који вам доноси неочекиване лоше вести. Издаја некога кога сте волели и за кога сте мислили да вас воли. Колико год да је бол и сам по себи јак, елемент изненађења још више га појачава.

Ове седмице размотрићемо неколико специфичних типова болних ситуација које не би требало да нас затекну неспремне.

За почетак, осврнимо се на текст 1. Петрова 4,12. Грчка реч за „чудити се“ у тексту 1. Петрова 4,12 означава нешто „страно“ или „туђе“. Петар позива своје читаоце да не упадну у замку, верујући да су ватрена искушења и невоље страни хришћанском искуству. Уместо тога, треба их сматрати нормалним – нечим што може и треба да се очекује.

Реч која се користи за „врућину“ или „ватрено кушање“ потиче од друге грчке речи која значи „горење“. На другим местима се преводи и као „пећ“. То искуство страдања за нашу веру могло би се, дакле, сматрати „процесом топљења“ – процесом у реторти.

Прочитајте текст 1. Петрова 4,12-19. Која је Петрова порука?

Многе од нас патња просто изненади, јер често имамо сувише поједностављен поглед на хришћански живот. Знамо да постоје две стране – Бог који је добар, и сотона који је лош. Због тога често све оно што доживљавамо као добро, аутоматски стављамо у „кутију“ са Богом, а све што доживљавамо као лоше у „кутију“ са сотоном. Међутим, живот није тако једноставан. Не можемо на основу својих осећања одлучивати шта се налази у Божјој а шта у сотониној кутији. Понекад ходање са Богом може бити изазовно и тешко. А с друге стране, ходање за сотоном може деловати као нешто што доноси велике награде. Јов, који је, иако праведан, ипак пострадао, пружа добру илустрацију те чињенице постављајући Богу питање: „Зашто безбожници живе, старе, и богате се? (Јов 21,7).

Петар је говорио о искушењима која су последица залагања за Христа. Али постоје и други разлози из којих се можемо наћи у невољи и искушењу. Како би текст 1. Петрова 4,12-19 могао да вам помогне да неком пријатељу тактично објасните зашто не би требало да га изненаде болна искушења с којима ће се можда суочити?

НЕВОЉЕ КОЈЕ ИЗАЗИВА СОТОНА

„Будите тријезни и пазите, јер супарник ваш, ђаво, као лав ричући ходи и тражи кога да прождере“ (1. Петрова 5,8).

Прочитајте наведени стих. Која порука се ту налази за нас? Запитајте се: „Колико озбиљно схватам ове речи?“ Шта чините у свом животу што показује да ли их заиста озбиљно схватате?

Да ли сте икада посматрали гладног лава? То је стравичан приказ, зато што знате да он може да зграби и поједе скоро све што пожели. Петар каже да се сотона шуња унаоколо на исти начин. Кад погледамо око себе, видимо последице те његове жудње за убијањем. Смрт, патња, извртање истине, кварење морала и вредности видљиви су свуда. Не можемо да не запазимо деловање сотоне.

Прочитајте текст 1. Петрова 5,8-11. Како би хришћани требало да реагују на сотонино вребање?

Шта је Бог обећао да ће учинити за оне који страдају? 1. Петрова 5,10.

Петар записује те речи у контексту одговора на нападе које сотона врши на хришћанску веру. Али као што смо поменули, сотона ради на много различитих начина. И мада морамо бити свесни стварности и снаге нашег непријатеља, не смемо се никад обесхрабрити. Морамо увек имати на уму да га је Исус победио, да је сотона поражени непријатељ, и да све док смо повезани са Исусом, све док се држимо Њега у вери, ни ми никад не можемо бити поражени. Захваљујући крсту, Христова победа је наша победа.

Размислите о још неким начинима на које нам сотона задаје бол. Како нам читање текста 1. Петрова 5,8-11 помаже да се носимо с мукама кроз које пролазимо будући да живимо у грешном свету у ком сотона изазива пустош и хаос?

НЕВОЉЕ ЗБОГ ГРЕХА

„Јер се открива гњев Божиј с неба на сваку безбожност и неправду људи који држе истину у неправди“ (Римљанима 1,18).

Све што радимо има одређене последице. Ако стојите на врелом сунцу са сладоледом, он ће се сигурно истопити. Узрок и последица увек иду заједно. И колико год ми очајнички желели да ствари буду другачије, тако је и са грехом. Због њега увек жањемо последице. Не ради се о томе да Бог седи на небу и пита се какве би страшне ствари могао да учини људима који греше. Не, грех сам са собом носи одређене последице.

Проблем је што често мислимо да можемо некако да надмудримо Бога и да грешимо, а да не искусимо последице. То се никад не дешава. Павле врло јасно говори о томе да грех оставља последице, и то не само за вечност. Његове болне и узнемирујуће последице осећамо већ данас.

У Римљанима 1,21-32 Павле описује процес који доводи до тога да људи падну у грех, и наводи последице тих греха. Читајте те стихове уз молитву и пажљиво, а онда сагледајте суштину онога што Павле говори, усредсређујући се посебно на поједине фазе греха и његове последице.

Неколико стихова раније Павле описује те последице као „гнев Божиј“ (Римљанима 1,18). Божји гнев у том тексту односи се једноставно на то што Бог дозвољава да људи пожању оно што су посејали. Чак и кад је реч о хришћанима, Бог се не меша одмах да би уклонио бол изазван нашим сопственим поступцима. Он нас често пушта да искусимо последице својих дела да бисмо разумели колико је наш грех дубоко штетан и непријатан.

Разматрали смо последице кршења Божјег моралног закона. Али шта је са кршењем Божјих здравствених закона? Наше тело је Божји дом. Ако злостављамо своје тело тако што се не хранимо здраво или не вежбамо, или смо стално презапослени, то је такође грех против Бога. А то за последицу има стварање услова који нас могу довести у тешку ситуацију.

На који начин сте ви у свом животу пожњели непосредне последице својих греха? Које лекције сте научили? Које промене морате да уведете да не бисте поново прошли кроз нешто слично?

НЕВОЉЕ РАДИ ПРОЧИШЋЕЊА

„Зато овако говори Господ над војскама: гле, претопићу их, и окушаћу их; јер што бих чинио ради кћери народа својега?“ (Јеремија 9,7).

„Ако вас Дух Божји подсети на реч Господњу која вас повређује, можете бити сигурни да у вама постоји нешто што Он жели потпуно да уништи.“ – Oswald Chambers, *My Utmost for His Highest*, (Uhrichsville, OH: Barbour & Company, Inc., 1963), p. 271.

Како разумете наведени цитат и библијски стих? Какво је ваше искуство са болом укљученим у процес прочишћења?

Прочитајте текст Јеремија 9,7-16. Бог каже да ће „прочистити и окушати“ или „претопити“ Јуду и Јерусалим (Јеремија 9,7). Која два разлога Бог наводи за то? (Јеремија 9,13.14). Како ће доћи до тог прочишћења? (Јеремија 9,15.16).

Божји процес прочишћења и кушања укључује неке драстичне мере. Постоје три могућа разлога из којих нам прочишћење и кушање могу деловати као велика невоља. Прво, ми доживљавамо бол када Бог допусти да нам околности скрену пажњу на наш грех. Нешто раније, Јеремија с тугом пише: „Изгорјеше мјехови, огањ сажеже олово, узалуд се претапа, јер се зла не могу одлучити“ (Јеремија 6,29). Зато су понекад потребне драстичне мере да би нам привукле пажњу. Друго, осећамо велику тескобу и тугу кад јасно сагледамо своје грехе. Треће, постајемо фрустрирани кад покушамо да живимо другачије. Може бити прилично непријатно и тешко одрећи се нечега што је тако дуго било део нас.

Размислите о гресима с којима се борите. Ако би Бог данас хтео да вас окуша и оплемени, како би то могао да учини? Шта бисте већ сада могли да учините да бисте то решили, пре него што Бог пожели да предузме неке драстичне кораке у вези са вама, као што је учинио са Израелом?

НЕВОЉЕ КОЈЕ ДОВОДЕ ДО САЗРЕВАЊА

„И да се не бих понио за премнога откривења, даде ми се жалац у месо, анђео сотонин, да ме ћуша да се не поносим“ (2. Коринћанима 12,7).

Велика је разлика између сечења и резивања. Сечемо биљке које више не желимо, а резујемо оне од којих очекујемо већи принос. Оба процеса, међутим, захтевају оштар нож. Заиста, резивање захтева одсецање делова биљке, због чега би баштован почетник могао да се уплаши да ће је уништити. У духовном контексту, Брус Вилкинсон пише: „Да ли се молитe да вас Бог преобилно благослови и учини сличнијим свом Сину? Ако је ваш одговор потврдан, онда се ви у ствари молитe за 'баштованске маказе.'“ – Bruce Wilkinson, *Secrets of the Vine*, (Sisters, OR: Multnomah Publishres, Inc., 2001), p. 60.

Људи се питају шта Павле заправо мисли кад помиње „жалац у месо“ (2. Коринћанима 12,7). Претпоставке се крећу од сталних напада непријатеља до потешкоћа у говору. Чини се, ипак, да је то био проблем с његовим видом (видети коментаре Елен Г. Вајт: *The SDA Bible Commentary*, vol. 6, p. 1107). Зачудо, Павле је сматрао да му је тај „жалац“ дат.

Шта је по вашем мишљењу Павле хтео да каже под тим: „Даде ми се“? Ко му је то дао? Како је Бог могао то да употреби у Павлову корист?

Запазите да је Павлов „жалац“ имао одређену сврху, као што он сам каже: „Да се не поносим“ (2. Коринћанима 12,7). Дакле, то није била последица неког конкретног греха који је починио, већ је требало да га спречи да греши убудуће. Павле је био свестан да је по природи склон греху, и да га тај „жалац“ може спречити у томе.

Прочитајте 2. Коринћанима 12,7-10. Како се Павле носи са својим „жалцем“? Мислите ли да је та слабост донела Павлу још неке духовне предности? Како вам начин на који Павле реагује може помоћи да се носите са „жалцима“ које ћете можда морати да трпите?

У којој мери би Божје идеје о вашем духовном развоју могле да се разликују од ваших сопствених? **Размислите** о областима у свом животу у којима би требало да постанете плоднији у праведности. Које духовне квалитете бисте желели да Бог развије у вама путем таквог „резивања“?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

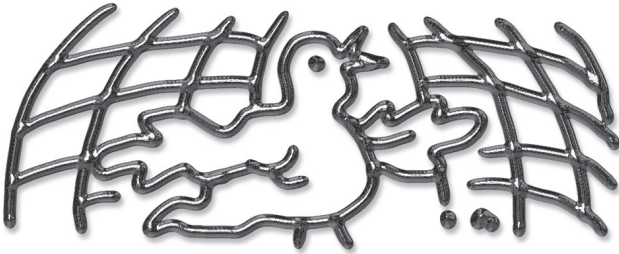
Прочитајте следеће текстове од Елен Г. Вајт: „Делотворна молитва“, *Signs of the Times*, Nov. 18, 1903; Ellen G. White Comments, p. 1182, *The SDA Bible Commentary*, vol. 4; „Невоље, страдања и очишћење“ стр. 92, из књиге *Мој живот данас*.

„Онај који чита људска срца, познаје њихов карактер боље и од њих самих. Он види да неки имају снаге и способности које би, правилно усмерене, могле да се употребе за напредовање Његовог дела. Зато Он, у свом провиђењу, доводи те особе у разне положаје и околности, како би у свом карактеру откриле недостатке који су били скривени од њиховог сазнања. Он им пружа прилике да исправе мане и да се оспособе за Његову службу. Често, да би се људи могли очистити, Бог допушта да ватра невоља навали на њих.“ – Елен Г. Вајт, *У потрази за бољим животом*, стр. 471 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗМИШЉАЊЕ:

1. Може нам бити заиста тешко кад жањемо последице својих греха. „Да ли ћу икад поново бити исправан/исправна пред Богом?“ – питамо се. Која обећања нам је Бог дао, а која нас могу охрабрити да у таквим тренуцима истрајемо и да не одустанемо? (Погледајте шта Павле пише касније у Римљанима 5,1-11.) Шта можете рећи некоме ко поставља управо то питање?
2. Шта Елен Г. Вајт подразумева под „Божјим провиђењем“? Како оно делује? Како можете знати да ли се нешто одвија по Божјем провиђењу? Која су дела Божјег „провиђења“ довела до искушења у вашем животу? Разговарајте као разред о ономе што сте научили у тим тренуцима. Како можете помоћи некоме ко се пита да ли се нешто заиста дешава у складу с „Његовим провиђењем“?
3. Ако познајете некога ко тренутно пролази кроз тешко искуство, да ли је важно, и да ли би уопште требало да буде важно шта је до тога довело? Односно, како треба да се однесете према тој особи и њеној патњи, какав год да је њен узрок?
4. Један млади хришћанин који живи у Јужној Америци прошао је кроз горко искушење. После тога се преселио у Европу, и једном приликом се некоме поверио, рекавши: „Оставио сам свој леш у Јужној Америци.“ Шта то значи? Зашто сви морамо, у извесном смислу, оставити свој леш негде? Какву улогу у том процесу имају искушења и невоље?
5. Испланирајте као разред посету некој болници, или одлазак негде другде где бисте могли бити од помоћи, донети утеху и развеселити оне који се, из било ког разлога, налазе у тешком искушењу.

КАВЕЗ ЗА ПТИЦЕ

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Мојсијева 14, 2. Мојсијева 15,22-27; 2. Мојсијева 17,1-7; Приче 3; Лука 4,1-13; 1. Петрова 1,6-9.

Текст за памћење: „Којему радујте се, премда сте сад мало (гдје је потребно) жалосни у различнијем напасти-ма“ (1. Петрова 1,6).

„На пуној дневној светлости, док слуша сазвучје других гласова, птица у кавезу неће певати песму којој њен господар жели да је научи. Научиће тон овога и цвркул онога, али никад целу и засебну мелодију. Али господар онда покрива кавез и поставља га тамо где ће птица слушати само једну песму коју ће он певати. У мраку она увек изнова покушава да отпева ту песму, све док је не научи, и док се савршена мелодија слободно не заори. Птицу после тога изнесе, али она сада и на светлости уме да отпева ту песму. Тако Бог поступа са својом децом. Он има мелодију којој жели да нас научи, и кад је у сенци невоља научимо, после тога увек можемо да је певамо.“ – Елен Г. Вајт, *У потрази за бољим животом*, стр. 472 (оригинал).

Запазите да је онај који оставља птицу у мраку заправо сам господар.

Лако је разумети да сотона изазива бол, али како поверовати да би Бог лично и активно учествовао у нечему што нас уводи у невољу, која нас оставља збуњеним и повређеним?

Кратак преглед поуке за ову седмицу: Којих примера из Библије можете да се сетите када је сам Бог водио људе у искуства за која је знао да ће им донети патњу? Шта мислите које је то нове песме желео да они певају?

У ОБЕЋАНУ ЗЕМЉУ КРОЗ ЋОРСОКАК

„И кад се приближи Фараон, подигоше синови Израилјеви очи своје а то Мисирци иду за њима, и уплашише се врло, и повикаше синови Израилјеви ка Господу“ (2. Мојсијева 14,10).

Да ли сте икада били насамарени, увучени у замку или у ћорсокак? Понекад то може бити пријатно, као кад, не слутећи ништа, уђете у собу пуну пријатеља који вас очекују и онда сви углас повичу: „Изненађење! Срећан рођендан!“ У другим случајевима то може бити прилично непријатно, чак и потпуно шокантно. Можда су вас пресрели неки насилници из ваше школе, или је неки колега са посла неочекивано покушао да вас прикаже у лошем светлу.

Од дана када су Израелци напустили Египат док нису стигли у Обећану земљу, „Господ иђаше пред њима дању у ступу од облака водећи их путем, а ноћу у ступу од огња свијетлећи им, да би путовали дању и ноћу“ (2. Мојсијева 13,21). Сваки део њиховог путовања предводио је Бог лично. Али погледајте куда их је прво одвео: до места где је море било испред њих, планине са обе стране, а фараонова војска на видуку одмах иза њих!

Прочитајте текст 2. Мојсијева 14. Зашто је Бог довео Израелце на место на ком је знао да ће бити преплашени?

Праћење „стуба“ нам не гарантује да ћемо бити срећни све време. И то може бити тешко искуство, јер нас поучавање праведности одводи на места где се испитује наше срце, које по својој природи може бити прилично варљиво (Јеремија 17,9). Док пролазимо кроз те тешкоће, кључ који нам открива да ли заиста следимо Бога не мора нужно бити одсуство искушења и бола, већ пре отвореност за Божја упутства и стално потчињавање нашег ума и срца Његовом вођству.

Коју поуку су Израелци извукли из тог искуства? 2. Мојсијева 14,31.

Зашто је понекад тако тешко веровати Богу, и поред тога што су нам позната многа од Његових дивних обећања за нас? Препричајте неку тешку ситуацију у коју верујете да вас је Господ довео да би вас научио да „верујете“ и да га се „бојите“.

ГОРКЕ ВОДЕ

„И подиже се из пустиње Сина сав збор синова Израилевих путем својим по заповести Господњој, и стадоше у око у Рафидину; а ондје не бјеше воде да народ пије.“ (2. Мојсијева 17,1).

Можда нећемо добити од Бога све што желимо, али зар не бисмо могли очекивати да добијемо све што нам је потребно? Не оно што мислимо да нам треба, већ оно што нам заиста треба?

Постојало је нешто што је Израелцима неоспорно било потребно, а то је вода. Непосредно након што их је Бог у облаку повео кроз Црвено море, следили су Га кроз врелу, безводну пустињу током наредна три дана. Њихов очај је разумљив, нарочито у пустињи где је проналажење воде од тако пресудне важности. Дакле, када ће добити потребну воду?

И где их је то Бог одвео? Стуб их је повео у Меру, где је, коначно, било воде. Сигурно су били врло узбуђени. Али чим су окусили воду, морали су да је испљуну јер је била горка. „Тада стаде народ викали на Мојсија говорећи: шта ћемо пити?“ (2. Мојсијева 15,24).

Затим, неколико дана касније, Бог то поново чини. Овог пута, међутим, стуб се зауставља тамо где воде уопште нема (2. Мојсијева 17,1).

Прочитајте следеће текстове: 2. Мојсијева 15,22-27 и 2. Мојсијева 17,1-7. Шта је Бог открио Израелцима о себи у Мери и Рафидину? Шта је требало да науче?

Које су питање деца Израелова поставила У Рафидину? 2. Мојсијева 17,7. Да ли сте икада и сами поставили то питање? Ако јесте, зашто? Како сте се осећали и које сте лекције научили кад сте добили одговор? Колико пута треба да добијемо одговор на то питање пре него што коначно престанемо да га постављамо?

ВЕЛИКА БОРБА У ПУСТИЊИ

„Исус пак пун Духа светогa врати се од Јордана, и одведе га Дух у пустињу, и четрдесет дана куша га ђаво“ (Лука 4,1.2).

Прочитајте текст Лука 4,1-13. Које поуке можете извући из тог извештаја кад је реч о томе како победити искушење и не подлећи греху?

Искушења могу бити веома тешка јер се тичу онога што заиста желимо, а појављују се изгледа увек у нашим најслабијим тренуцима.

Текст Лука 4 је почетак извештаја о Исусовом кушању од стране сотоне, и скреће нам пажњу на нека тешка питања. На први поглед чини се да Свети Дух доводи Исуса у искушење. Међутим, Бог нас никада не искушава (Јаков 1,13). Уместо тога, као што смо видели, Бог нас доводи у невоље у којима бивамо кушани. Оно што је запањујуће у тексту Лука 4 је то што нас Свети Дух може довести у ситуације у којима бивамо изложени сотониним жестокима искушењима. У таквим тренуцима, док трпимо тако јака искушења, можемо нешто погрешно разумети и помислити да нисмо исправно следили Бога. Али то не мора бити тачно. „Често када се нађемо у тешким приликама, почињемо да сумњамо да нас је Божји Дух водио. Међутим, управо је под вођством Духа Исус одведен у пустињу да га сотона куша. Када нас Бог доводи у искушење, Он има неки циљ који хоће да оствари за наше добро. Исус није нагађао о Божјим обећањима излажући се непотребном искушењу, нити је клонуо духом када је искушење наишло на Њега. А ни ми то не треба да чинимо.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 126, 129 (оригинал).

Међутим, дешава се понекад, кад се нађемо у ватри кушања, да будемо пре опржени него прочишћени. Зато је веома утешно знати да још увек можемо имати наду, чак и кад се сломимо под искушењем, јер је Исус одолео. Добра вест је да захваљујући томе што је Исус Носилац наших греха, што је платио казну због нашег неуспеха да одолимо искушењу (какво год оно било), што је прошао кроз врелину гору од било чега са чим ће се ико од нас икада суочити, ми нисмо одбачени нити напуштени од Бога. Има наде чак и за „првог“ међу грешницима (1. Тимотију 1,15).

С којим искушењима се управо сада суочавате? Проведите неко време у молитви, тражећи од Господа да вас научи како да поуке из Исусовог примера примените у свом животу. Имајте на уму да никад нећете бити принуђени да подлегнете искушењу! Сетите се, такође, да чак и ако подлегнете, још увек ћете имати Спаситеља.

ТРАЈНО НАСЛЕЂЕ

Прочитајте текст 1. Петрова 1,6.7. Шта Петар ту каже?

Петар пише људима који се боре са тешкоћама и често се осећају веома усамљено. Он се обраћа „избранијем дошљацима, расијанијем по Понту, Галатији, Кападокији, Азији и Витинији“ (1. Петрова 1,1). То подручје нам је данас познато као западна Турска. Нешто касније, Петар каже да зна да су они сада „жалосни у различнијем напастима“ (1. Петрова 1,6).

На шта Петар мисли када их назива „дошљацима“ и „расејанима“? Како је то могло да допринесе њиховим невољама?

Бити хришћанин у то време било је нешто ново. Верници су били малобројни. На разним местима на којима су боравили били су убедљиво у мањини, због чега су често били у најбољем случају погрешно схваћени, а у најгорем прогањани. Петар их, међутим, уверава да те невоље нису насумичне нити хаотичне (1. Петрова 1,6.7). Истинска вера је обележје оних који истрајавају „у различнијем напастима“.

Прочитајте текст 1. Петрова 1,6-9. Коју коначну наду Петар настоји да предочи тим људима усред њихових искушења? Шта та нада значи за нас такође?

Каква год да су била њихова искушења, шта год да су трпели, како се то уопште могло поредити са вечношћу која их је чекала када се Христос врати? То што је Петар говорио њима, заправо су Божје речи намењене нама, са чиме год да се суочавамо. Колико год била тешка и болна наша искушења, никад не смемо изгубити из вида коначни циљ – вечни живот на новом небу и новој земљи, без бола, патње и смрти. Имајући такво обећање пред собом – обећање гарантовано Исусовом смрћу, колико је важно да не изгубимо веру, већ да, напротив, усред искушења и невоља, тражимо од Господа да нас очисти од свега што стоји на путу нашој вери.

ВАТРЕНО КУШАЊЕ

Био једном један младић кога ћемо звати Алекс. Имао је веома проблематичну младост, што је укључивало дрогу и насиље, а једно време је чак провео у затвору. Али онда, захваљујући љубазности члана локалне цркве (од кога је Алекс нешто украо), сазнао је за Бога и предао своје срце Исусу. Мада је и даље имао своје борбе и проблеме, и мада су елементи његове прошлости још увек били присутни, Алекс је био нова особа у Исусу. Волео је Бога и настојао да ту љубав изрази слушајући Његове заповести (1. Јованова 5,1,2). У једном тренутку, Алекс је био осведочен да треба да постане проповедник. Све га је упућивало на то. И он се одазвао Божјем позиву, без икакве сумње.

На колеџу је испрва све ишло добро. Али, онда су ствари, мало-помало, кренуле по злу, и његов живот је почео да се распада. Извор новца је почео да пресушује, а затим му је један близак пријатељ окренуо леђа и почео да износи лажне оптужбе, које су доста нарушиле његову репутацију. Затим се разболео. Нико није знао о чему је реч, али то се одразило на његову способност учења у тој мери да се плашио да ће морати потпуно да напусти школу. Поврх свега, био је у жестоком искушењу да се врати дроги, која је у његовој локалној заједници била лако доступна. У једном тренутку је чак и подлегао том искушењу. Алекс није разумео зашто му се све то дешава, поготову што је био сигуран да га је сам Господ и довео у ту школу. Да ли је Алекс погрешио у вези с тим? Ако јесте, да ли је цело његово искуство са Богом било само једна огромна грешка? Чак су и најосновнији елементи његове вере дошли под сумњу.

Замислите да вам је Алекс, усред те кризе, пришао и затражио савет. Шта бисте му рекли? Кроз која искуства сте ви прошли која би могла помоћи некоме попут њега? Које библијске стихове бисте навели? Колико би следећи стихови могли бити од помоћи у таквој ситуацији? Приче 3; Јеремја 29,13; Римљанима 8,28; 2. Коринћанима 12,9; Јеврејима 13,5.

Скоро свако ко следи Господа прошао је кроз кризе, током којих је био у искушењу да посумња у Господње вођство. У таквим ситуацијама је важно држати се обећања, присећати се Божјег вођства у прошлости, и молити се за веру и истрајност. Господ никада неће одустати од нас. Али питање које се поставља гласи: Како да ми не подлегнемо искушењу да одустанемо од Њега?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следеће текстове из дела Елен Г. Вајт: поглавља „Изразак из Египта“, стр. 281-290 (оригинал) и „Од Црвеног мора до Синаја“, стр. 291-302 (оригинал) из књиге *Стварање, патријарси и пророци*, а из *Чезње векова* поглавље под насловом „Кушање“, стр. 114-123 (оригинал).

„Господ је од давнина водио свој народ у Рафидин, а можда ће одлучити и нас да одведе тамо, да би окушао нашу лојалност. Он нас не одводи увек на пријатна места. Кад би то чинио, ми бисмо у својој самодовољности заборавили да је Он наш помоћник. Бог чезне да нам се открије и покаже изобиље које нам је ставио на располагање. Зато и допушта да невоље и разочарања дођу на нас, да бисмо увидели своју беспомоћност и научили да Га призивамо у помоћ. Он може учинити да свежи потоци потеку из тврдог камена. Нећемо сазнати све док се не будемо нашли лицем к лицу са Богом – док не будемо све јасно видели као што смо и сами виђени, док не будемо све спознали као што смо и сами познати – колико је бреме Он понео за нас и колико би још бремена радо понео, само да смо их са детињом вером изнели пред Њега.“ – Ellen G. White, „Rephidim“, *Advent Review and Sabbath Herald*, April 7, 1903.

ПИТАЊА ЗА РАЗМИШЉАЊЕ:

1. О искушењу често говоримо као о нечему што се тиче појединца, што наравно и јесте тако. Међутим, да ли у исто време постоје и нека заједничка, колективна искушења, нешто чега бисмо ми као верска деноминација или локална црквена породица морали да се чувамо? Ако постоје, шта би то било?
2. Нека они који су вољни причају о било ком од „непријатних места“ на која су били доведени. Зашто су она била непријатна? Ако би данас морали поново да прођу кроз та искуства, да ли би на њих гледали другачије?
3. Јасно нам је који принцип стоји иза Божјег допуштања да будемо прочишћени и оплемењени кушањима. Међутим, како да разумемо ситуацију у којој се чини да невоље немају никакву вредност – на пример, кад неко на лицу места погине у аутомобилској несрећи? Потрудите се да, као разред, размотрите све могуће одговоре.
4. Одвојте време да се заједно, као разред, молитe једни за друге, да би свако од вас био оснажен да претрпи искушења и остане веран.
5. Да ли неко у вашем разреду познаје некога ко је, суочен са искушењима, залутао? Ако познаје, шта бисте као разред могли да предузмете и на опипљив начин помогнете тој особи да се врати на прави пут?

ОДРАЗ ЗЛАТАРЕВОГ ЛИЦА

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 5,16; 1. Коринћанима 4,9; Ефесцима 3,10; Јов 23,1-10; Матеј 25,1-12; Данило 12,1-10; Ефесцима 4,11-16.

Текст за памћење: „Ми пак сви који откривенијем лицем гледамо славу Господњу, преображавамо се у то исто обличје из славе у славу, као од Господњег Духа“ (2. Коринћанима 3,18).

Ејми Кармајкл је одвела групу деце код једног традиционалног златара у Индији. Насред пећи на ђумур налазио се закривљен цреп. На црепу је била мешавина састављена од соли, плода тамаринда и мрвљене цигле. Злато је било умешано у ту мешавину. Кад би ватра прогутала смешу, злато је постајало чистије. Златар би хватао злато клештима и, ако није било довољно чисто, враћао би га у ватру заједно са новом мешавином. Али сваки пут када би злато било враћено, топлота се повећавала. Деца су га питала: „Како знате када је злато довољно пречишћено?“ Одговорио им је: „Кад могу да видим свој одраз у њему.“ – Amy Carmichael, *Learning of God* (Fort Washington, PA: Christian Literature Crusade, 1989), p. 50.

Бог настоји да нас очисти, да нас оплемени као злато, да нас преобрази према свом лику. То је невероватан циљ, али оно што нас још више запањује јесте чињеница да се карактер по угледу на Христа у нама развија само док пролазимо кроз животне недаће.

Кратак преглед поуке за ову седмицу: Какву улогу патња има у процесу пречишћења? Како све то сагледати у контексту велике борбе?

„ПО ОБЛИЧЈУ СВОЈЕМУ“

„Јер које напријед позна оне и одреди да буду једнаки обличју сина његова, да би он био прворођени међу многим браћом“ (Римљанима 8,29).

Бог нас је у почетку створио по свом обличју (1. Мојсијева 1,27), али је то обличје нагрђено грехом.

На које начине се испољава та нагрђеност Божјег лика у човечанству?

Очигледно је да смо сви искварени грехом (Римљанима 3,10-19). Ипак, Божја жеља је да нас врати ономе што је првобитно требало да будемо. О томе говори наш данашњи стих. Он открива Божји план да људи који свој живот потчине Светом Духу поставу „једнаки обличју сина његова“ (Римљанима 8,29).

Међутим, у томе постоји још једна димензија. „У човечанству треба да се обнови Божји лик. Божја част и Христова част повезана је са савршенством карактера Његовог народа.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 671 (оригинал).

Како разумете шта нам то Елен Г. Вајт каже у наведеном цитату? Видети такође Јов 1; Матеј 5,16; 1. Коринћанима 4,9; Ефесцима 3,10.

Ми хришћани никад не смемо сметнути са ума да се налазимо усред космичке драме. Велика борба између Христа и сотоне одвија се свуда око нас. Та битка поприма мноштво облика и испољава се на различите начине. И мада је много тога скривено, јасно нам је да, као Христови следбеници, имамо одређену улогу у тој драми и можемо донети част Христу својим животом.

Замислите да се налазите на терену огромног стадиона. На трибинама с једне стране седе небеска бића одана Господу, док се са друге стране налазе они који су пали заједно са Луцифером. Да се ваш живот у протекла 24 часа одвијао на том терену, која страна би више ликовала? Шта вам тај одговор говори о вама самима?

ВЕРА УСРЕД ОГЊА ПРОЧИШЋЕЊА

Једна је ствар наћи се усред битке, а сасвим је нешто друго чак и не видети снаге распоређене у тој бици. У извесном смислу, то је оно са чиме се ми као хришћани суочавамо. Знамо да су те силе тамо негде, можемо да их осетимо у свом животу, а ипак, морамо ићи напред у вери, уздајући се у Онога „који се не види“ (Јеврејима 11,27).

Прочитајте текст Јов 23,1-10. У чему је суштина Јовове борбе? Шта он не види? У исто време, чега се он вером држи, упркос свим својим искушењима?

Чак и усред тих страшних искушења, Јов се уздао у Господа. Упркос свему, био је решен да издржи. А једна од ствари која му је помогла да истраје било је злато. Не златна медаља, већ гледање у будућност и увиђање да ће, ако се буде држао Бога, из својих невоља изаћи бољи – изаћи ће као злато. Колико је Јов био упознат са оним што се дешавало иза кулиса, није нам речено. Али, без обзира на све што је било скривено од њега, ипак је преживео огањ прочишћења.

Плашите ли се ватре? Да ли вас брине врелина коју изазивају околности? Можда вам, као у случају Јова, Божја врелина изгледа необјашњиво. Можда имате потешкоћа да се прилагодите новом послу или новом дому. Можда трпите злостављање на послу, или чак у сопственој породици. Можда сте погођени болешћу или финансијским губитком. Колико год је то тешко разумети, Бог може да искористи та искушења да би вас оплеменио, прочистио и изнео на видело свој лик преко вашег карактера.

Могућност да се покаже као злато деловала је на Јова као подстицај, нешто у шта је могао да упери свој поглед, и што му је помогло да се извуче из невоље. Снажно сведочанство о његовом карактеру је већ и то што је, усред свог бола и патње, успео да схвати реалност процеса прочишћења. Осим тога, упркос свему што није разумео, био је свестан да ће га та искушења оплеменили.

Шта бисте могли, на основу сопственог искуства, да кажете о томе како нас невоље и искушења оплемењују и прочишћују? На које још начине бисте могли да се поправите, осим кроз патњу?

ИСУСОВЕ ПОСЛЕДЊЕ РЕЧИ

Исус се непосредно пре своје смрти налазио у Јерусалиму. Према Матејевом еванђељу, Он је последње часове пре Пасхе провео са својим ученицима, поучавајући их и причајући параболе, укључујући и оне о десет девојака и овцама и јарцима. Те приче говоре о томе како би требало да живимо док чекамо да Исус дође. Зато оне никад нису биле значајније него данас, када знаке Исусовог скорог доласка видимо свуда око нас.

Што се тиче параболе о десет девојака (Матеј 25,1-12), многи коментатори истичу да је уље симбол Светог Духа. Елен Г. Вајт се слаже с тим, али такође каже да је уље симбол карактера и да је то нешто што нико не може стећи уместо нас.

Прочитајте ту параболу. На који начин се смисао приче мења, у зависности од тога да ли уље видите као симбол Светог Духа или посвећеног карактера? Које су импликације те приче по вас, у зависности од тога да ли уље представља Светог Духа или карактер по угледу на Христа?

Свети Дух: _____

Карактер: _____

Прочитајте параболу о овцама и јарцима у тексту Матеј 25,31-46. Који критеријуми се ту користе за раздвајање оваца и јараца?

Запазите да цар раздваја овце и јарце на основу њихових дела, њиховог карактера. Мада Исус ту не заговара спасење делима, ипак можемо видети колико је развој карактера важан у плану спасења, и како ће се спасење вером у Христа одразити на живот и карактер оних који су Му заиста одани.

Каже се да је „**карактер оно што краси особу кад је у мраку**“. **Каква сте ви особа кад вас нико не гледа? Шта вам одговор на то питање говори о променама које треба да извршите?**

„РАЗУМНИ“

Јуче смо разматрали важност карактера за оне који чекају Други долазак. Данас ћемо се конкретније осврнути на важност карактера за оне који буду живи у време Исусовог другог доласка.

Прочитајте текст Данило 12,1-10. Какав је контекст тих речи? На које се време у историји Земље то односи? И што је најважније, шта можемо, на основу тих стихова, закључити о карактеру Божјег народа током тих времена? Које карактеристике се приписују њима, за разлику од злих? Видети такође Откривење 22,11.

Данилу је речено да ће непосредно пре Исусовог доласка наступити време невоље каква се не памти у историји човечанства. У тексту Данило 12,3.10 дат нам је опис праведних и безбожних који ће живети у то време. Запазите да ће безбожници „радити безбожно“ (Данило 12,10) за разлику од праведника, „разумних“ који су у 3. стиху описани као они који ће блистати, можда зато што ће се „очистити, убијелити и окушати“ (Данило 12,10) током времена невоље „какога није било откако је народа до тада“ (Данило 12,1). Још једна супротност огледа се у томе што безбожници неће разумети, али ће „разумни“ разумети.

Разумеће – шта? Математику, природне науке, високу критику? У Причама Соломуновим каже се да је „почетак... мудрости страх Господњи“ (Приче 1,7). Можда су, у том контексту, „разумни“ разумни управо зато што ће разумети то време невоље, те завршне догађаје, док се буду одигравали. Они неће бити изненађени, јер ће на основу свог проучавања Речи, знати да та невоља долази. И што је најважније, они ће знати довољно да би допустили том времену невоље да их прочисти и оплемени. Безбожници ће, с друге стране, само постајати тврдоглавији у својој побуни и тако ће напредовати у својој злоћи.

Оно што је кључно јесте да су нам ту описани људи који су прошли кроз процес оплемењивања и прочишћења.

Мада смо те стихове разматрали у контексту последњих дана, које принципе запажамо у њима, а што нам може помоћи да боље разумемо суштину процеса прочишћења и оплемењивања, чак и кад је реч о нама данас?

КАРАКТЕР И ЗАЈЕДНИЦА

Речи једне песме гласе овако: „Ја сам стена, ја сам острво.“ Да ли сте се икада осећали тако – да ли сте икад пожелели да останете сами? Можда сте чак чули како људи говоре: „Е па, мој ход са Богом је моја приватна ствар. То није нешто о чему желим да разговарам.“

Прочитајте Ефесцима 4,11-16. Шта Павле ту хоће да каже? Какву улогу он придаје заједници?

Када Павле пише Ефесцима, он описује цркву као тело. Исус је глава, а остатак тела чини Његов народ. Ако погледате Ефесцима 4,13, приметите крајњу сврху живота у таквој заједници – а то је да доживимо „мјеру раста висине Христове“. Управо зато смо потребни једни другима!

Свакако, можемо бити хришћани и кад смо сами. Заправо, попут мноштва оних који су током векова били исмевани и прогањани, често је чак и неизбежно да стојимо сами. То што су људи у стању да се одупру, и не поклекну под притисцима свог окружења, представља моћно сведочанство о Божјој сили. Међутим, иако је то тачно, Павле жели да нагласи кључну истину – пунину Христову, у крајњој линији доживљавамо и откривамо када ради-мо заједно, у слози једни с другима.

Шта се, према Павловим речима у Ефесцима 4,11-16, мора догодити пре него што се Христова пунина открије у нашој хришћанској заједници?

По чему се сведочење заједнице која открива Христову пунину разликује од појединца који открива Христову пунину? Шта то подразумева у контексту велике борбе? Видети Ефесцима 3,10.

Лако је бити фин када смо сами или у друштву непознатих људи. Међутим, када смо са онима које добро познајемо, или чак са онима које не волимо, то постаје много теже. Али, када према таквим људима ипак покажемо милост и доброту, тиме пружамо неодрживо сведочанство у прилог истине о Богу.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књигама Елен Г. Вајт прочитајте следећа поглавља: „Бог нам обећава ново месно срце“, стр. 100 (оригинал), у књизи *Синови и кћери Божје*; „У сусрет женику“, стр. 405-421 (оригинал), у књизи *Поуке великог Учитеља*; „Време велике невоље“, стр. 613-634 (оригинал), у књизи *Велика борба*.

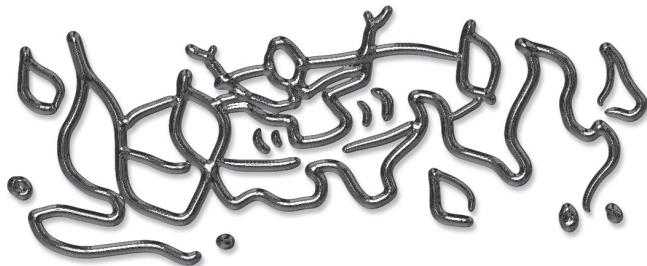
„Изградња карактера је најважнији посао икада поверен људским бићима; и никад раније његово марљиво изучавање није било тако важно као сада. Никад ниједна претходна генерација није била позвана да се суочи са тако важним питањима; никад раније младићи и девојке нису били суочени са тако великим опасностима као данас.“ – Елен Г. Вајт, *Васпитање*, стр. 225 (оригинал).

„У параболи су луде девојке приказане као оне које моле за уље, али не успевају да га добију на свој захтев. Тиме су на симболичан начин описани они који се нису развијањем карактера припремили да опстану у времену кризе. То је исто као кад би отишли код својих суседа и рекли: 'Дајте нам свој карактер или ћемо бити изгубљени.' Мудре девојке нису могле да прелију своје уље у шкиљаве светиљке лудих. Карактер није преносив. Не може се ни купити ни продати, треба га стећи. Господ је сваком појединцу пружио прилику да развија праведан карактер у тренуцима искушења. Али није обезбедио начин на који би један човек могао другом да пренесе карактер који је развио пролазећи кроз тешка искуства и учећи лекције од великог Учитеља, да би био у стању да испољи стрпљење у тренутку искушења, и покаже веру којом успева да помакне планине немогућности.“ – Ellen G. White, *The Youth's Instructor*, Jan. 16, 1896.

ПИТАЊА ЗА РАЗМИШЉАЊЕ:

1. Шта значи „градити карактер“? Како то може да се уради? У којој мери изградња карактера представља видљиви приоритет у вашем животу и вашој црквеној заједници?
2. У проучавању предвиђеном за четвртак било је речи о важној улози заједнице у животу хришћанина. Колико успешно ваша локална црква функционише као Христово тело? Колико успешно представљате Господа као заједница? Разговарајте као разред о томе шта можете предузети да бисте се поправили.
3. Разговарајте као разред о томе зашто је изградња карактера важна, и поред тога што се спасавамо само вером у Исуса. Ако су Његова праведност и Његов савршени карактер оно што нас спасава, зашто је онда потребно да развијамо сопствени карактер?
4. Хелен Келер, која је била gluva и слепа од раног детињства, написала је: „Карактер се не може развити лако и тихо. Само кроз искушења и патње може се ојачати душа, разјаснити визија, подстаћи амбиција и остварити успех.“ – *Leadership*, vol. 17, no. 4. Да ли се слажете с тим? Разговарајте о односу између карактера, патње и велике борбе.

ЕКСТРЕМНА ВРЕЛИНА

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 22; Осија 2,1-12; Јов 1,6-2,10; 2. Коринћанима 11,23-29; Исаија 43,1-7.

Текст за памћење: „Али Господу би воља да га бије, и даде га на муке; кад положи душу своју у принос за гријех; видеће натражје, продужиће дане, и што је Господу угодно напредоваће његовом руком“ (Исаија 53,10).

Док му је жена умирала, познати хришћански писац К. С. Луис је написао: „Нисам (чини ми се) у великој опасности да престанем да верујем у Бога. Права опасност лежи у томе да поверујем у неке страшне ствари о Њему. Закључак од којег страхујем није: ’Значи, Бог ипак не постоји’, већ: ’Значи, такав је заправо Бог.’“ – *A Grief Observed* (New York: Harper Collins Publishers, Inc., 1961), pp. 6,7.

Када околности постану заиста болне, неки од нас потпуно одбаце Бога. Други, попут Луиса, нађу се у искушењу да промене своја схватања о Њему и почну да Га замишљају у најгорем могућем светлу. Право питање гласи: Колико вруће заиста може да постане? Колики је ризик Бог спреман да преузме, проводећи свој народ кроз врелину да би остварио свој крајњи циљ, и обликовао нас да будемо „једнаки обличју сина његова“? (Римљанима 8,29).

Кратак преглед поуке за ову седмицу: Шта мислите, зашто Бог ризикује да буде погрешно схваћен од стране оних од којих жели да Га упознају и заволе? Шта мислите, докле је Он спреман да иде у томе, допуштајући да буде погрешно схваћен, како би нас обликовао према „обличју сина његова“?

АВРАМ У ТЕШКОМ ИСКУШЕЊУ

Прочитајте текст 1. Мојсијева 22. Бог је изненада, без повода и објашњења, позвао Аврама да принесе своје дете на жртву паљеницу. Можете ли да замислите како се Аврам осећао? Та помисао да би свети Бог могао да затражи од њега да жртвује сопственог сина била је потпуно одбојна. Чак и да је Аврам то сматрао прихватљивим, шта би било са Божјим обећањем о његовом наслеђу? Без Аврамовог сина, то обећање не би могло да се оствари.

Зашто је Бог тражио од Аврама да принесе ту жртву? Ако Бог све зна, какав је смисао то имало?

Ни Божји захтев, као ни време у које је изнет, нису били насумично одабрани. Све је било срачунато управо тако да изазове највећу могућу муку, јер „Бог је овај последњи, најтежи Аврамов испит одложио за времена када ће терет година тешко притискати његова плећа и када ће чезнути да се одмори“. – Елен Г. Вајт, Стварање, патријарси и пророци, стр. 147 (оригинал). Да ли је то био захтев неког сулудог Бога? Нипошто, јер је „агонија кроз коју је пролазио у току мрачних дана свога страшног искушења била дозвољена како би могао да, на основу личног искуства, бар донекле сагледа величину жртве коју је бескрајни Бог принео за човеково откупљење“. – Стварање, патријарси и пророци, стр. 154 (оригинал).

Био је то само тест – Бог заправо уопште није намеравао да допусти Авраму да убије свог сина. Ту је наглашено нешто веома важно о начину на који Бог понекад делује. Он понекад тражи од нас нешто што не намерава да нам допусти да довршимо. Понекад тражи од нас да појемо негде где у ствари не жели да стигнемо. Оно што је Богу важно није како ће се нешто завршити, већ шта ћемо ми научити током процеса преобликовања.

Исус је вероватно мислио на то Аврамово искуство кад је рекао Јеврејима: „Авраам, отац ваш, био је рад да види дан мој; и видје, и обрадова се“ (Јован 8,56). Међутим, Авраму је тај увид могао да промакне да је Божји захтев једноставно приписао сотони. Кључ за то што се Аврам одржао и научио нешто кроз цео тај процес, било је његово познавање Божјег гласа.

Како да препознамо Божји глас? Како да знамо када нам се Бог обраћа? На које начине нам Он саопштава своју вољу?

СВОЈЕГЛАВИ ИЗРАЕЛ

Извештај о Осији садржи неке важне лекције које треба да научимо. Ситуација у којој се Осија нашао крајње је необична. Његова жена Гомера је бежала од њега и имала децу са другим мушкарцима. Међутим, и поред њеног неверства, Бог позива Осију да је узме за жену и поново јој пружи сву своју љубав. Тај догађај треба схватити као параболу о Богу и Израелу. Израелци су напустили Бога и духовно се проституисали са другим боговима, али Он их је и даље волео и желео да им покаже своју љубав. Погледајте само методе које Бог користи!

Прочитајте текст **Осија 2,1-12**. Које методе Бог каже да ће употребити како би поново привукао Израел к себи? Како се човек осећа кад пролази кроз таква искуства?

Осија 2,2.3 _____

Осија 2,5-7 _____

Осија 2,8.9 _____

Осија 2,10 _____

Тај извештај покреће два важна питања о томе како ми доживљавамо Бога док нас Он води ка покајању.

Прво, ризикујемо да не препознамо Божје деловање. Док су пролазили кроз тако сурова и болна искуства, Израелцима није било лако да препознају да то у ствари њихов Бог ради на њиховом спасењу. Када нам је пут закрчен оштрим трњем или смо тако ограђени да не знамо куда идемо (Осија 2,6) – да ли то Бог чини? Кад останемо без својих основних потрепштина, или будемо посрамљени (Осија 2,9.10) – да ли наш Отац стоји иза свега тога? Чињеница је да, шта год ми осећали, Бог увек ради на томе да нас доведе до покајања, управо зато што нас толико воли.

Друго, ризикујемо да погрешно разумемо Божје деловање. Можда увиђамо да је Бог на делу, али нам се не свиђа то што Он ради. Кад се осећамо повређено и посрамљено, лако можемо оптужити Бога да је окрутан, да неће да интервенише у нашу корист, и да Му није стало до нас. Међутим, Бог увек ради на нашем обновљењу кроз свој завет љубави.

Прочитајте текст **Осија 2,14-23**. Шта нам тај одломак открива о Богу? Тражите од Светог Духа да вам покаже да ли бежите од Бога у некој области свог живота. Ако сте осведочени да бежите, зашто чекати да прођете кроз невољу? Шта вас спречава да већ сада све предате Господу?

ОПСТАТИ СЛАВЕЋИ БОГА

Прочитајте текст Јов 1,6-2,10. Шта је изазвало Јовову патњу?

У том тексту примећујемо нешто запањујуће. Анђели долазе да виде Бога, а с њима долази и сотона. Бог пита сотону где је био, и он одговара: „Проходих земљу и обилазих“ (Јов 1,7). Затим Бог поставља следеће питање: „Јеси ли видио слугу мојега Јова?“ (Јов 1,8). Питање само по себи није посебно значајно, али је занимљиво ко га поставља. Није сотона тај који означава Јова као предмет испитивања – Бог је тај! Знајући тачно шта ће уследити, Бог сотони скреће пажњу на Јова. А доле на земљи, Јов ни не слути каква га врелина чека. И мада је потпуно јасно да је сотона, а не Бог, узрочник Јововог страдања, такође је јасно да је Бог тај који отворено допушта сотони да уништи Јовову имовину, да му побије децу, и наруши његово физичко здравље. Ако Бог даје допуштење да Јов страда, каква је разлика да ли Он лично изазива патњу или то чини сотона? Како Бог може бити праведан и свет када отворено допушта сотони да Јову зада такав бол? Да ли је та ситуација била неки посебан случај, или је то уобичајени начин на који Бог поступа с нама, чак и данас?

Према тексту Јов 1,20.21, како Јов одговара на то што га је задесило?

На такву патњу може се одговорити на два начина. Можемо постати огорчени и љути, можемо окренути леђа Богу и тврдити да је Он окрутан или да не постоји – или се можемо још чвршће везати за Њега. Видимо да се Јов са својом катастрофом носи тако што остаје у Божјој близини и слави Га.

У тексту Јов 1,20.21 запажамо три аспекта слављења Бога који нам могу помоћи кад се нађемо на мукама. Прво, Јов прихвата своју беспомоћност и признаје да нема права ни на шта: „Го сам изашао из утробе матере своје, го ћу се и вратити онамо (Јов 1,21). Друго, Јов признаје да Бог још увек има потпуну контролу: „Господ даде, Господ узме“ (Јов 1,21). И треће, Јов на крају потврђује своје веровање у Божју праведност.

„Да је благословено име Господње“ (Јов 1,21).

Да ли управо пролазите кроз неко тешко искушење? У том случају, следите кораке којима је Јов ишао. У ком смислу би они могли и вама да помогну?

ОПСТАТИ ЗАХВАЉУЈУЋИ НАДИ

„Јер вам нећемо, браћо, затајити невоље наше која нам се догоди у Азији кад нам је било претешко и преко силе тако да се нијесмо надали ни живљети. Него сами у себи осудисмо да нам ваља помријети да се већ не уздасмо у себе него у Бога који подиже мртве“ (2. Коринћанима 1,8,9).

Као апостол изабран од Бога, Павле је трпео више од већине људи. Ипак, није се сломио. Напротив, растао је кроз своје слављење Бога. Прочитајте низ тешкоћа које он наводи у 2. Коринћанима 11,23-29. А сад прочитајте 2. Коринћанима 1,3-11.

У 2. Коринћанима 1,4 Павле каже да ми примамо Божје саосећање и утеху „да бисмо могли утјешити оне који су у свакој невољи утјехом којом нас саме Бог утјешава“. У којој мери би патња могла бити позив на службу? Како да будемо свеснији те могућности?

Бог жели преко нас да служи људима који пате. То значи да би Он могао допустити да најпре и сами доживимо исту врсту повреда. Тада ћемо моћи да пружимо охрабрење, не на основу неке теорије, већ на основу сопственог доживљаја Божјег саосећања и утехе. То је принцип који произлази из Исусовог живота (видети Јеврејима 4,15).

Павле не износи те живе описе својих тешкоћа да би нас навео да га сажаљевамо. Они треба да нас увере да Отац, чак и кад потонемо, још увек може да се умеша да би нам пружио своје саосећање и утеху. Можемо се наћи у животној опасности, па бити чак и убијени, али не треба да се бојимо. Бог нас учи да се ослањамо на Њега. Можемо Му веровати, јер наш Бог „васкрсава мртве“ (2. Коринћанима 1,9).

Свестан да ће га Бог избављати и у будућности, Павле наставља да објављује еванђеље. У 2. Коринћанима 1,10.11 он помиње три појединости које су му омогућиле да остане чврст. Прво, докази о Божјем деловању у прошлости: „Који нас је од толике смрти избавио, и избавља; и у њега се уздамо да ће нас и још избавити“ (2. Коринћанима 1,10). Друго, Павлова одлучност да се усредсреди на самог Бога: „У њега се уздамо да ће нас и још избавити (2. Коринћанима 1,10). Треће, непрестане посредничке молитве светих: „С помоћу и ваше молитве за нас“ (2. Коринћанима 1,11).

Шта можете научити од Павла што ће вам помоћи да, усред сопствених борби, не паднете у самосажаљење?

ЕКСТРЕМНА ВРЕЛИНА

До сада смо, у овом тромесечју, размотрили многе примере невоља које Бог користи да би у наш живот унео чистоту и христолитост. Међутим, неки људи могу, на основу тих примера, закључити да је Бог суров и захтеван надзорник. Несумњиво, неки ће рећи: „Знамо да нам Бог жели добро, али ови примери не откривају баш много бриге и љубави. Заправо, Бог више личи на неког насилника. Он поставља циљеве који нас доводе у приличне тешкоће, а не можемо да учинимо ништа поводом тога.“

Чињеница је да ћемо, све док живимо на овој земљи пуној греха, врло мало тога разумети кад је реч о разлозима из којих се нешто дешава. На небу ћемо разумети много више (1. Коринћанима 4,5; 1. Коринћанима 13,12), али за сада морамо да живимо са том напетостју: да верујемо да је Бог присутан и да се брине за нас, мада нам баш и не изгледа да је увек све у најбољем реду. Исаија врло добро описује ту напетост.

Прочитајте текст Исаија 43,1-7. У 2. стиху, Бог каже да ће Његов народ проћи кроз воду и огањ. То је сликовит опис екстремних опасности, а можда и наговештај преласка преко Црвеног мора и Јордана. Оба та догађаја била су застрашујућа, али су прокрчила пут ка новом животу. Можда бисте очекивали да Бог обећа како ће поштедети свој народ тих опасности и повести их лакшим путем. Али, попут пастира у Псалму 23, Бог једноставно поручује да Његов народ у тешким временима не мора да се боји зла, јер је Он с њима.

Осврните се на текст Исаија 43,1-7. Запишите на које све начине Бог уверава свој народ да ће их утешити кад буду пролазили кроз воду и ватру. Какву слику Бога то ствара у вашем уму? На која од тих обећања се можете позивати кад је реч о вама?

Дакле, оно што смо научили о невољама које Бог допушта, можемо да сумирамо на три начина. Прво, Божја екстремна врућина треба да уништи – не нас него наш грех. Друго, Божја екстремна врућина не треба да нас учини јадним већ чистим, какви смо и створени да будемо. Треће, Божја брига за нас док пролазимо кроз све то је стална и свесрдна – Он нас никада неће оставити саме, шта год да нам се деси.

Шта вам следећи стихови говоре о Божјим делима и Његовом карактеру? Псалми 103,13,14; Матеј 28,20; 1. Коринћанима 10,13; 1. Петрова 1,7. Како сте у свом животу доживели истинитост тих стихова?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следеће текстове Елен Г. Вајт: „Проба вере“, стр. 145-155 (оригинал) у књизи Стварање, патријарси и пророци; „Хвалите Господа“ („Praise Ye the Lord“), стр. 315-319 (оригинал), *Testimonies for the Church*, vol. 5.

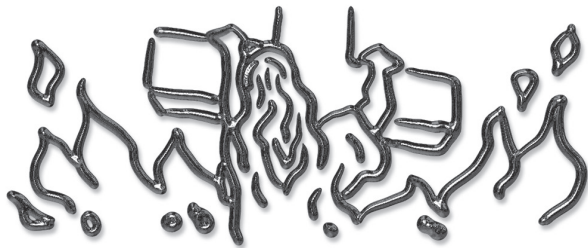
„Бог је увек кушао свој народ у пећи невоља. Управо врелина пећи раздваја нечистоћу од правог злата хришћанског карактера. Исус надзире то кушање. Он зна шта је потребно да би се тај племенити метал прочистио тако да може да одражава сјај Његове љубави. Управо оштрим невољама и искушењима Бог дисциплинује своје слуге. Он види да неки међу њима имају способности потребне за напредовање Његовог дела и зато их ставља на пробу. У свом провиђењу, Он их доводи у положај у ком се њихов карактер испитује... Он им указује на њихове личне слабости и учи их како да се ослоне на Њега... Тако се Његов циљ остварује. Они бивају обучени, увежбани и дисциплиновани – спремни да испуне велику сврху с којом су им те способности и биле дате.“ – Елен Г. Вајт, Стварање, патријарси и пророци, стр. 129, 130 (оригинал).

„Ако смо по Божјој промисли позвани да трпимо искушења, онда прихватимо крст и испијмо горку чашу, имајући на уму да је Очева рука та која је приноси нашим уснама. Уздајмо се у Њега у мраку као и на дневној светлости. Зар да не верујемо да ће нам Он дати све што је за наше добро?... Чак и у ноћи невоље, како можемо одбити да подигнемо свој глас свим срцем у знак захвалности, сећајући се љубави коју нам је исказао на крсту Голготе?“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 316.

ПИТАЊА ЗА РАЗМИШЉАЊЕ:

1. Нека неко у вашем разреду опише своју пробу вере која је, мада не тако жестока као Аврамова, ипак била довољно тешка. Шта можете научити на основу искуства те особе, на основу њених или његових успеха или неуспеха?
2. Проучите последња 24 часа Христовог живота пре Његовог распећа. С каквим се екстремима Он суочио? Како је издржао? Које принципе можемо преузети из Његовог примера и применити на себе када се нађемо усред сопствених невоља?
3. Разговарајте о идеји које смо се дотакли ове седмице, о томе како, захваљујући сопственој патњи, можемо служити другима који пате. Колико год то било истинито, с којим проблемима нас та идеја суочава?
4. У наведеном цитату Елен Г. Вајт је написала: „Уздајмо се у Њега у мраку као и на дневној светлости“. То је лакше рећи него учинити. Како можемо помоћи једни другима да развијемо ону врсту вере која ће нам управо то и омогућити? Зашто је важно веровати Богу у тешким временима?

УПРЕЗАЊЕ СВИХ СНАГА

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 16,5-15; Колошанима 1,28,29; 1. Петрова 1,13; Матеј 5,29; 1. Мојсијева 32.

Текст за памћење: „Зашто се и трудим и борим по његовој моћи која у мени силно чини“ (Колошанима 1,29).

Мушкарац и жена су седели једно поред другог у телевизијској емисији. Обоје су преживели убиство детета. Женин син је убијен 20 година раније, али њен бес и горчина остали су исти као првог дана. Мушкарац је био потпуно другачији. Његову ћерку су неколико година раније убили терористи, међутим, он је говорио о праштању убицама и о томе како је Бог преобразио његову повређеност. Колико год је његов бол био страشان, тај човек је пример како Бог може да нам донесе исцељење у најмрачнијим тренуцима живота.

Како двоје људи могу да реагују толико различито? Како у животу хришћанина долази до духовне промене, која тој особи омогућава да кроз животне невоље сазри уместо да буде потпуно скрхана њима?

Кратак преглед поуке за ову седмицу: Која је улога наше решености и снаге воље у борби са грехом и самим собом? Како можемо избећи грешку да својим осећањима допустимо да управљају одлукама које доносимо? Зашто морамо истрајати и не одустати кад се нађемо у невољи и тешком искушењу?

ДУХ ИСТИНЕ

Да ли сте се икад молили: „Боже, учини ме добрим“, али као да се ништа значајно није променило? Како је могуће да, и поред толиких молитава да Божја моћна преображујућа сила делује у нама, наш живот као да и даље остаје исти? Знамо да Бог поседује неограничене натприродне ресурсе које нам врло радо и бесплатно ставља на располагање. Ми заиста желимо све то да искористимо, па ипак, наш живот се не мења увек у складу са оним што нам Бог нуди.

Зашто? Један од разлога је узнемирујуће једноставан – мада Дух има неограничену моћ да нас преобрази, ми сопственим изборима и одлукама ограничавамо оно што Бог може да уради.

Прочитајте текст Јован 16,5-15. У овом одломку, Исус Светог Духа назива „Духом истине“ (Јован 16,13). Шта, према том тексту, Свети Дух чини за нас?

Мада може да нам открије истину о нашој грешности, Свети Дух нас не може натерати да се покајемо. Он може да нам открије најузвишеније истине о Богу, али нас не може натерати да поверујемо у њих и да се понашамо у складу с њима. Ако би нас Бог и у најмањој мери приморао на било шта, ми бисмо изгубили слободу избора, а сотона би могао да Га оптужи за варање у великој борби, тврдећи да Он манипулише нашим умом и срцем. Када је велика борба избила на небу, наш Отац није приморао сотону и остале анђеле нити да верују у Његову доброту и праведност нити да се покају. И опет, у Рају, где је толико тога било на коцки, Бог није спречио Еву и Адама да искажу своју слободну вољу и буду непослушни, мада им је врло јасно предочио истину о дрвету усред врта. Бог се ни према нама данас не опходи ништа другачије. Дух нам открива истину о Богу и греху, а онда нас пита: „С обзиром на све што сам ти управо показао, како ћеш поступити?“

Исто се дешава и кад се нађемо у невољи. Понекад до невоље долази управо зато што смо били непослушни или се нисмо покајали за своје грехе. Да би у таквим ситуацијама наш Отац деловао у нашу корист, морамо донети свесну одлуку да, путем покајања и послушности, отворимо врата да би Божја сила могла да уђе и преобрази нас.

Која осведочења вам је недавно донео „Дух истине“? Колико пажљиво слушате Његов глас? И, што је најважније, какве одлуке доносите својом слободном вољом?

БОЖАНСКО-ЉУДСКА КОМБИНАЦИЈА

Шта представља ваше највеће животно достигнуће? О чему год да је реч, мала је вероватноћа да сте то постигли тако што сте се једног јутра једноставно истетурали из кревета. Ако желимо да постигнемо нешто вредно у животу, потребни су време и труд. Исто важи и кад је реч о нашем учеништву у Христовој школи.

Прочитајте Колошанима 1,28.29. Мада говори о томе како Бог силно делује у њему, на који начин Павле истиче да је у све то ипак укључен и људски напор? Видети такође: 5. Мојсијева 4,4; Лука 13,24; 1. Коринћанима 9,25; Јеврејима 12,4.

У Колошанима 1,29 пружа нам се веома занимљив увид у то како Павле доживљава свој однос са Богом док се то деловање у њему одвија. Он каже да се труди и бори – али Божјом силом.

Реч која се ту користи за „труд“ у ствари значи „уморити се“, „радити до изнемоглости“. Она се посебно односила на спортисте који тренирају. Реч за „борбу“, која прати тај труд, понегде се преводи као „мучење, агонија“. Дакле, ту имамо слику спортисте који улаже сву своју снагу да би победио. А онда Павле преокреће ту идеју, изјављујући да се он напреже, али не својом снагом, већ свом силом коју му Бог даје. Према томе, у вези са Павловом службом, преостаје нам једноставан закључак – била је то служба вршена уз велики лични напор и дисциплину, али остварена Божјом снагом. Управо тај однос испољава се на потпуно исти начин и кад ми настојимо да развијемо Христов карактер у себи.

То је важно имати на уму, јер живимо у свету у ком људи теже да остваре што више уз што мање напора. Та идеја се увукла и у хришћанство. Неки хришћански еванђелисти обећавају да ће се Свети Дух, само ако верујемо, спустити на нас са невероватном, натприродном силом и чинити велика чуда. То је опасна полуистина, која нас може навести на помисао да треба само да чекамо да се Божја сила спусти на нас, док удобно седимо на својим местима!

Какво је ваше искуство с том врстом тежње о каквој Павле говори? Шта вам је Бог ставио на срце, а што се борите да прихватите? Како можете научити да се потчините Божјој вољи?

ДИСЦИПЛИНОВАНА ВОЉА

Један од највећих непријатеља наше воље управо су наша осећања. Култура у којој живимо све више нас бомбардује сликама и музиком које директно утичу на наша чула, изазивајући разне емоције – бес, страх или пожуду – а да тога нисмо ни свесни. Колико често се запитамо: „Шта желим да једем за вечеру?“ „Шта желим да радим данас?“ „Да ли ћу се добро осећати ако ово купим?“ Тако се осећања блиско повезују са одлукама које доносимо. Осећања нису нужно лоша, међутим, оно што осећамо у вези са нечим не значи да је то исправно и најбоље. И заиста, осећања нас понекад лажу („Срце је преварно више свега“ /Јеремија 17,9/) и дају нам лажну слику о стварности, што нас наводи на лоше одлуке и увлачи у невоље које смо сами изазвали.

Које примере можете наћи у Библији, у којима су људи доносили одлуке на основу осећања уместо на основу Божје Речи? Какве су биле последице? Видети, на пример: 1. Мојсијева 3,6; 2. Самуилова 11,2-4; Галатима 2,11.12.

Прочитајте текст: 1. Петрова 1,13. За шта је Петар заинтересован и шта он заправо жели да његови читаоци ураде?

Петар схвата да је ум кормило тела које ми контролишемо. Одузмите уму контролу, и нама ће управљати свако осећање које нас обузме.

Замислите да ходате уским путем до Пастиоровог дома. Од тог пута одвајају се многе стазе које воде у разним правцима. Неке од њих воде ка местима која не бисмо желели да посетимо. Друге пак изгледају примамљиво. Оне се позивају на наша осећања, расположења и жеље. Међутим, ако кренемо било којом од њих, скренућемо са праве стазе и наћи се на путу с којег може бити изузетно тешко вратити се.

С којим важним одлукама се управо суочавате? Запитајте се искрено: „Како могу да знам да ли своје одлуке заснивам на осећањима, расположењима и жељама уместо на Божјој Речи?“

РАДИКАЛНА ПОСВЕЋЕНОСТ

„А ако те око твоје десно саблажњава, ископај га и баци од себе: јер ти је боље да погине један од удова твојијех неголи све тијело твоје да буде бачено у пакао“ (Матеј 5,29).

Размислите о Исусовим речима у наведеном стиху. Да ли бисте их назвали радикалним и зашто?

Радикални потези су неопходни, не зато што Бог жели хришћанима да отежа живот, већ зато што смо се ми, као и наша култура, увелико удаљили од Божјих планова за нас. Људи се понекад тргну и запитају: „Како сам могао толико да се удаљим од Бога?“ А одговор је увек исти – корак по корак.

Прочитајте текст Матеј 5,29.30. Исус говори у контексту сексуалних греха. Међутим, принципи који леже у основи Његових речи могу се применити и при суочавању са сваким другим грехом. Заправо, ти принципи се могу применити на наш раст у Христу уопште.

Коју кључну истину нам Исус саопштава тим речима забележеним у тексту Матеј 5,29.30? Да ли смо заиста позвани да буквално осакатимо себе?

Исус нас не позива да физички повређујемо своје тело – ни пошто! Он нас заправо позива да контролишемо свој ум, а тиме и своје тело, без обзира на цену. Запазите да у тим стиховима не стоји да треба да се молимо, и да ће Бог истог тренутка уклонити грешне склоности из нашег живота. Понекад ће Бог, у својој милости, учинити управо то за нас, али често ће нас позвати да се радикално посветимо одустајању од нечега, или започињању нечега што нам се можда уопште не ради. У какву само невољу то може да нас доведе! Али, што чешће будемо доносили праве одлуке, то ћемо постајати јачи, и моћ искушења у нашем животу ће слабити.

Бог понекад користи невоље да би привукао нашу пажњу у тренутку када око нас има толико бучног ометања. У невољи схватамо колико смо се удаљили од Бога. Невоља може бити Божји позив да донесемо радикалну одлуку и вратимо се Очевом плану за нас.

ПОТРЕБА ДА ИСТРАЈЕМО

Прочитајте догађај о Јаковљевом рвању са Богом (1. Мојсијева 32). Шта нам тај извештај говори о истрајности, чак и усред великог обесхрабрења? (Пре него што одговорите, узмите у обзир цео контекст Јаковљеве ситуације.)

Ми можемо знати шта је исправно и добровољно чинити то што је исправно, али када смо под притиском, постаје веома тешко држати се Бога и Његових обећања. То је зато што смо слаби и плашљиви. Зато је једна од важних врлина хришћанина његова истрајност, способност да настави даље упркос жељи да одустане.

Један од најбољих библијских примера истрајности је Јаков. Много година раније, Јаков је преварио свог оца и брата Исаву како би добио право првенаштва (1. Мојсијева 27), и од тада је бежао у страху од Исавове жеље да га убије. Мада је у сну о лествама које сежу до неба (1. Мојсијева 28) добио дивна обећања о Божјем вођству и благослову, ипак је био уплашен. Очајнички је жудео да му Бог пружи осведочење да је и даље прихваћен, и да обећања која му је дао много година раније и даље важе. Док се рвао са неким ко је заправо био Исус, Јакову је ишчашен кук. Од тог тренутка, борба више није била могућа, јер је бол био неиздржив. Мора да је тада дошло до суптилног помака од борбе до ослањања. Јаков се држао за Исуса трпећи страховит бол све док није добио уверење о благослову. Зато му Исус каже: „Пусти ме, зора је“ (1. Мојсијева 32,26).

Јаков је примио благослов зато што се чврсто држао Исуса док је трпео несносан бол. Тако је и са нама. Бог може и нама да „ишчаше кук“, и да нас онда позове да се у свом болу држимо Њега. И заиста, Бог је дозволио да Јакову остану болне последице – и даље је храмао када се срео са братом. Споља је то изгледало као слабост, али за Јакова је то био знак његове снаге.

Које практичне одлуке можете донети (у вези са дружењем, начином живота, штивом које читате, здравственим и духовним навикама) које ће вам помоћи да истрајете са Господом усред обесхрабрења и искушења?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следеће текстове из пера Елен Г. Вајт: поглавље „Ноћ борбе“, стр. 195-203 (оригинал) из књиге Стварање, патријарси и пророци и „Посвећење“, стр. 43-48 (оригинал) из књиге Пут Христу.

„Та воља, која је тако битан чинилац људског карактера, приликом Пада је потпала под власт сотоне. И он од тада непрестано делује на човека да тражи и чини оно што му пружа задовољство, али га доводи до потпуне беде и пропасти.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 515.

„Да би могао да прими божанску помоћ, човек мора да поста-не свестан својих слабости и свог несавршенства. Он мора да упрегне свој ум да би та велика промена била извршена у њему. Он мора да буде подстакнут на озбиљну и истрајну молитву и напор. Човек мора да одбаци своје лоше навике и обичаје. Победа се може постићи само одлучним напорима да се поправе ти недостаци и прихвате исправна начела. Многи се никада не уздигну до положаја који су могли заузети, јер чекају да Бог учини за њих оно што могу сами за себе да учине снагом коју им је Он дао. Сви који желе да се тако припреме да буду корисни, морају се обучавати уз примену најоштрије духовне и моралне дисциплине, а Бог ће им помагати, сједињујући своју божанску снагу с њиховим људским напорима.“ – Елен Г. Вајт, Стварање, патријарси и пророци, стр. 248 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗМИШЉАЊЕ:

1. Шта мислите, у којој мери смо заиста свесни да је наша воља „приликом Пада... потпала под власт сотоне“? Како можемо, усмеравајући пажњу на Исусов карактер, потпуније сагледати своје пало стање и праве размере Божје благодати према нама?
2. Прочитајте извештај о Исусу у Гетсиманији (Матеј 26,36-42). Каква су била Исусова осећања и жеље, наспрот ономе што је Богу било по вољи? Шта можемо научити на основу тог примера?
3. Разговарајте као разред о различитим аспектима културе у којој живимо, а који могу да слома нашу одбрану и учине нас рањивијим за сотонине нападе. Шта можемо предузети да бисмо помогли другим члановима цркве да постану свесни тих опасности, и да бисмо подупрли оне који осећају да им је помоћ потребна?
4. Да ли познајете некога из ваше цркве ко доста дуго није био на богослужењу, и ко се можда спрема да одустане од вере или је већ одустао? Шта ви као група можете учинити да ту особу охрабри-те, и помогнете јој да се не одврати од Исуса? Које практичне ко-раке можете предузети да бисте јој били од помоћи?

НЕУНИШТИВА НАДА

Текстови за проучавање у току седмице: Авакум 1,1-4; Јов 38-41; Исаија 41,8-14; Јеремија 29,1-10; Јеврејима 12,1-13.

Текст за памћење: „А надање неће се осрамотити, јер се љубав Божја изли у срца наша Духом светијем који је дат нама“ (Римљанима 5,5).

Како је лако говорити и певати о нади док се налазимо у цркви, окружени насмејаним људима! Али када се нађемо усред невоља и тешких искушења, не изгледа нам баш да је нада увек тако лако доступна. Када се обруч око нас стеже, почињемо да доводимо у питање све, а посебно Божју мудрост.

У једној од својих књига, К. С. Луис пише о једном измишљеном лаву. Желећи да упозна тог лава, неко је поставио питање да ли је у његовом присуству безбедно. Добио је одговор да није безбедно, али да је „он добар“.

Мада не можемо увек да разумемо Бога, и мада нам Његови поступци делују непредвидиво, то не значи да је Он против нас. То једноставно значи да још увек немамо целовиту слику. Међутим, намеће нам се идеја да Бог мора да буде разумљив и предвидљив да бисмо могли имати мир, поверење и наду. Уз Њега, по нашем мишљењу, треба да будемо „безбедни“. Али, ако полазимо од таквих претпоставки, припремамо се само за разочарање.

Кратак преглед поуке за ову седмицу: Како нам боље разумевање Божјег карактера помаже да сачувамо наду чак и у тешкој невољи?

ШИРА СЛИКА

Када смо повређени, често помишљамо да је то што нам се управо дешава једино што је заиста битно. Међутим, ипак постоји мало шира слика од оне која се тиче само нашег „ја“ (видети Откривење 12,7; Римљанима 8,22).

Прочитајте текст Авакум 1,1-4. Са чим се Авакум суочавао?

Можда бисте очекивати да ће Бог рећи нешто попут овога: „То је заиста страшно, Авакуме! Допусти ми да дођем и одмах ти помогнем.“ Међутим, Божји одговор је потпуно супротан томе. Он најављује да ће бити још горе. Читајте о томе у тексту Авакум 1,5-11.

Израел је био одведен у асирско ропство, а сада је Бог обећао да ће доћи нешто још горе: Вавилоњани ће одвести и народ Јуде. Авакум поново вапи у следећим стиховима (Авакум 1,12-17), а затим чека да види шта ће Бог рећи.

У ком смислу Божја најаву обећаног уништења Вавилонa у тексту Авакум 2,2.3 доноси наду?

Авакум 2 је Божје обећање о уништењу Вавилоњана. Јеврејима 10,37 цитира текст Авакум 2,3 уз наговештај да би то обећање у будућности могло да се примени на Месију. Према томе, са истом извесношћу с којом се испунило обећање о уништењу Вавилонa, можемо очекивати и уништење „Вавилонa Великог“ (Откривење 18,2).

Авакум се нашао у стисци између великог зла које га је окруживало и Божјег обећања да ће доћи нешто још горе. А то је управо положај у ком се и ми налазимо унутар историје спасења. Велико зло је око нас, а Библија предвиђа да ће нешто много горе тек доћи. Кључ Авакумовог опстанка био је у томе што му се пружила могућност да сагледа целу слику. Зато је он, у 3. поглављу, у стању да изговори невероватну молитву хвале због онога што ће Бог учинити у будућности.

Прочитајте текст Авакум 3,16-19. Шта Авакум наводи као разлог за наду? Какву наду има Божји народ док чека да се одиграју последње пророчке сцене? Како можемо усвојити ту наду?

КО ЈЕ НАШ ОТАЦ

Освалд Чемберс пише: „Да ли питате Бога шта ће да уради. Он вам то никада неће рећи. Бог вам не говори шта ће учинити, већ вам открива ко је Он.“ – *My Utmost for His Highest* (Uhrichsville, OH: Barbour & Company, Inc., 1963), Jan. 2.

Шта је, по вашем мишљењу, Освалд Чемберс тиме хтео да каже?

Као што знамо, Књига о Јову почиње његовом великом личном трагедијом. Он губи све, осим свог живота и своје жене, а она му предлаже: „Прокуни Бога па умри!“ (Јов 2,9). Оно што следи је дискусија током које његови пријатељи покушавају да утврде зашто се све то догодило. Међутим, за све време трајања те дискусије, Бог ћути.

А онда се, изненада, у 38. поглављу, Бог јавља и каже: „Ко је то што замрачује савјет ријечима неразумно?“ (Јов 38,2). Затим, не застајући ни трен, Бог поставља Јову неких 60 запањујућих питања. Отворите своју Библију и проучите их у поглављима Јов 38 и Јов 39.

Након последњег питања, Јов одговара: „Где, ја сам мален, шта бих ти одговорио? Мећем руку своју на уста своја. Једном говори, али нећу одговарати; и другом, али нећу више“ (Јов 39, 37.38). Али Бог још није завршио. Он поново проговара и поставља нови низ „великих“ питања, једно за другим.

Прочитајте Јовов коначни одговор у тексту Јов 42,1-6. Шта је Бог покушавао да му каже и какав је утицај то имало на Јова?

Бог није одговорио ни на једно од питања „зашто“ Јовових пријатеља. Уместо тога, Он је дочарао своју неупоредиву величину која се открива кроз задивљујућа дела стварања. После тога, Јову сигурно нису били потребни никакви други одговори. Потреба за објашњењима била је засењена надмоћном сликом Божјег величанства.

Тај догађај открива један фасцинантан парадокс. Нада и охрабрење могу произаћи управо из спознаје да знамо тако мало. Ми инстинктивно тражимо утеху покушавајући да сазнамо све, и онда се обесхрабримо јер не успевамо у томе. Бог понекад чак истиче наше незнање да бисмо схватили да сигурност и наду можемо пронаћи само у Бићу много већем од себе самих.

Да ли вам се у овом тренутку дешава нешто што једноставно не можете да разумете? Ако се дешава, усмерите пажњу на Божји карактер. Како вам то пружа неопходну наду да бисте истрајали док пролазите кроз искуство које вам је, за сада, несхватљиво?

ПРИСУСТВО НАШЕГ ОЦА

„Јер ја Господ Бог твој држим те за десницу, и кажем ти: не бој се, ја ћу ти помагати“ (Исаија 41,13).

Неко је једном рекао: „Када се чини да је Бог далеко, ко је тај који се удаљио?“ Кад наиђу проблеми, ми помишљамо да нас је Бог напустио. Међутим, истина је да Он никуд није отишао.

Јеврејима у изгнанству чинило се да је Бог веома далеко. Међутим, кроз Књигу пророка Исаије, Он их уверава у будуће избављење. Мада је стварни повратак у Јерусалим још увек био у далекој будућности, Бог је желео да Његов народ зна да се Он није удаљио од њих, и да имају сваки разлог за наду.

Прочитајте текст Исаија 41,8-14. Које разлоге за наду можете навести људима који жељно ишчекују будуће избављење? Како нам то обећање помаже док чекамо да се наше изгнанство на земљи оконча?

Једна од најснажнијих слика међу тим стиховима налази се у тексту Исаија 41,13. Суверени Бог универзума каже да Његов народ не треба да се плаши, јер је Он тај који их „држи за десницу“. Једно је замишљати како Бог управља догађајима на земљи с неког великог престола удаљеног више светлосних година од наше планете. Али сасвим је нешто друго схватити да је Он довољно близу да припаднике свог вољеног народа држи за руку.

Кад смо презапослени, тешко успевамо да се сетимо да нам је Бог близу. Али када се сетимо да је Он заправо Емануел, „Бог с нама“, то доноси велику промену. Када је Бог с нама, онда су и Његове намере, Његова обећања и моћ преображења такође с нама.

У наредних неколико дана направите један експеримент. Кад год је могуће, подсетите се да вам је Бог универзума довољно близу да би могао да вас држи за руку, и да вам је Он лично обећао помоћ. Бележите промене до којих, под утицајем тога, долази у вашем начину живота. Припремите се да у суботу у разреду разговарате о том свом искуству.

ПЛАНОВИ КОЈЕ НАШ ОТАЦ ИМА ЗА НАС

Сви трагају за надом. Али где се она налази? Неки људи проналазе наду у осмеху пријатеља. За друге, нада израста из финансијске сигурности или стабилног брака. У чему ви обично тражите наду и храброст?

Пророк Јеремија у својој књизи пише људима који су, током свог изгнанства, изгубили наду. „На водама Вавилонским сјећасмо и плакасмо опомињући се Сиона“ (Псалми 137,1). И мада су Израелци били сломљеног срца, Јеремија износи разлоге из којих није требало да одустану од наде.

Који се поводи за наду наводе у тексту Јеремија 29,1-10?

У том одломку постоје три важна извора наде која вреди истаћи.

Прво, Бог говори свом народу да не треба да одустане од наде, зато што њихове прилике нису резултат случајности нити неког непредвидивог зла. Јер, „овако вели Господ над војскама, Бог Израилев, свему робљу које /Ја/преселих из Јерусалима у Вавилон...“ (Јеремија 29,4). Мада се чинило да их зло окружује, Јуда је све време био у Божјим рукама.

Друго, Бог говори свом народу да не треба да одустаје од наде, јер Он може да чини своја дела чак и усред њихових тренутних потешкоћа. „И тражите добро граду, у који вас преселих, и молите се за њ Господу, јер у добру његову биће вама добро“ (Јеремија 29,7).

Треће, Бог поручује свом народу да не треба да одустаје од наде, јер ће се њихово изгнанство у одређено време окончати: „Јер овако вели Господ: кад се наврши у Вавилону седамдесет година, походићу вас, и извршићу вам добру ријеч своју да ћу вас вратити на ово мјесто“ (Јеремија 29,10).

Пошто им је објаснио како се старао о њима у прошлости, како се стара о њима у садашњости и како ће се старати о њима у будућности, Бог на прелеп начин описује своју нежну бригу за народ (видети Јеремија 29,11-14).

Прочитајте текст Јеремија 29,11-14, изговарајући своје име уместо речи „вам“ и „вас“, као да Бог вама лично даје та обећања. Примените та обећања на себе, са чиме год да се тренутно борите.

ДИСЦИПЛИНА НАШЕГ ОЦА

Прочитајте текст Јеврејима 12,5-13. Која порука се ту налази за нас и како се она уклапа у оно што проучавамо овог тромесечја?

У Јеврејима 12,5-13, Павле говори о невољама у контексту дисциплиновања. У појединим библијским преводима, различити облици речи која се односи на дисциплиновање појављују се десет пута. У грчком свету то је била основна реч за „васпитање“. Дакле, разумети „дисциплину“ значи разумети како нас Бог васпитава и образује у школи вере коју је Павле раније описао у Јеврејима 11.

У Јеврејима 11, Павле описује мушкарце и жене вере. Вера је била то што их је одржало док су се суочавали са разним тешким околностима. А на почетку 12. поглавља, Павле се окреће нама, читаоцима, и каже да с обзиром на то колико је људи пре нас истрајало упркос изузетно неповољним околностима, и ми можемо да трчимо и завршимо животну трку вере. Кључ је да упоримо поглед у Исуса (Јеврејима 12,2), да би нам Он био пример у тешким временима (Јеврејима 12,3). Кад читамо 12. поглавље, то је као да смо добили пар наочара за читање. Без тих наочара, наше виђење и разумевање тешкоћа кроз које пролазимо, увек ће бити замагљено. Али гледање кроз те наочаре исправиће нејасно објашњење патње које нам наша култура намеће. Тада ћемо бити у стању да јасно разумемо и разумно реагујемо на невоље.

Читајте кроз „наочаре“ које вам пружа текст Јеврејима 12,1-13. А сада се концентришите на стихове 5-13 и одговорите на следећа питања:

Ко је покретач дисциплиновања? _____

Како ми доживљавамо то дисциплиновање? _____

Који је циљ дисциплиновања? _____

Прочитајте поново цео текст Јеврејима 12,1-13. Направите листу свих разлога с којима можете да се повежете, а који вам могу послужити као основ за надање. Како сте доживели ту наду у тренуцима сопственог духовног „васпитавања“?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следеће текстове Елен Г. Вајт: „Школа у вечности“, стр. 301-309 (оригинал) из књиге Васпитање и „Помоћ у свакодневном животу“, стр. 470-471 (оригинал) из књиге У потрази за бољим животом.

„У свачијем искуству јављају се тренуци дубоког разочарања и крајњег обесхрабрења – дани када нас обузима туга, када нам постаје тешко да верујемо да је Бог и даље онај исти љубазни Добротинитељ својој земаљској деци; дани када невоље муче душу, све док нам смрт не постане милија од живота. Управо тада многи губе ослонац у Богу и претварају се у робове сумње, оковане неверовањем. Када бисмо у таквим временима могли духовним очима да сагледамо смисао Божјег провиђења, видели бисмо анђеле који се труде да нас спасу од нас самих, настојећи да наше стопе поставе на темеље постојаније од вечних брегова, и нова вера, нови живот, прострујали би нашим бићем.“ – Елен Г. Вајт, Историја пророка и царева, стр. 162 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗМИШЉАЊЕ:

1. Елен Г. Вајт каже да „сви“ доживљавамо тренутке „дубоког разочарања и крајњег обесхрабрења“. Колико добро примећујемо кад људи око нас пролазе кроз такве периоде? Како можемо научити да пружамо наду једни другима када доживљавамо таква горка разочарања?
2. Прочитајте у разреду своје одговоре на последње питање из проучавања предвиђеног за уторак. Какву је промену у ваш живот унела свест о стварности Божје близине?
3. Прочитајте наглас у разреду делове текста Јов 38-41. Каква слика Бога је ту приказана? Шта из тога сазнајете што вам пружа наду и охрабрење? Како се Субота уклапа у ту слику? Како нам она помаже да Божју природу и карактер имамо увек пред очима?
4. Нада која преображава потиче са неба. То значи да се можемо молити једни за друге да нада испуни наш живот. Проведите неко време у молитви за оне који су у последње време у свом надању посустали – да се њихова нада обнови. Шта још, осим тога, можете да учините за оне који губе битку у својој потрази за надом?
5. Замолите некога ко је спреман да говори о томе, да вам опише тренутке у којима су га очај и искушења довели до тога да изгуби веру и наду. Шта је довело до преокрета у животу те особе? Шта можемо да поделимо једни са другима, а што би нам могло помоћи у тренуцима сумње и очаја?

ГЛЕДАЊЕ НЕВИДЉИВОГА

Текстови за проучавање у току седмице: Римљанима 8,28-39; Јован 14,1-14; Ефесцима 1,18-23; Исаија 40,27-31.

Текст за памћење: „Вјером остави Мисир, не побојавши се љутине царева; јер се држаше онога који се не види, као да га виђаше“ (Јеврејима 11,27).

Дефиниција вере у Јеврејима посланици увек представља изазов. „Вјера је пак тврдо чекање онога чему се надамо, и доказивање онога што не видимо“ (Јеврејима 11,1). Како можемо бити сигурни у нешто што не видимо? Ипак, то је управо оно што илуструје Мојсије у нашем тексту за памћење: „Јер се држаше онога који се не види, као да га виђаше“. Он је истрајао зато што је гледао „Онога који се не види“ (Јеврејима 11,27).

Још већи изазов је када схватимо да смо позвани да „Онога који се не види“ гледамо не само у добрим временима, већ нарочито онда када нам све иде наопако. За то нам је потребна вера, христوليка вера која мора бити обликована истином о Богу и Божјем царству. Истина о доброти нашег Оца, о сили која се налази у Исусовом имену, о сили васкрсења и Божјем саосећању суштински су битне истине, које ће нам омогућити да будемо јаки када се нађемо у невољи и дођемо у искушење да у све сумњамо.

Кратак преглед поуке за ову седмицу: Које истине о Богу нам могу помоћи да истрајемо чак и у најгорим ситуацијама?

ПРЕВЕЛИКА ВЕЛИКОДУШНОСТ НАШЕГ ОЦА

„Да ме Бог заиста воли, сигурно би учинио за мене _____!“ Питам се колико нам је пута та мисао пролетела кроз главу. Ми гледамо на своје околности и онда почињемо да се питамо да ли нас Бог заиста воли, јер да нас воли, ствари би стајале другачије.

Постоје два разлога који нас често наводе да сумњамо у Божју доброту. Прво, кад у свом срцу и уму имамо горућу жељу за нечим што верујемо да је добро, помисао да Бог за нас жели нешто другачије може нам изгледати апсурдно. Друго, можемо посумњати у Божју доброту ако је наше искуство у супротности са оним у шта верујемо. Ако нешто изгледа добро, или нам прија, или звучи добро, или има добар укус, онда мора да је заиста добро. И онда се љутимо на Бога ако то не можемо да имамо.

Тада на сцену ступа вера. Вера долази до изражаја управо у тим тренуцима када смо у искушењу да посумњамо у Бога и Његову доброту.

Римљанима 8,28-39 је снажан текст који описује Божју доброту према нама. Шта можемо пронаћи у тим стиховима што нам помаже да заштитимо свој ум од сумње у Божју доброту?

У Римљанима 8,32 налазимо важну поруку која нам увелико помаже да не постанемо преоптерећени својим околностима. „Ако Бог није оклевао да све стави на коцку нас ради, да прихвати наше стање, да себе изложи оном најгорем тиме што је послао сопственог Сина, постоји ли ишта друго што Он не би дарезљиво и оберучке учинио за нас?“ (Message Bible). Откуд нам уопште идеја да је Бог најпре послао Исуса да умре за нас, а затим постао шкрт и зао?

То значи да би истина о Божијој великодушности према нама, која се огледа у Христовој смрти, морала имати јачи утицај на наше размишљање од свих невољама изазваних сумњи.

Како да истина (о Божијој доброту) изврши на вас јачи утицај од ваших сумњи? Проведите неко време размишљајући о чињеници да је Бог дао Исуса да умре уместо вас, и да се та невероватна великодушност према вама испољава до данашњег дана на хиљаду различитих начина. Како то утиче на вашу веру?

У ИСУСОВО ИМЕ

„Ако што заиштете у име моје, ја ћу учинити“ (Јован 14,14).

Исус неће још дуго бити са ученицима. Он, који им је био подршка и охрабрење, спремао се да оде на небо, и ученици су се осећали помало збуњено и немоћно. Ипак, мада више неће моћи физички да Га виде, Исус им је дао изванредно обећање.

Прочитајте текст Јован 14,1-14. Према стиховима 13 и 14, Исус обећава да ће за нас учинити „све“ што затражимо у Његово име. Зато ми на крају својих молитава скоро увек додајемо: „У Исусово име, амин.“

Док то изговарамо, шта обично мислимо да то значи? Шта Исус мисли када нас подстиче да се тако молимо? Који нам наговештаји у тим стиховима помажу да разумемо шта Он хоће да каже?

Када упућујемо захтев „у Исусово име“, можемо бити сигурни да цела небеска машинерија ради у нашу корист. Можда не видимо анђеле на делу свуда око нас. Али они су ту – послани са небеског престола да, у Исусово име, испуне наше захтеве.

Понекад, кад се помолимо у Исусово име, отварамо очи и очекујемо да све око нас буде другачије – али све изгледа исто. Међутим, иако се Божја сила понекад испољава на драматичан начин, као кад је Исус смирио олују, она такође може да делује у тишини, неприметно, као када је крепила Исуса у Гетсиманији. Можда се неће одмах десити нешто драматично, али то не значи да Бог не делује у нашу корист.

Прочитајте поново текст Јован 14,1-14. Док будете читали, замислите да се Исус обраћа директно вама, лицем у лице. Какву наду и охрабрење можете извући из тих обећања? У исто време, запитајте се: „Које појединости у мом животу могу стајати на путу испуњења тих обећања у моју корист? Каквим променама морам да тежим у свом срцу?“

СИЛА ВАСКРСЕЊА

Васкрсење решава проблем људске немоћи. Када је реч о Исусовом животу, смрти и васкрсењу, често размишљамо о томе како је Његова смрт била догађај који нас је, у законском смислу, учинио исправним пред Богом. И то је, наравно, тачно.

Међутим, Васкрсење додаје једну специфичну димензију спацењу. Исусово васкрсење има смисла не само зато што нам показује да ћемо једног дана и ми устати из мртвих. Васкрсење је Исуса довело с десне стране Оцу, у положај моћи и ауторитета. И управо та сила васкрсења је она сила коју нам Бог данас ставља на располагање!

У Ефесцима 1,18-23, Павле говори о Божјој сили. Чему нас ти стихови уче кад је реч о сили Васкрсења? Какву наду и која обећања за себе можете пронаћи у тим стиховима?

Павле се моли да Ефежани разумеју неке истине које се могу правилно сагледати само уз божанску помоћ: (1) да постоји нада у преображење и вечну будућност у коју нас Исус позива; (2) да можемо спознати силу која се испољила у нашу корист.

Павле затим покушава да опише колико је та сила запањујућа. Сила која нам је данас доступна је иста она која је васкрсла Исуса! И не само да Га је подигла из земље и вратила у живот, већ Га је поставила на положај моћи са Очеве десне стране.

Али Павле се ту не зауставља. Васкрсење није Исусу дало било какву моћ, већ моћ да влада и обезбеди све оно што би Његовом народу могло да затреба – кроз сву вечност!

Запишите у којим вам је све областима вашег живота потребна сила васкрслог Исуса. Када завршите, молите се да та сила буде примењена на све те области у којима вам је потребна помоћ. У исто време, размислите шта бисте могли да учините боље, које одлуке бисте могли да донесете, што би омогућило тој сили да слободније делује у вашем животу?

СПРЕМАН ДА ПОНЕСЕ СВЕ НАШЕ БРИГЕ

Неки људи у свом дому имају плочу на којој пише: „Зашто да се молите кад можете да бринете?“ То нам увек измами смех, јер смо свесни да се и сами тако понашамо – често бринемо, уместо да приђемо Богу и Њему изнесемо своје бриге.

Неко је једном рекао: када нам живот постане сувише замршен, треба да га предамо Богу и пустимо да Он разведе чворове. А колико само Бог чезне да то учини за нас! Па ипак, зачудо, ми успевамо да се држимо својих проблема све док не пукнемо. Зашто чекамо да нас очајање савлада пре него што приступимо Господу?

Прочитајте текст 1. Петрова 5,7. Петар ту цитира стих Псалми 55,22. Која се основна порука ту налази за нас? Видети такође Матеј 6,25-33.

Стих 1. Петрова 5,7 је врло једноставан. У њему нема скривених порука, он значи управо то што и каже. „Бацити“ значи управо то – бацити, предати – тако да то што изазива бол и забринутост више нема никакве везе с нама. Али, наравно, ми не бацамо свој терет било где. Наша брига не ишчезава у празнини. Ми је предајемо свом Оцу који је на небесима, и који обећава да ће то решити. То је оно о чему Исус говори у Матејевом еванђељу. Није то нешто што је тешко учинити. Напротив. Проблем и јесте у томе што нам то изгледа сувише лако, сувише добро да би било истинито.

Узрок забринутости може бити различит. То може бити притисак на послу. Неочекивана критика. Осећај да смо нежељени и невољени. Здравствене или финансијске бриге. Осећај да нисмо довољно добри за Бога. Веровање да нам није опроштено.

Какви год да су наши проблеми, један од разлога што их се држимо је тај што мислимо да сами можемо да их решимо боље него било ко други. Међутим, Петар нас подстиче да преиспитамо сваку такву мисао. Разлог што не морамо да бринемо је тај што је Богу стало до нас. А да ли је Њему још увек довољно стало да би се умешао, чак и онда када смо на ивици развода, или се осећамо потпуно бескорисно? Библија каже да је Богу довољно стало до нас и да је спреман да преокрене сваку ситуацију.

Шта вас у овом тренутку брине? Колико год да су те бриге оправдане, колико год да су мучне, постоји ли ишта што је претешко за Господа? Можда је наш највећи проблем у томе што, мада верујемо да Бог зна шта нас мучи и може то да поправи, ипак не верујемо да ће Он то решити на начин на који бисмо ми желели. Задржите се на овој последњој мисли и запитајте се колико је она истинита у вашем животу.

И ДАЉЕ ВЕРНИ ЧАК И КАД СЕ БОГ НЕ МОЖЕ ВИДЕТИ

Помисао да нико не мари за то шта нам се дешава веома је непријатна. Али помисао да Бог не зна или не мари за нас је нешто најнепријатније.

Јудејцима који су били прогнани у Вавилон, изгледало је да Бог не мари баш много за њихову ситуацију. И даље су били прогнани, и даље су се осећали напуштеним од Бога због свог греха. Али упркос томе, Исаија им упућује речи утехе. Исаија 40 је прелеп текст у ком пророк на врло дирљив начин говори народу о њиховом Богу: „Као пастир пашће стадо своје; у наручје своје сабраће јагањце, и у њедрима ће их носити, а дојилице ће водити полако“ (Исаија 40,11). Међутим, после тако много времена, изгнаници су размишљали: Где си, Господе? Не видимо никакве доказе да си још увек ту—или да ти је стало!

Прочитајте текст Исаија 40,27-31. На који начин Исаија описује Бога? Како је тај опис Бога требало да их утеши док су говорили себи: „Сакривен је пут мој од Господа, и ствар моја не излази пред Бога мојега?“ (Исаија 40,27)?

Другу групу припадника Божјег народа који су вероватно мислили да је њихов пут сакривен од Бога налазимо у Књизи о Јестири. У тој књизи Бог се не помиње ни један једини пут. Међутим, цела драма се одвија око Божје интервенције за спасење Његовог народа од неопозиве наредбе којом су били осуђени на уништење. Тај извештај не описује само догађаје из прошлости. Он симболизује једно време у будућности када ће Божји народ поново бити прогањан, и када ће поново бити проглашен закон за његово уништење (Откривење 13,15). Можете ли да замислите како је лако било закључити да је, с обзиром на постојеће страшне околности, Бог сигурно напустио свој народ? Али, ми не треба да се плашимо. Исти Бог који је спасао своје изабране у извештају о Јестири, поново ће их спасити у последњој кризи.

Читали смо како је Исаија описивао Бога прогнаницима. Како бисте ви описали Бога људима који сматрају да је Бог отишао и напустио их? Како бисте их научили да гледају очима вере и да се не ослањају на оно што својим очињим видом могу да запазе око себе?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Историја пророка и царева* од Елен Г. Вајт, прочитајте поглавље под насловом „У дане царице Јестире“, стр. 598–606 (оригинал).

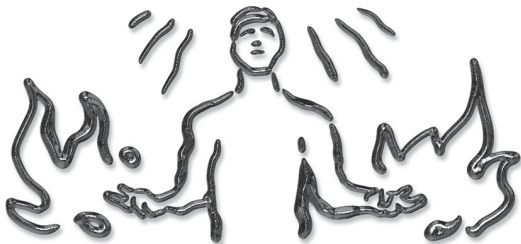
„Није ли Бог рекао да ће дати Духа Светога онима који Га траже? И није ли тај Дух прави, истински, стварни водич? Међутим, неки људи као да се плаше да држе Бога за реч, као да би то била дрскост с њихове стране. Они се моле Господу да их поучи, а ипак се плаше да верују датој Божјој речи, и да прихвате чињеницу да смо поучени од Њега. Док свом небеском Оцу приступамо понизно, поучљивог духа, спремни и жељни да будемо поучени, зашто бисмо сумњали да ће Бог испунити своје обећање? Не смемо ни тренутка да сумњамо у Њега и да Га на тај начин срамотимо. Кад настојите да упознате Божју вољу, ваш удео у раду са Богом је да верујете да ћете бити вођени, усмеравани и благословени у вршењу Његове воље. Можда ћемо, због недостатка поверења у себе, помислити да смо погрешно протумачили Његова учења, али чак и то можемо учинити предметом молитве, и веровати Му, и даље Му веровати до краја, да ће нас Његов Свети Дух навести да исправно тумачимо Његове планове и деловање Његовог провиђења.“ – Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 6, p. 225.

„У сукобу са сумњом и противним утицајима вера постаје све јача. Искуства стечена у таквим искушењима драгоценија су и од најскупљих драгуља.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 3, p. 555.

ПИТАЊА ЗА РАЗМИШЉАЊЕ:

1. Разговарајте као разред о свему ономе у шта верујемо, а што не видимо – оно што знамо да постоји, али је ван нашег видокруга. Како нам то може помоћи да разумемо шта значи гледати „Онога који се не види“?
2. Разговарајте о последњем питању у проучавању предвиђеном за среду. Колико се често налазимо у тој ситуацији? Како да се уверимо да је Господњи пут најбољи, чак и ако то није увек оно што бисмо желели?
3. Ако „у сукобу са сумњом и противним утицајима вера постаје све јача“, и ако то води до нечега изузетно вредног, „драгоценијег и од најскупљих драгуља“, како би те тврдње требало да обликују начин на који гледамо на такве сукобе?
4. Већина нас је имала прилику да види људе, чак и хришћане, у ситуацијама чији исход је, бар из наше перспективе, био страшан. Најгоре што смо могли да замислимо десило се, упркос молитвама и напорима у најбољем правцу. Како то да разумемо у светлу онога што смо управо проучавали?

ЖИВОТ ПРОСЛАВЉАЊА БОГА

Текстови за проучавање у току седмице: Филибљанима 4,4-7; Исус Навин 5,13-6,20; Псалми 145; Дела 16,16-34; 2. Дневника 20,1-30.

Текст за памћење: „Радујте се свагда у Господу, и опет вел-лим: радујте се“ (Филибљанима 4,4).

Лако је клицати од радости Господу кад заиста осећамо радост. Али, кад нам не иде добро, кад се нађемо у прилика-ма какве је тешко замислити, кад врелина искушења порасте, онда то није тако лако. Међутим, управо тада нам је потребно – можда више него икада – да славимо Бога, јер је хвалоспев оно што нам помаже да очувамо веру.

И заиста, слављење Бога може да преобрази чак и најмрач-није околности, можда не у смислу да промени чињенично стање у ком се налазимо, већ да промени нас и људе око нас на начин који ће нам помоћи да се суочимо са изазовима.

Слављење Бога је вера на делу. Можда нам то неће увек изгледати природно, али кад навикнемо да хвалимо Бога тако да нам то постане природан део живота, тада хвалоспев има моћ и да преобрати и да победи.

Кратак преглед поуке за ову седмицу: Шта је хвалоспев? Како би хвалоспев Богу могао да постане моћно духовно оружје у тешким околностима? Како хвалоспев Богу може да преобрази нас и прилике око нас?

ОКВИР ЗА ПРОСЛАВЉАЊЕ

Велики руски писац Фјодор Достојејски био је осуђен на смрт, али му је казна у последњем тренутку преиначена. Уместо тога, провео је године у затвору. Говорећи о свом затворском искуству, написао је: „Веруј до краја, чак и ако сви људи залутају и ти останеш једини веран. И тада принеси своју жртву и хвали Бога у својој усамљености.“

У претходним поукама већ смо запазили да је Павле трпео невероватно противљење и прогонство. А сада је седео у римском затвору. Па ипак, није био депресиван. Напротив, полетно је писао да би охрабрио вернике у Филипима!

Прочитајте Филибљанима 4,4-7. Шта мислите, како је Павле могао да напише нешто тако кад је и сам седео у затвору? Које кључеве за стицање „мира Божјег“ налазимо у том тексту?

Једно је радовати се кад нам све иде како треба. Али Павле нас подстиче да се увек радујемо. То може звучати чудно. Ако дословно схватимо то што Павле пише, налазимо две важне поруке за нас.

Прво, ако желимо да се увек радујемо, то значи да треба да се радујемо чак и онда кад нам околности не пружају много повода за то. Друго, ако желимо да се увек радујемо, то такође значи да ћемо морати да научимо да се радујемо и у тренуцима кад нам опште није до тога.

Павле нас позива да слаavimo Бога, мада нам то понекад може изгледати сасвим неприродно. То нам може изгледати чак и неразумно. Али, као што ћемо видети, управо због таквих тренутака, кад нам се чини да је то неразумно, и јесмо позвани да се радујемо. Другим речима, слављење Бога је чин вере. Као што се вера не заснива на околностима у којима се налазимо, већ на истини о Богу, тако је и слављење Бога нешто што не чинимо зато што се добро осећамо, већ због истине о томе ко је Он и шта нам је обећао. И зачудо, управо таква вера почиње да обликује наше мисли, осећања и околности.

Коју истину о Богу Павле препознаје у тексту који смо данас проучавали – истину која га је оспособила да се радује, чак и у затвору? Саставите кратку листу Божјих атрибута за које знате да су истинити. Затим читајте ту листу и хвалите Бога због сваке од наведених ставки. Како то мења ваша осећања и ваш поглед на околности у којима се налазите?

МОЛИТВА РУШИ ЗИДОВЕ

У енглеском језику постоји изрека: „Бити (фарбом) сатеран у ћошак.“ Замислите да фарбате под у соби, а онда схватите да сте заробљени у ћошку и да не можете да изађете – осим ако пређете преко свеже фарбе. Морате остати тамо док се све не осуши!

Понекад се чини да нас наша вера сатерује у ћошак. Доспевамо у одређену ситуацију, а онда нас, попут свеже фарбе на поду, наша вера „заробљава“. Разматрамо ситуацију и морамо или да одбацимо Бога, веру и све у шта смо се уздали, или ће нас наша вера принудити да прихватимо оно што изгледа немогуће.

Бог је сатерао Израелце у ћошак. Пошто су 40 година лутали пустињом, Он их није повео на пусте, мирне травњаке. Довео их је до једног од најјаче утврђених градова у целој области. Затим су шест дана морали да ходају око Јерихона у тишини. А седмог дана им је Бог рекао да вичу – и то викање, заједно са трубама, донело им је победу.

Прочитајте текст Исус Навин 5,13-6,20. Чему је Бог хтео да поучи Израелце?

Гласно викање није изазвало вибрације од којих су се зидови срушили. Када је Бог позвао Израелце да „вичу“, то је била иста врста викања о којој Давид пише у 66. Псалму: „Поклици Богу, сва земљо! Запјевајте славу имену његову, дајте му хвалу и славу!“ (Псалми 66,1.2). То викање било је заправо слављење Бога! После шест дана гледања у масивне зидине, сигурно су закључили да сами немају никакве шансе да их сруше.

Како нам та мисао помаже да разумемо значење стиха Јеврејима 11,30?

Када се спрема да учини нешто ново у нашем животу, Бог ће можда морати да нас доведе пред Јерихон, јер треба да нас научи да сила за победу не лежи у нашој снази и стратегијама. Све што нам је потребно долази однекуд изван нас самих. Према томе, шта год да се налази пред нама, колико год нам то изгледало непремостиво, наша улога је само да славимо Бога – извор свега што нам је потребно. То је вера на делу.

ЖИВОТ ПРОСЛАВЉАЊА БОГА

Слављење Господа није нешто чему смо склони по својој природи, чак ни у повољним приликама. А колико нам тек то теже пада кад су прилике лоше! Па ипак, то је оно на шта смо позвани. Слављење Бога је нешто што морамо да практикујемо све док, од повремене активности, не прерасте у атмосферу у којој живимо. Слављење Бога не би требало толико да буде неки посебан чин, колико посебан начин живота.

Прочитајте текст Псалми 145. Које разлоге Давид наводи за слављење Бога? У ком смислу би речи тог псалма требало да буду наше сопствене?

Велики британски проповедник Чарлс Хадон Спурџон написао је књигу под насловом *The Practice of Praise* (*Навика слављења Бога*). Она се заснива на 7. стиху поменутог псалма. На основу тог кратког стиха, Спурџон нам скреће пажњу на три битне појединости, које нам могу помоћи да изградимо навик у слављења Бога у свом животу.

1. Слављење Бога увежбава се гледањем око себе. Ако не гледамо око себе да бисмо уочили Божју величину, нећемо ни имати разлога да Га славимо. Шта можете запазити у створеном свету што је хвале вредно, попут лепоте Божје творевине? Шта можете запазити у духовном свету што је хвале вредно, попут растуће вере неког младог хришћанина?
2. Слављење Бога увежбава се сећањем на оно што смо видели. Ако хоћемо да живимо у атмосфери хвалоспева, морамо бити у стању да се присетимо разлога за то. На који начин можемо да се подсетимо великих ствари о Богу (на пример, смишљањем нових ритуала или симбола који ће нас подсетити на Његова дела), тако да Његову доброту и истину о Њему никад не сметнемо са ума?
3. Слављење Бога увежбава се причањем о Њему. Слављење Бога није нешто што треба да се одвија само у нашој глави. Оно треба да силази са наших усана, и да буде чујно за људе око нас. Којих разлога се можете сетити да бисте гласно хвалили Бога? Какав утицај такво хваљење Бога може имати и на кога?

Узмите оловку и папир и проведите неко време разрађујући те три тачке. Шта можете предузети да бисте развили навик у слављења Бога у свом животу?

СВЕДОК КОЈИ ПРИДОБИЈА

У библијској књизи Дела апостола слављење Бога имало је задивљујући утицај на оне који су то слушали. Прочитајте Дела 16,16-34. Пошто су били свучени и жестоко ишибани, Павле и Сила су бачени у тамницу. Није било никога да стави мелем на њихова тешко израђављена леђа. У великим физичким боловима и са ногама у оковима, смештени су у таму унутрашњег затвора. А онда, док су остали затвореници седели и слушали, Павле и Сила су почели да се моле и певају.

После земљотреса, пошто је открио да ни Павле ни Сила ни било ко од осталих затвореника није побегао, тамничар „заискавши свијећу улетје и дркћући припаде к Павлу и Сили; и изведавши их напоље рече: господо! шта ми треба чинити да се спасем?“ (Дела 16,29.30).

Зашто је тај догађај навео тамничара да сву пажњу усмери на сопствену потребу за спасењем? Шта мислите, какву су улогу молитве и песме Павла и Силе одиграле у томе што затвореници нису побегли, и што се тај човек обратио заједно са целом својом породицом?

Невероватна је помисао да наше слављење Бога може да преобрази вечну судбину оних који нас окружују. Да су Павле и Сила седели у мраку гунђајући и жалећи се, као што затвореници обично раде, да ли мислите да би ико био спасен те ноћи?

Не знамо шта се касније дешавало са тамничарем и његовом породицом, али можете ли да их замислите како читају Павлове речи послате из једног другог затвора – оног у Риму: „Јер се вама дарова Христа ради не само да га вјерујете него и да страдате за њ, имајући ону исту борбу какову у мени видјесте и сад чујете за мене“ (Филипљанима 1,29.30)? Ако су то прочитали и присетили се како је Павлова патња њима донела радост, то им је сигурно испунило срце песмом и донело нови подстицај да остану верни, без обзира на цену.

Шта мислите, на кога би песма хвале из вашег срца могла да утиче тако да прихвати Бога? Уложите свестан напор да слободније и отвореније славите Бога у присуству других људи. Никад не знате какав позитиван утицај би то могло да има.

ОРУЖЈЕ КОЈЕ ОСВАЈА

Прочитајте текст 2. Дневника 20,1-30. Као што је Јосафат открио, слављење Бога је моћно оружје. Пошто је примио извештај да против њега долази „велико мноштво“, Јосафат није одмах пожурио у војни поход, већ он „обрати лице своје да тражи Господа“ (2. Дневника 20,3). Кад је народ Јуде дошао у Јерусалим на пост, Јосафат је признао реалност ситуације, рекавши: „У нама нема снаге да се опремо томе мноштву великом, које иде на нас, нити ми знамо што бисмо чинили, него су очи наше упрте у те“ (2. Дневника 20,12).

Кад видите да вам се приближава „велико мноштво“, каква је ваша инстинктивна реакција? На основу Јосафатовог одговора у тексту 2. Дневника 20,3-12, шта можете научити о суочавању са надмоћним противницима?

Када се Дух Господњи спустио на пророка Јазила, он је храбро објавио: „Не треба ви да се бијете у овом боју; поставите се, стојте па гледајте како ће вас избавити Господ, Јудо и Јерусалиме! Не бојте се и не плашите се, сјутра изидите пред њих, и Господ ће бити с вама“ (2. Дневника 20,17). После тога, они су славили Бога и певали Му хвалоспеве „гласом веома високим“ (2. Дневника 20,19). Иако је Бог намеравао да се бори за њих, они су ипак морали да изађу и суоче се са непријатељем.

Није то био обичан војни марш. Јосафат је позвао хор да пева хвалоспеве Господу док се војска постројавала. „А кад почеше пјесму и хвалу, обрати Господ засједу на синове Амонове и синове Моавове и на оне из горе Сира, који изидоше на Јуду, те се разбише“ (2. Дневника 20,22). Према аутору текста, Бог је интервенисао управо у тренутку кад су показали веру у Његово обећање, певајући: „Хвалите Господа, јер је довијека милост његова“ (2. Дневника 20,21).

Поново прочитајте текст 2. Дневника 20,1-30. Која духовна начела ту налазимо, а што можемо применити на сопствено ходање са Богом, посебно у тренуцима искушења и стреса?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Историја пророка и царева* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље „Јосафат“, стр. 190-203 (оригинал), а у књизи *Стварање, патријарси и пророци* поглавље под насловом „Пад Јерихона“, стр. 487-498 (оригинал).

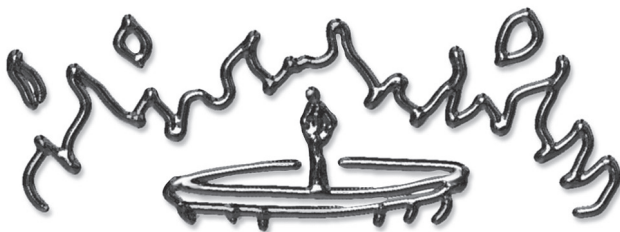
„Васпитавајмо онда своја срца и своје усне да исказују хвалу Богу за Његову неупоредиву љубав. Васпитавајмо своје душе да буду пуне наде и остану у светлости која блиста са крста Голготе. Никада не треба да заборавимо да смо деца небеског Цара, синови и кћери Господа над војскама. Наша је предност да мирно почивамо у Богу.“ – Елен Г. Вајт, *У потрази за бољим животом*, стр. 253 (оригинал).

„И док обожавам и величам Бога, желим да Га и ви величате са мношвом. Хвалите Господа и кад западнете у таму. Хвалите Га чак и у искушењу. 'Радујте се свагда у Господу', каже апостол; 'и опет велим: радујте се.' Хоће ли то унети зловољу и мрак у вашу породицу? Не, заиста; унеће сунчев зрак. Тако ћете скупљати зраке вечне светлости са престола славе и расипати их око себе. Допустите ми да вас охрабрим да се латите тог посла. Ширите ту светлост и живот око себе, не само на сопствену стазу, већ и на стазу оних са којима се дружите. Нека вам циљ буде да људе око себе учините бољим, да их уздигнете, да им укажете на небо и славу, и наведете их да траже, изнад свега земаљског, вечну суштину, бесмртно наслеђе, непролазна богатства.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 2, pp. 593, 594.

ПИТАЊА ЗА РАЗМИШЉАЊЕ:

1. Какву улогу заједничко слављење Бога има у животу хришћанина? Како бисте описали слављење Бога у вашим суботним службама? Да ли је подстицајно? Да ли охрабрује људе да остану верни усред искушења и трауматичних догађаја? Ако то није случај, шта би се могло предузети?
2. Шта значи: „Хвалите Господа и кад западнете у таму“, или: „Хвалите Га чак и у искушењу“? Како нам слављење Бога може помоћи у тим ситуацијама?
3. Нека верници изнесу своја сведочанства о томе како је слављење Бога утицало на њихов живот. Шта можете научити из туђих искустава?
4. Изаберите као разред неки псалм хвале и проведите време читајући га. Шта ту сазнајете о хвалењу Бога? Какав утицај прослављање има на вашу веру?

КРОТОСТ У ПЕЋИ НЕВОЉЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Језекиљ 24,15-27; 2. Мојсијева 32,1-14; Матеј 5,43-48; 1. Петрова 2,18-25; Псалми 62,1-8.

Текст за памћење: „Благо кроткима, јер ће наслиједити земљу“ (Матеј 5,5).

Реч кротак не користи се често, осим можда када читамо о Мојсију или проучавамо Блаженства. Није тешко ни схватити зашто. Кротост се дефинише као „подношење увреда са стрпљењем и без љутње“. Није никакво чудо што данас не чујемо много о томе, јер тешко да би та особина могла да се поштује у нашој култури. Понекад Библија ту реч преводи као „понизан“. А опет, ни понизност није карактерна особина коју већина култура сматра пожељном.

Па ипак, кротост – подношење увреда са стрпљењем и без озлојеђености, једна је од најбитнијих карактеристика Исуса и његових следбеника. Међутим, то није само себи циљ: кротост духа може бити моћно оружје у рукама оних који се налазе усред бола и патње. Заиста, невоља је одлична прилика да се научимо кротости срца, јер кад смо кротки и скрушени можемо бити моћни сведоци о Богу.

Кратак преглед поуке за ову седмицу: Какав однос постоји између патње и кротости? Како можемо, у својој кротости и скрушености, бити сведоци другима? У ком смислу кротост за кришћанина заиста може бити снага а не слабост?

ПРЕЛОМЉЕНИ ХЛЕБ И ПРОЛИВЕНО ВИНО

Освалд Чемберс је рекао да ми треба да постанемо „преломљен хлеб и проливено вино“ за друге. Шта је он, по нашем мишљењу, тиме хтео да каже?

У целој Библији налазимо примере људи који су били „сломењени“ да би служили другима. Мојсије је био позван да издржи бескрајне нападе оговарања и критика док је водио народ у Обећану земљу. Јосиф је био позван на путовање које је укључивало издају и затвор, пре него што је постављен на висок положај у Египту. У сваком случају, Бог је допустио одређене ситуације како би живот Његовог народа могао да постане позорница Његове милости и бриге, не само за њих саме, већ и за добро других. Бог може и нас да употреби на исти начин. Лако је бити љут или повређен у таквим ситуацијама. Али као што смо јуче приметили, кротост је Богом дана способност да се такве ситуације издрже „са стрпљењем и без озлојеђености“.

Прочитајте текст Језекиљ 24,15-27. Шта се ту дешавало? **Зашто је Језекиљ морао да прође кроз ту невољу?**

У тексту Језекиљ 24,24 Бог каже: „И Језекиљ ће вам бити знак: чинићете све што он чини; кад то дође, познаћете да сам ја Господ Господ.“ На основу Језекиљевог примера, народ Израела је требало да се увери у истину о томе ко је Бог, Суверени Господ – и увидеће ту истину кад се буде испунило пророчанство које је Језекиљев живот симболизовао, и кад буде и сам доживео патње с којима се пророк суочио. Ко зна колико ће људи исто тако видети „Сувереног Господа“ захваљујући нама и нашим патњама?

Пре или касније сам живот сломи свакога од нас. Које животно искуство је вас сломило? Које сте лекције научили? Како Господ може да искористи вашу скрушену душу да би помогао другим људима?

ПОСРЕДОВАЊЕ ЗА МИЛОСТ

Прочитајте текст 2. Мојсијева 32,1-14. Какву улогу је Мојсије ту имао?

Након што су Израелци почели да се клањају златном телегу, Бог је закључио да су отишли предалеко и најавио да ће их уништити, а од Мојсија начинити нови, велики народ. Међутим, уместо да прихвати Божју понуду, Мојсије моли Бога да покаже милост према свом народу – и Бог попушта.

Текст 2. Мојсијева 32,1-14 покреће два важна питања. Прво, Божја понуда да уништи побуњени народ и благослови Мојсија била је у ствари тест за њега. Бог је желео да Мојсије покаже колико има саосећања према том безнадежно непослушном народу. И Мојсије је прошао тест. Попут Исуса, тражио је милост за грешнике. Ту откривамо нешто веома занимљиво: Бог ће понекад допустити да се суочимо са противљењем. Бог ће понекад допустити да се нађемо у невољи, да би Он, ми сами, па и цео свемир који посматра, могли да се уверимо колико заиста имамо саосећања према онима који су својеглави.

Које разлоге је Мојсије навео кад је тражио од Господа да не уништи Израел?

Друго, тај текст показује да су противљење и непослушност позив за откривање благодати. Милост је најпотребнија онда кад је људи најмање заслужују. И управо тада, кад је они најмање заслужују, и ми најмање желимо да је пружимо. Али видимо да је Мојсије, и након што га је сестра Марија критиковала, вапио ка Господу да је исцели од губе (4. Мојсијева 12). Када је Бог био љут на Кореја и његове следбенике и запретио да ће их све уништити, Мојсије је пао ничице да се заложи за њихове животе. А следећег дана, када је Израел негодовао против Мојсија због смрти тих истих побуњеника, и када је Бог запретио да ће и њих уништити, Мојсије је опет пао лицем ка земљи и позвао Арона да очисти народ од греха окадивши га (4. Мојсијева 16). У својој кротости, у крајњој несебичности усред те невоље, Мојсије је тражио милост за оне који је ни у ком случају нису заслуживали.

Размислите о људима из свог окружења за које сматрате да најмање заслужују милост. Како бисте, својом кротошћу и несебичном понизношћу, могли да budete откривење Божје благодати за те људе?

ВОЛЕТИ ОНЕ КОЈИ НАС ПОВРЕЂУЈУ

Неко је једном рекао: „Волети своје непријатеље, дакле, не значи да се од нас очекује да волимо прљавштину испод које се налази бисер, него да волимо бисер који лежи у прашини... Бог нас не воли зато што смо по природи достојни љубави, већ ми постајемо достојни љубави зато што нас Он воли.“

Кад погледате своје „непријатеље“, шта обично видите – бисер или прљавштину око њега?

Прочитајте текст Матеј 5,43-48. Исус нас ту позива да волимо своје непријатеље и да се молимо за њих. Који пример из природе нам Он ту даје, који нам помаже да разумемо зашто треба да волимо своје непријатеље? Чему нас Он учи?

У тексту Матеј 5,45 Исус наводи пример свог Оца који је на небесима, да би илустровао како треба да се понашамо према онима који су нас повредили и можда довели у најгоре врсте тешких искушења. Исус каже да Његов Отац шаље благослов кише и праведнима и неправеднима. Ако Бог даје кишу чак и неправеднима, како онда ми треба да се понашамо према њима?

Исус не покушава да каже да ми увек треба да гајимо топла, блага осећања према свима који нам стварају невоље, мада је и то могуће. У основи, љубав према нашим непријатељима не треба да се огледа у осећањима која гајимо, већ у конкретним поступцима који откривају бригу и обзир према њима.

Исус закључује тај одломак стихом који изазива многе полемике: „Будите ви дакле савршени, као што је савршен отац ваш небески“ (Матеј 5,48). Међутим, његово значење је сасвим јасно кад се сагледа у контексту: они који желе да буду савршени као што је Бог савршен, морају да показују љубав према својим непријатељима као што Бог показује љубав према својим. Бити савршен у Божјим очима значи волети оне који нам се противе, а за то је потребна кротост срца коју нам само Бог може дати.

Имајући на уму нашу дефиницију кротости („подношење увреда са стрпљењем и без озлојеђености“), наведите промене које бисте морали да извршите да бисте допустили Господу да вам подари ону врсту кротости срца која ће вам помоћи да имате исправан став према „непријатељима“.

ЗАТВОРЕНА УСТА

Најмоћнији примери кротости у невољи потичу од самог Исуса. Када је рекао: „Научите се од мене; јер сам ја кротак и смјеран у срцу“ (Матеј 11,29), Он је вероватно имао на уму нешто што ми не можемо ни да замислимо.

Прочитајте текст 1. Петрова 2,18-25. Петар даје **изненађујуће савете робовима. Он описује како је Исус реаговао на неправедно и окрутно поступање, сугеришући да нам је Он оставио „угод да идемо његовијем трагом“ (1. Петрова 2,21). Које принципе кротости и понизности у невољама можемо научити из Исусовог примера, према ономе што Петар ту наводи?**

Страшно је посматрати када се неко неправедно понаша према другима. А посебно је болно када смо и сами изложени неправедном поступању. Будући да углавном имамо снажан осећај за правду, када дође до неправде, ми инстинктивно покушавамо да „поправимо ствари“ понети гневом који сматрамо исправним и праведним.

Није лако живети тако као што Петар говори. Можда је чак и немогуће, азко не прихватимо једну кључну истину – да у свим ситуацијама у којима трпимо неправду, наш небески Отац има контролу, и да ће деловати у нашу корист када то буде по Његовој вољи. То такође значи да морамо бити отворени за могућност да, попут Исуса, можда нећемо увек бити спасени од неправде. Али морамо имати на уму да је наш небески Отац још увек са нама и да води главну реч.

Петров савет, дат по узору на Исусов живот, делује изненађујуће, јер указује да, при суочавању са неправедном патњом, ћутање може да представља веће сведочанство о Божјој слави него што би то било „поправљање људи“. Када су Га Кајафа и Пилат испитивали, Исус је могао да каже много тога како би поправио ситуацију и оправдао се, али није то учинио. Његово ћутање је сведочило о Његовој кротости.

Како се носите са ситуацијама у којима се према вама неправедно поступа? Како можете неке од принципа који су овде разматрани боље да примените у свом животу данас?

НАША СТЕНА И УТОЧИШТЕ

Често су најпоноснији, најарогантнији и најнаметљивији људи управо они који пате од ниског самопоштовања. Њихова гордост и ароганција – и потпуни недостатак кротости и понизности – постоје зато да би се прикрило, можда чак и несвесно, нешто што им изнутра недостаје. Оно што је њима потребно, потребно је и свима нама: осећај сигурности, личне вредности и прихватања, посебно у тренуцима невоље и патње. А све то можемо наћи само код Господа. Укратко, кротост и понизност, далеко од тога да су атрибути слабости, често су најснажнији израз чврсте утемељености душе на вечној Стени.

Прочитајте текст Псалми 62,1-8. Каква је позадина тог псалма? Какве закључке Давид ту износи? Која духовна начела можете спознати на основу тога што он говори? И што је најважније, како можете научити да те принципе примени-те у свом животу?

„Без икаквог разлога људи ће постајати наши непријатељи. Побуде Божјих људи биће погрешно тумачене не само од стране света, већ и од њихове браће. Господње слуге биће постављене на тешка места. Планине ће се правити од кртичњака само да би људи оправдали своје себичне, неправедне тежње... Погрешним представљањем, на те људе биће бачена љага непоштења, јер су им околности изван њихове контроле искомпликовале посао. На њих ће се указивати као на људе којима се не може веровати. И то ће чинити чланови цркве. Господње слуге морају се наоружати Христовим мислима. Оне не смеју очекивати да ће избећи увреде и погрешне процене. Биће означени као претерани ентузијастички и фанатици. Али нека се не обесхрабрују. Божја рука је за управљањем и Он, путем свог провиђења, води дело на славу свог имена.“
– Елен Г. Вајт, *Подигнимо поглед*, стр. 177 (оригинал).

Колико сте имуни на приговоре и подбадања од стране других? Највероватније не баш толико имуни, зар не? Како се можете држати Господа, и осећај сопствене вредности усидрити у Ономе који вас толико воли да је умро за ваше грехе – и на тај начин се заштитити од увреда других?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следећа поглавља из књига Елен Г. Вајт: „Трагање за правим знањем“, стр. 453, 454 (оригинал), *У потрази за бољим животом*; „Беседа на гори“, стр. 298-314 (оригинал), *Чежња векова*; „Проповедник и његове способности“, стр. 630 (оригинал), *Евангелизам*.

„Тешкоће с којима се сусрећемо могу увелико да се умање том кротошћу која се крије у Христу. Ако имамо понизност свог Учитеља, уздићи ћемо се изнад презира, пребацивања и неприлика којима смо свакодневно изложени и они ће престати да својом суморношћу засењују наш дух. Најузвишенији доказ о племенитости једног хришћанина је његово владање самим собом. Онај који пред злостављањем или суровошћу не сачува благ и постојан дух, лишава Бога права да у њему открије савршенство свог карактера. Понизност срца је сила која доноси победу Христовим следбеницима. Она је обележје њихове повезаности са горњим дворовима.“ – Елен Г. Вајт, *Чежња векова*, стр. 301 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗМИШЉАЊЕ:

1. Како нам понизност омогућава да се уздигнемо „изнад презира, пребацивања и неприлика“? Шта је, по вашем мишљењу, најважнија карактеристика понизности која нам то омогућава?

2. Како се у вашој култури гледа на кротост и понизност? Да ли се поштују, презиру, или се вреднују некако другачије? С каквим притисцима се суочавате у својој култури, који вас ометају у неговању тих особина?

3. Има ли неких великих примера кротости и понизности међу људима који данас живе? Ако има, ко су ти људи, како испољавају те особине и шта можете научити од њих?

4. Зашто се кротост и понизност тако често поистовећују са слабошћу?

5. Видели смо како је Давид тражио уточиште у Господу. Али како то у стварности изгледа? У чему се састоји то уточиште? Другим речима, како ми као црква можемо бити уточиште онима којима је то потребно? Коју врсту уточишта пружа ваша локална црква? Шта можете учинити да би она заиста постала уточиште за оне којима је то потребно?

ЧЕКАЊЕ У ПЕЋИ НЕВОЉЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Римљанима 15,4-5; Римљанима 5,3-5; 1. Самуилова 26; Псалми 37,1-11.

Текст за памћење: „А род је духовни... трпљење“ (Галати-ма 5,22).

Научници су направили експеримент са четворогодишњом децом и бомбонама. Научник је сваком детету рекао да може слободно да узме бомбону. Али, ако би дете сачекало док се научник не врати након што заврши неки посао, добило би две. Нека деца су трпала бомбону у уста чим би научник изашао. Друга су чекала. Разлике су забележене.

Научници су затим ту децу пратили у њиховим тинејџерским годинама. Показало се да су они који су чекали били боље прилагођени, бољи ученици и самопозданији од оних који нису. Чини се да је стрпљење указивало на нешто веће и значајније у људском карактеру. Зато није никакво чудо што нам и сам Господ каже да негујемо стрпљење.

Ове седмице размотрићемо шта би могло да се крије иза једне од најтежих мука, а то је чекање.

Кратак преглед поуке за ову седмицу: Зашто понекад морамо тако дуго да чекамо на нешто? Које лекције о стрпљењу можемо научити док се налазимо у невољи?

СТРПЉИВИ БОГ

Прочитајте Римљанима 15,4.5. Шта у тим стиховима налазимо за себе?

Обично смо нестрпљиви у вези са нечим што заиста желимо или нам је обећано, а још увек немамо. Задовољни смо тек када добијемо то за чим чезнемо. А будући да ретко када добијемо то што желимо баш онда када желимо, то значи да смо често осуђени на раздражљивост и нестрпљење. А када смо у таквом стању, готово је немогуће сачувати мир и поверење у Бога.

Чекање је по дефиницији болно. На јеврејском, једна од речи којом се описује „стрпљиво чекање“ (Псалми 37,7) потиче од израза који се може превести са „трпети јак бол“, „дрхтати“, „бити повређен“, „бити тужан“. Научити се стрпљењу није лако. Понекад је то сама суштина онога што значи бити у невољи.

Прочитајте следеће текстове: Псалми 27,14, Псалми 37,7 и Римљанима 5,3-5. Шта нам ти стихови говоре? До чега стрпљење доводи?

Док чекамо, можемо да се концентришемо на једно од ово двоје: на оно што чекамо или на Онога који све то држи у својим рукама. Али оно што је заиста битно није колико дуго морамо да чекамо, већ какав став при томе заузимамо. Ако верујемо у Господа, ако смо свој живот положили у Његове руке, ако смо Му предали своју вољу, онда се можемо ослонити на то да ће Он учинити оно што је најбоље за нас управо у тренутку када то буде најбоље за нас, ма колико нам било тешко да у то поверујемо.

Постоји ли нешто што нестрпљиво чекате? Како можете научити да све предате Богу и препустите Њему да одреди прави тренутак? Молите се све док не изградите став потпуног предања и потчињавања Господу.

У ВРЕМЕ КОЈЕ БОГ ОДРЕДИ

Прочитајте стихове Римљанима 5,6 и Галатима 4,4. Шта нам они говоре о Божјем одабирању правог тренутка?

У тим стиховима, Павле нам говори да је Исус дошао да умре за нас у тачно одређено време, али нам не каже зашто је баш то био прави тренутак. Кад прочитамо те стихове, лако бисмо могли да се запитамо: Зашто је Исус чекао хиљадама година пре него што је дошао на земљу да се обрачуна са грехом – зар универзум није већ много пре тога схватио да је грех нешто веома лоше? Можемо се такође запитати зашто Исус још увек одлаже свој други долазак. И опет, можемо се запитати: Зашто Господ тако дуго чека да услиши наше молитве?

Сетите се, на пример, пророчанства о 70 седмица из текста Данило 9,24-27 – пророчанства које указује на Исуса као Месију (ако је потребно, обновите оно што знате о томе). Колико је трајао тај временски период? Шта вам то говори о потреби да научимо да чекамо навршење времена које Бог одреди, чак и кад нам се чини да то предуго траје?

Има много духовних разлога из којих је важно да доживимо те периоде чекања. Прво, чекање може да преусмери нашу пажњу са „ствари“ на самог Бога. Друго, чекање нам омогућава да развијемо јаснију слику о сопственим побудама и жељама. Треће, чекање гради истрајност – духовну издржљивост. Четврто, чекање отвара врата за развој многих духовних снага, као што су вера и поуздање. Пето, чекање допушта Богу да дода још неке делове у слагалицу од које се састоји шира слика. Шесто, можда никада нећемо сазнати зашто морамо да чекамо, и зато учимо да живимо по вери. Можете ли се сетити још неких разлога за чекање?

Које примере можете наћи у Библији у којима Бог чини ствари у своје време, и који ће вам помоћи да научите да се ослањате на Њега, верујући да ће Он у своје време учинити за вас оно што је исправно? (Размислите, на пример, о Авраму, Сари и њиховом обећаном сину.) У исто време, запитајте се: „Шта ја радим што можда одлаже одговор на молитву која је одавно могла бити услишена?“

ДАВИД – ПОУЧАН ПРИМЕР КАДА ЈЕ РЕЧ О ЧЕКАЊУ

У тексту 1. Самуилова 16,1-13 видимо младића Давида кога је Самуило помазао за цара. Међутим, тек му је предстојао дугачак пут од пашњака његовог оца Јесеја до престола у Јерусалиму. Несумњиво, понекад је западао у тешка искушења.

Младић је најпре позван да свира како би смирио Саулов измучени дух (1. Самуилова 16). Касније, он постаје херој Израела пошто је убио Голијата (1. Самуилова 17). Затим, пролази више година током којих Давид бежи да сачува живу главу. И Саул и његов син Јонатан знали су да је Давид предодређен да буде следећи цар (1. Самуилова 23,17; 1. Самуилова 24,20). Па ипак, Давид није чинио ништа како би убрзао своју Богом дану судбину. У ствари, чинило се као да поступа управо супротно. Чак и кад је Саул покушао да га убије, а он откинуо комад тканине са царевог плашта, Давид је пожелео да тако нешто уопште није учинио (1. Самуилова 24,5-7). И мада је цар поново покушао да га убије, Давид је одбио да убије Саула кад му се за то указала прилика (1. Самуилова 26,7-11).

Прочитајте текст 1. Самуилова 26,1-11. Зашто је Давид одбио да убије Саула? Којим принципима нас то учи кад је реч о начину на који Бог остварује своје планове за наш живот?

А сада **прочитајте** текст 1. Самуилова 26,12-25. Како је Давидово одбијање да га убије утицало на Саула? Чему нас то учи кад је реч о предностима чекања да Бог делује?

Посматрајући цео Давидов пут до престола, могли бисмо га сажети у једну кратку реченицу: не посежите за оним што вам Бог још увек није дао. Божје дарове је увек најбоље примити из Његове руке и у Његово време. То понекад подразумева веома дуго чекање. Клице пасуља могу да израсту буквално за неколико сати, док је храсту за то потребно много година. Али касније, кад наиђу јаки ветрови, његово стабло неће бити ишчупано из корена.

Помислите како је лако Давид могао да оправда убиство Саула. (Уосталом, Давиду је речено да ће преузети престо, а Саул је ионако био лош.) Ипак, Давидови поступци сведоче о правој вери у Бога. Коју поуку бисте могли да извучете за себе из тог примера у вези са оним на шта ви чекате?

ИЛИЈА – ПРОБЛЕМ ИСХИТРЕНОСТИ

Обрачун на врху горе Кармил био је завршен (1. О царевима 18). Огањ је сишао с неба, сви људи су признали правог Бога, а лажни пророци били су погубљени. Недвосмислено је потврђено ко је прави Бог. Могло се помислити да ће Илија, како дан буде одмицао, све више расти у духовној снази. Међутим, он је изненада чуо нешто што га је толико ужаснуло да је пожелело да умре. Прочитајте остатак извештаја у 1. О царевима 19,1-9. Последње речи у тексту су посебно забрињавајуће: „И гле, ријеч Господња дође му говорећи: шта ћеш ти ту, Илија?“ (1. О царевима 19,9). Очигледно, страх је натерао Илију да побегне и нађе се на погрешном месту.

После тако моћне Господње интервенције на гори Кармил, Илија је требало да буде пун вере и поуздања, али, уместо тога, он је побегао у страху за свој живот. Коју поуку можемо извући из тог лошег примера?

Тај догађај илуструје нешто важно: када журимо, врло лако се можемо наћи на погрешном месту. У Илијином случају, страх је био то што га је савладало и потерало да побегне у пустињу, желећи да се никада није ни родио. Међутим, има и других разлога који нас могу навести да исхитрено напустимо Божји план за нас.

Прочитајте следеће стихове: 1. Мојсијева 16,1-3; 4. Мојсијева 20,10-12; Судије 14,1-3; Матеј 20,20.21; Лука 9,52-56; Дела 9,1. Који разлози су навели особе о којима је ту реч да поступе исхитрено, не обазирјући се на Божју вољу за њих?

Како је лако допустити да нас амбиција, бес, страст, недостатак вере, или наводна „ревност“ за Господа наведу да појуримо тамо где не би требало да будемо. Нико није имун на ту опасност. Кључ је у неговању вере која се у потпуности ослања на доброту и милост Бога, за ког знамо да нас воли и жели оно што је најбоље за нас. То се не дешава аутоматски. Вера јесте дар, али то је дар који треба неговати, развијати и љубоморно чувати.

УЧИМО СЕ ДА УЖИВАМО У ГОСПОДУ

„Тјеш се Господом (дословно са енглеског: Уживај у Господу), и учиниће ти што ти срце жели“ (Псалми 37,4).

Псалам 37,4 је једно предивно обећање. Замислите да добијете оно што сте одувек желели. Али да би се то што нам срце жели остварило, морамо имати срце које ужива у Господу. Дакле, шта значи „уживати у Господу“?

Прочитајте текст Псалми 37,1-11. Контекст тих речи је можда помало изненађујући. Давид пише о томе да је окружен људима који раде против њега и против Бога. Кад људи раде против нас, наша природна реакција је обично љутња или покушај да се оправдамо. Међутим, Давид препоручује нешто друго.

Који савет Давид упућује Божјем народу у следећим стиховима?

Псалми 37,1 _____

Псалми 37,5 _____

Псалми 37,7 _____

Псалми 37,8 _____

Поново прочитајте стих Псалми 37,4. У контексту стихова које сте управо коментарисали, шта значи „уживати у Господу“?

Давид у више наврата, на различите начине, понавља: „Уздајте се у Бога“. Поверите Њему да реши проблем. Немојте се нервирати, јер Бог је ваш Бог, и Он ради за вас – чак и сада. Не морате сами да се упуштате у то. Ваш Отац на небесима има главну реч. Ослоните се на Њега. Верујте Му потпуно.

У том контексту Давид пише о уживању у Господу. Одушевљавати се Богом значи живети у стању савршеног поверења. Ништа не може да поквари наш мир, јер је Бог ту и Он је на делу. Можемо Га хвалити, можемо сачувати ведрину, јер нашег Бога нико не може да надмудри! Када будемо научили да то чинимо, заиста ћемо примити оно што нам срце жели, јер је то оно што наш љубљени Отац жели да нам да, у тренутку када то буде од највеће користи за нас и Његово царство.

Како можете научити да „уживате у Господу“? Проведите неко време у молитви, тражећи Божје вођство да би то постало стварност у вашем животу.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Стварање, патријарси и пророци* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „Давидово помазање“, стр. 637-642 (оригинал).

Божји план за нас понекад подразумева и доста чекања, што може изгледати као право мучење. Да бисмо се научили стрпљењу током тог периода, потребно је да се усредсредимо на Божју личност и верујемо да Он поступа у нашу корист. Има много разлога за чекање, али сви се тичу Божјег царства и Његових планова за нас. Можемо много да изгубимо ако покушамо да предухитримо Бога, или много да добијемо ако сачувамо став поверења и једноставно уживамо у Њему.

Господ пажљиво одмерава свако искушење.

„Не могу да сагледам Божји циљ у својој невољи, али Он зна шта је најбоље, и ја ћу Му предати душу, дух и тело као свом верном Створитељу. 'Јер знам коме вјерових, и увјерен сам да је кадар аманет мој сачувати за дан онај' (2. Тимотију 1,12). Кад бисмо васпитали и увежбали своју душу да има више вере, љубави, стрпљења и савршеније поверење у свог небеског Оца, уверена сам да бисмо из дана у дан имали више мира и среће док пролазимо кроз сукобе овог живота.

Господу није мило када се својом узнемиреношћу и бригама отимамо из Исусовог наручја. Потребно нам је више мирног чекања удруженог са будношћу. Понекад имамо осећај да нисмо на правом путу, што нас тера да размишљамо и стално тражимо у себи неки знак који би нам показао шта је исправно у датој прилици. Али оно што се рачуна није осећај већ вера.“ – Ellen G. White, *Selected Messages*, book 2, p. 242.

ПИТАЊА ЗА РАЗМИШЉАЊЕ:

1. Шта то значи да Исус „пажљиво одмерава“ свако искушење? Како нам то може помоћи док чекамо?
2. Замолите чланове разреда да изнесу неко лично сведочење о смислу стрпљивог чекања. Који су били њихови страхови, њихове радости? Како су се снашли? Шта су научили? Којих су се обећања држали?
3. Шта можете учинити као црква или разред да бисте помогли другима који се муче док чекају Божји тренутак да се нешто оствари?
4. Која је улога молитве у грађењу стрпљења? Да ли постоји неко за кога можете да се молите да Дух развије стрпљење у његовом животу?

Текстови за проучавање у току седмице: Филибљанима 2,5-9; Римљанима 12,1.2; 1. Самуилова 2,12-3,18; 1. Самуилова 13,1-14; Захарија 4,1-14.

Текст за памћење: „Заиста, заиста вам кажем: ако зрно пшенично паднувши на земљу не умре, онда једно остаће; ако ли умре много рода роди“ (Јован 12,24).

Исусова слика зрна пшенице које умире представља сјајну аналогију нашег потчињавања Божјој вољи. Прво, ту је пад. Зрно које пада са стабљике нема никакву контролу над тим где и како ће пасти на земљу. Нема контролу ни над тлом које га најпре окружује, а затим притиска.

Друго, ту је чекање. Пошто лежи у земљи, зрно не зна шта будућност носи. Не може ни да „замисли“ какав ће му живот бити у будућности, јер – то је обично зрно пшенице.

Треће, ту је умирање. Клица не може да израсте у стабљичку, све док не одбаци свој безбедан, удобан положај унутар зрна. Зрно мора да „умре“, односно мора престати да буде оно што је одувек било да би могло да се преобрази у биљку која рађа плодове.

Кратак преглед поуке за ову седмицу: Ако знамо да је Божја воља оно што је најбоље за нас, зашто нам је тако тешко да је прихватимо? Какав пример покорности нам је Христос оставио? Како бисмо аналогију пшеничног зрна могли да применимо на сопствени живот?

ПОТЧИЊАВАЊЕ РАДИ СЛУЖБЕ

Прочитајте Филибљанима 2,5-9. Која се важна порука за нас налази у тим стиховима?

Савремена култура подстиче све нас да захтевамо и бранимо своја права. То је сасвим у реду, и најчешће тако и треба да буде. Међутим, као у Исусовом случају, потчињавање Божјој вољи може захтевати од нас да се добровољно одрекнемо неких својих права, да бисмо служили Оцу на начине који ће имати вечни утицај за Божје царство. Тај процес одустајања од сопствених права може бити тежак и непријатан, и довести нас у разне тешкоће.

Погледајмо како је Исус то постигао (Филибљанима 2,5-8). Ти стихови описују три корака која је Исус предузео да би се потчинио Очевој вољи. А Павле нас, одмах на почетку, озбиљно позива: „Ово да се мисли међу вама што је и у Христу Исусу“ (Филибљанима 2,5).

Да би био у позицији да нас спасе, Исус се одрекао своје једнакости са Оцем и преселио се на земљу у људском облику, прихватајући ограничености нашег бића (Филибљанима 2,6,7).

Исус чак није дошао ни као неки велики и славан човек, већ као слуга другим људима (Филибљанима 2,7).

И опет, као људски слуга, није имао миран и дуг живот, већ је постао „послушан до смрти“. Није чак ни умро на неки племенит и славан начин. Не, био је „послушан до саме смрти, а смрти крстове“ (Филибљанима 2,8).

У којим областима живота је Исус наш узор? Ако су права и једнакост добри и треба их заштитити, како бисте објаснили то да их се понекад треба одрећи? Сада прочитајте Филибљанима 2,9. На који начин нам тај стих помаже да разумемо логику потчињавања Очевој вољи?

Молите се за мудрост Светог Духа, и поставите себи следеће питање: „Која права тренутно имам, а која ме заправо ометају у потчињавању Исусовој вољи кад је реч о служењу мојој породици, цркви и људима око себе? У којој мери сам спреман да трпим nelaгоду да бих ефикасније служио другима?“

ДО УМИРАЊА ДОЛАЗИ ПРЕ ПОЗНАЊА БОЖЈЕ ВОЉЕ

Многи хришћани искрено настоје да сазнају Божју вољу за свој живот. „Када бих само могао да знам шта је по Божјој вољи за мој живот, све бих жртвовао за Њега.“ Али чак и када дамо такво обећање Богу, још увек можемо бити збуњени око тога шта је заправо по Његовој вољи. Решење за ту забуну може се наћи у тексту Римљанима 12,1.2. Павле ту објашњава како да спознамо Божју вољу и истиче нешто веома важно: ако желимо да знамо шта је Богу по вољи, најпре морамо бити спремни да се жртвујемо!

Прочитајте Римљанима 12,1.2. Павле пише да ћемо моћи да кушамо „које је добра и угодна и савршена воља Божија“ (Римљанима 12,2) онда кад:

1. будемо на прави начин разумели „милости Божије“ према нама (Римљанима 12,1).
2. принесемо себе као живу жртву Богу (Римљанима 12,1).
3. наш ум буде обновљен (Римљанима 12,2).

Само обновљени ум може заиста разумети Божју вољу. Али та обнова зависи од нашег умирања себи, до чега најпре треба да дође. Јер, ни у Христовом случају, није било довољно да Он само страда за нас – морао је и да умре.

Замолите Светог Духа да вам укаже на оне области у вашем животу у којима нисте потпуно „мртви“. Чега треба, по налогу Светог Духа, да се одрекнете да бисте постали „жива жртва“ Богу?

Кад у некој области свог живота нисмо у потпуности мртви за себе, Бог допушта да нам невоље скрену пажњу на то. Наша патња у таквим ситуацијама не помаже нам само да се суочимо са својим грехом, већ нам пружа и увид у то чега се све Исус одрекао ради нас. Елизабет Елиот пише: „Одустајање од најдубљих чежњи нашег срца вероватно је оно што нас највише приближава разумевању крста... То наше лично искуство распећа, мада немерљиво слабије од оног што је наш Спаситељ доживео, ипак нам пружа прилику да почнемо да Га упознајемо у заједници Његових мука. Каква год да је наша патња, Он нас позива у то заједништво.“ – Elisabeth Elliot, *Quest for Love* (Grand Rapids, MI: Fleming H. Revell, 1996), p. 182.

Читајте Римљанима 12,1.2 и молите се над тим текстом. Размислите о свему чега се морате одрећи да бисте постали жртва. Како вам то помаже да разумете патње с којима се Исус, вас ради, суочио на крсту? Како вам то сазнање помаже да уђете у заједништво са Исусом и Његовим мукама?

СПРЕМНОСТ НА СЛУШАЊЕ

„А Господ дође и стаде; и зовну као прије: Самуило! Самуило! А Самуило рече: говори, чује слуга твој“ (1. Самуилова 3,10).

Да ли сте икада чули тај тихи гласић Светог Духа, али сте га занемарили? А онда касније, кад је све кренуло наопако, вероватно сте помислили: О не, зашто нисам слушао?

Прва књига Самуилова износи извештај о старцу, његова два зла сина која нису слушала Господа и малом дечаку који Га је слушао. Мада их је Бог оштро упозоравао, они који су морали да промене правац свог деловања, нису то учинили.

Прочитајте тај догађај у тексту 1. Самуилова 2,12-3,18. **Какава супротност нам је ту предочена између оних који слушају Бога и оних који Га не слушају?**

Илијеви синови су имали нешто друго на уму осим Божјег дела. А Илије, мада је разговарао с њима кад је чуо шта Бог жели, по свему судећи ништа друго није предузео. Ни његови синови очигледно нису били спремни да извесне појединости свог живота подвргну Божјој вољи. Какав контраст у односу на младог Самуила!

Проповедник Чарлс Стенли описује колико је битно неговати пријемчивост за Божји глас у ономе што он назива „пребацавањем у стање незаокупљености“. Он каже: „Дух Свети . . . не говори да би пренео информацију. Он говори да би добио одговор. А када наш дневни ред закупа тако велики део наше пажње, Он зна да је губљење времена предлагати нам било шта друго. У том случају, Он обично ћути и чека да постанемо довољно ’незаокупљени’ да бисмо Га чули и евентуално послушали.“ – Charles Stanly, *The Wonderful Spirit-Filled Life*, (Nashville, TN: Thomas Nelson Publishers, 1992), pp. 179, 180.

Шта мислите, шта Стенли подразумева под тим „довољно незаокупљени“? Када размишљате о својој отворености према Богу, шта је то што вас често спречава да будете „довољно незаокупљени да бисте Га чули и евентуално послушали“? Шта треба да предузмете у свом животу да бисте неговали пријемчивост за Божји глас и одлучност да будете послушни Његовим захтевима?

ОСЛАЊАЊЕ НА СЕБЕ

Када је Ева згрешила у Едемском врту, то није било само зато што је сумњала у Божју реч. У средишту проблема било је њено уверење да има довољно мудрости да сама одлучи шта је добро и исправно. Веровала је у сопствени суд. Међутим, када се ослањамо на сопствено расуђивање, а не на Божју Реч, постајемо отворени за све врсте проблема.

Извештај о цару Саулу описује кораке ка таквом погубном самопоуздању, и трагедију која је убрзо потом уследила. Самуило је помазао Саула за цара по Божјој вољи (1. Самуилова 10,1). А онда му је дао конкретна упутства (1. Самуилова 10,8). Међутим Саул није послушао.

Прочитајте наставак догађаја у тексту 1. Самуилова 13,1-14. **Шта је Саул учинио што је довело до његовог пада?**

Три корака су извела Саула на пут самопоуздања убрзо након што је постао цар. Проблем је што ниједан од тих корака сам по себи није био тако лош. Ипак, они су садржавали семе трагедије, јер је сваки од њих предузет независно од Бога. Обратите пажњу на след догађаја који су довели до Сауловог пада.

1. Саул каже: „Видјех“ – раштрканост својих трупа и Самуилово одсуство (1. Самуилова 13,11). Саул је био под притиском, па је самостално, на основу онога што је видео сопственим очима, проценио шта се дешава.
2. Саул прелази са „видјех“ на „рекох“ – да ће их Филистеји победити (1. Самуилова 13,12). Оно што је сопственим очима видео обликовало је оно што је рекао, или претпоставио, о датој ситуацији.
3. Саул прелази са „рекох“ на „усудих се“ – да принесе жртву (1. Самуилова 13,12). То што је Саул помислио обликовало је његова осећања.

Сви ми то и сами чинимо: ослањамо се на сопствени вид, што нас наводи да се ослонимо на сопствено расуђивање, што нас опет наводи да се ослонимо на сопствена осећања. И онда поступамо у складу с тим осећањима.

Шта мислите, зашто је Саулу било тако лако да следи сопствени суд, док су му јасна Божја упутства још увек одзвањала у ушима? Ако смо свесни своје слабости и несавршености свог знања, зашто и даље покушавамо да се ослонимо на себе? Шта да предузмемо како бисмо научили да се више ослањамо на Господње заповести него на себе саме?

ЗАМЕНЕ

Као што смо јуче видели, потчињавање Божјој вољи може бити поткопано ако се ослањамо на сопствену снагу. Исто тако је могуће ослонити се на неке друге замене за Бога. Неки људи, кад се осећају депресивно, одлазе да купе нешто што ће их усрећити. Неки који се осећају неадекватно, јуре за славом. Неки опет, који имају потешкоћа са својим супружником, траже неког другог да им пружи интимност и узбуђење.

Много тога за чим посежемо заиста може да ублажи притисак, али не мора нужно да реши проблем, нити да нас научи како да се следећи пут успешније носимо са ситуацијом. То бисмо могли да постигнемо само уз Божју натприродну помоћ. Проблем је што много пута зависимо од замене за Бога пре него од самог Бога.

Ево неких замена које нам могу послужити уместо Бога:

1. Ослањање на људску логику или прошла искуства онда кад нам је потребно свеже божанско откривење.
2. Потискивање проблема из нашег ума онда кад су нам потребна божанска решења.
3. Бежање од стварности и избегавање Бога онда кад нам је потребна заједница с Њим ради примања божанске силе.

Пророк Захарија нам помаже да се усредсредимо на оно што је заиста битно када се нађемо у искушењу да користимо замене. После много година одсуства, прогнаници су се коначно вратили из Вавилона, и одмах почели да обнављају храм. Међутим, наишли су на снажно противљење (нешто од позадине свега тога може се наћи у тексту Јездра 4-6). Зато је Захарија дошао са поруком охрабрења Зоровавељу који је водио дело.

Прочитајте ту поруку у тексту Захарија 4. Шта Бог хоће да каже у стиху Захарија 4,6? Како би Свети Дух могао да утиче на довршење једног грађевинског пројекта? Чему нас то учи кад је реч о односу између Светог Духа и практичних ствари које радимо?

Бог није спречио противљење обнови храма, нити је поштедео Зоровавеља стреса због суочавања с тим. Исто тако, Бог ни нас неће увек заштитити од противљења. Међутим, када до њега дође, Бог то може да искористи као средство помоћу којег нас учи да се ослонимо на Њега.

Када се нађете под стресом, која је ваша прва реакција? Храна? Телевизија? Молитва? Покораване Богу? Шта ваш одговор говори о вама самима и ономе што би требало да научите или промените?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Стварање, патријарси и пророци* од Елен Г. Вајт, прочитајте поглавља под насловом: „Илије и његови синови“, стр. 575-580 (оригинал) и „Саулова дрскост“, стр. 616-626 (оригинал).

Повиновање Божјој вољи могуће је тек онда кад умремо сопственим жељама и амбицијама. То утире пут за истинско служење другима. Не можемо живети за Бога ако не принесемо себе на жртву, и ако нисмо стално пријемчиви за Божји глас. Да бисмо своју вољу заиста потчинили вољи нашег Оца, морамо бити свесни колико је опасно ослањати се на себе или на замене за Божју Реч и силу. Будући да је повиновање Божјој вољи у самом средишту христоликог живота, Бог ће можда допустити да нас задесе невоље како бисмо научили да се ослањамо на Њега.

„Илијев пропуст је јасно предочен сваком оцу и мајци у земљи. Као резултат своје непосвећене наклоности и неспремности да изврши непријатну дужност, он је пожњео жетву безакоња са својим поквареним синовима. И деца која су чинила зло, и родитељ који је то допустио били су криви пред Богом, и Он није хтео да прихвати никакву жртву ни принос за њихов преступ.“ – Ellen G. White, *Child Guidance*, p. 276.

ПИТАЊА ЗА РАЗМИШЉАЊЕ:

1. Разговарајте у разреду о невероватној понизности коју је Божји Син показао када је дошао на земљу као људско биће да умре за наше грехе. Како нам то свима показује шта значи самопожртвовање и самоодрицање за добро других? Мада не можемо учинити ништа слично ономе што је Исус урадио, принцип је ту и требало би увек да нам буде пред очима. На које начине можемо, у свом домену, опонашати такву врсту покорности и самопожртвовања какву нам је Исус показао на крсту?
2. Помисао да треба да се покоре Богу не знајући шта ће се следеће догодити, може бити застрашујућа за многе људе. Који бисте савет дали људима који се више ослањају на себе него на Бога? Шта бисте могли да им кажете што би им помогло да отклоне страх због тога што не познају, и не могу да контролишу будућност?
3. Као разред, проведите неко време у молитви за људе које познајете, а који имају потешкоћа да се повинују Божјој вољи – да им Бог пружи јасан увид у то да је поверење у Његову вољу једини пут до трајног мира. У исто време, шта бисте практично могли да учините за те људе како бисте их уверили да се слободно могу предати Богу и да је Његов пут најбољи? Другим речима, на који начин би Бог могао вас да употреби како би другима омогућио да сазнају за Његову љубав и спремност да се стара о њима?

ХРИСТОС У ПЕЋИ НЕВОЉЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Лука 2,7.22-24; Матеј 2,1-18; Јован 8,58.59; Лука 22,41-44; Матеј 27,51.52; Римљанима 6,23; Титу 1,2.

Текст за памћење: „А око деветога сахата повика Исус иза гласа говорећи: Или! Или! Лама савахтани? То јест: Боже мој! Боже мој! Зашто си ме оставио?“ (Матеј 27,46).

Кад год се осврнемо на проблем патње, поставља се питање: Како су грех и патња уопште настали? Захваљујући божанском откривењу имамо добар одговор: Настали су зато што су слободна бића злоупотребила слободу коју им је Бог дао. То нас доводи до следећег питања: да ли је Бог унапред знао да ће та бића пасти? Да, али је очигледно мислио да је то, као што је К. С. Луис писао, „вредно ризика“.

Вредно ризика? За кога? За нас, док Бог удобно седи на небу на свом престолу? Не баш. Слобода свих Његових интелигентних створења била је толико света Богу да је Он, уместо да нам ускрати слободу, радије изабрао да сам понесе терет патње изазване нашом злоупотребом те слободе. Ту патњу видимо у животу и смрти Исуса Христа, који је страдањем у људском телу успоставио везу између неба и земље која ће трајати кроз сву вечност.

Кратак преглед поуке за ову седмицу: Шта је Христос претрпео ради нас? Шта можемо научити на основу Његовог страдања?

РАНИ ДАНИ

Свето писмо нам пружа мало информација о Исусовим раним годинама. Међутим, један мањи број стихова ипак нам говори нешто о условима који су владали и стању света на који је Спаситељ дошао.

Прочитајте следеће текстове: Лука 2,7.22-24 (видите такође и 3. Мојсијева 12,6-8) и Матеј 2,1-18. Шта у овим стиховима видимо што нам указује на услове живота с којима се Исус суочавао од самог почетка?

Наравно, Исус није био први човек који је живео у сиромаштву и суочавао се, још од малих ногу, са онима који су хтели да га убију. Постоји, међутим, још један елемент који нам помаже да разумемо јединственост онога што је Христос трпео од најранијег узраста.

Прочитајте текст Јован 1,46. Који се елемент ту додаје што нам помаже да схватимо с каквим се искушењима млади Исус суочавао?

Са изузетком Адама и Еве из периода пре пада, Исус је био једина безгрешна особа која је икада живела на земљи. Он је у својој чистоћи, у својој безгрешности, уронио у свет греха. Какво је мучење, још од детињства, морало бити за Њега то што је Његова чиста душа непрестано била у контакту са грехом. Чак и ми сами, који смо у великој мери оуглали на грех, углавном избегавамо да се излажемо гресима и злу које сматрамо посебно одбојним. Замислите како је морало бити Христу, чија је душа била чиста, који ни у најмањој мери није био укаљан грехом. Размислите о оштром контрасту који је, у том погледу, постојао између Њега и људи из Његовог окружења. То мора да је било изузетно болно за Њега.

Запитајте се: „Колико сам осетљив на грехе који постоје свуда око мене? Да ли ми сметају, или сам оуглао на њих?“ **Ако** сте оуглали на њих, да ли је то можда због онога што читате, гледате или чак и радите? **Размислите** о томе.

ПРЕЗРЕН И ОДБАЧЕН ОД ЉУДИ

Прочитајте следеће стихове имајући све време на уму чињењу да је Исус био божанско биће, Створитељ неба и земље, и да је дошао да принесе себе на жртву за грехе целог света: Матеј 12,22-24; Лука 4,21-30; Јован 8,58.59. Како нам ти стихови помажу да разумемо патње с којима се Исус суочавао овде на земљи?

Било од стране вођа или чак и обичних људи, Исусов живот, дела и учења стално су били погрешно схваћени, што је довело до тога да Га одбаце и замрзе управо они које је дошао да спасе. У извесном смислу, то је као кад родитељ види да је његовом својеглавом детету потребна помоћ, али и поред тога што је спреман да учини све за то дете, оно га презири, и тиме ниподаштава и одбија вероватно једину особу која може да га избави од потпуне пропасти. То је оно са чиме се Исус суочавао док је био овде на земљи. Колико је то морало бити болно за Њега!

Прочитајте текст Матеј 23,37. Шта нам он каже о томе како се Христос осећао због тог одбацивања? Док читате о томе, запитајте се и сами: „Да ли се Он осећао лоше због себе (као што се ми често осећамо кад наиђемо на одбијање), или је то било из неког другог разлога?“ Ако је било из неког другог разлога, који би то онда разлог био?

Сви смо осетили жалац одбачености и одбијања, а наш бол због тога је, у неким приликама, био можда чак и сличан Христовом, у смислу да је био несебичан. Трпели смо бол, не зато што смо били одбијени, већ због последица које је то имало по онога ко нас је одбио (можда неко до кога нам је стало, а ко одбија да прихвати спасење у Христу). А замислите тек како се осећао Исус, који је био потпуно свестан са чиме ће морати да се суочи да би спасао људе, и истовремено потпуно свестан какве ће бити последице њиховог одбацивања. „Управо због своје невиности Он / Христос/ је тако снажно осећао нападе сотоне.“ – Ellen G. White, *Selected Messages*, book 3, p. 129.

Шта можете научити од Христа што ће вам помоћи да се боље носите са болом одбијања и одбацивања? Шта вам Његов пример показује? Како можете то да примените на свој живот?

ИСУС У ГЕТСИМАНИЈИ

„И рече им: жалосна је душа моја до смрти; почекајте овдје, и стражите“ (Марко 14,34).

Шта год да је Исус трпео током 33 године свог живота на земљи, то није било ништа у поређењу са оним са чим се суочио у последњим часовима пре крста. План о Исусовој смрти као жртви помирења за грехе света, постојао је од памтивека (Ефесцима 1,1-4; 2. Тимотију 1,8.9; Титу 1,1.2). А сада се управо све то дешавало.

Шта нам следећи стихови говоре о Христовом страдању у Гетсиманији? Матеј 26,39; Марко 14,33-36; Лука 22,41-44.

„Отишао је мало даље од њих, не тако далеко да Га не би могли видети и чути и пао ничице на тло. Осећао је да Га је грех одвојио од Његовог Оца. Понор је био тако широк, тако мрачан, тако дубок да је Његов дух уздрхтао пред њим. Није смео да употреби своју божанску силу да би избегао ову велику душевну патњу. Као човек морао је да поднесе последице човековог греха. Као човек морао је да издржи Очев гнев због престапа.

Христос је сада био у положају у коме се никада раније није налазио. Његова патња најбоље може да се опише речима пророка: 'Мачу, устани на пастира мојега и на човека друга мојега, говори Господ над војскама' (Захарија 13,7). Као Замена и Јемац за грешног човека, Христос је патио под осудом божанске правде. Увидео је шта значи правда. Дотада је био Посредник за друге; сада је чезнуо да и сам има посредника.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 686 (оригинал).

Добро размислите о ономе што је Исус проживљавао у Гетсиманији. Греси целог света већ су почели да се полажу на Њега. Покушајте да замислите како Он мора да се осећао због тога. Ниједно људско биће никада, ни пре ни касније, није било позвано да прође кроз нешто слично. Шта нам то говори о Божјој љубави према нама? Какву наду из тога можете извући за себе?

РАСПЕТИ БОГ

Смрт распећем била је једна од најстрожих казни коју су Римљани изрицали било коме. Сматрало се да је то најгори начин умирања. Било је, дакле, заиста страшно да било ко буде погубљен на такав начин, а посебно Божји Син! Исус је, морамо то увек имати на уму, дошао у људском телу попут нашег. Док је трпео батинање, бичевање, закуцавање клинова у Његове руке и ноге, мучну тежину сопственог тела која је раздирала ране од клинова – физички бол мора да је био неподношљив. Била је то окрутна казна, чак и за најгоре криминалце. А колико је тек било неправедно да се Исус, потпуно невин, суочи с таквом судбином.

Па ипак, као што знамо, Христове физичке муке нису биле ништа у поређењу са оним што се заиста дешавало. Било је то нешто много озбиљније од пуког убиства недужног човека.

Који су догађаји у вези са Исусовом смрћу показали да се дешава нешто много значајније него што је већина људи тада увиђала? Какав смисао можемо наћи у сваком од тих догађаја, што нам помаже да откријемо шта се ту заправо догодило?

Матеј 27,45 _____

Матеј 27,51.52 _____

Марко 15,38 _____

Јасно је да се ту збивало нешто много страшније од саме смрти невиног човека, ма колико она била неправедна. Према Светом писму, Божји гнев против греха, нашег греха, излио се на Исуса. Исус је на крсту претрпео праведни Божји гнев против греха – грехова целог света. Према томе, Исус је трпео нешто много дубље, мрачније и болније него што је било које људско биће икада могло да спозна или доживи.

Док се суочавате са својим свакодневним борбама, какву наду и утеху можете црпети из чињенице да је Христос страдао на крсту ради вас?

БОГ КОЈИ СТРАДА

Могли бисмо већ и да се навикнемо на то – све док смо овде, на овом свету, патићемо. То је наша судбина као палих створења. Нигде у Библији није нам обећано ништа другачије. Напротив...

Шта нам следећи стихови говоре на тему о којој је реч? Дела 14,22; Филибљанима 1,29; 2. Тимогију 3,12.

Ипак, постоје две појединости које би, усред наших патњи, требало да имамо на уму.

Прво, Христос, наш Господ, страдао је много горе него што би било ко од нас уопште то могао. На крсту, Он „болести наше носи и немоћи наше узе на се“ (Исаија 53,4). Оно што смо ми искусили само као појединци, Он је претрпео одједном за све нас. Он који је био безгрешан, био је „нас ради“ учињен „гријехом“ (2. Коринћанима 5,21), и страдао је на начин који ми, као грешна створења, не можемо ни да замислимо.

И друго, док патимо, треба да се сетимо који је био исход Христовог страдања, односно шта нам је обећано на основу онога што је Христос учинио за нас.

Прочитајте следеће стихове: Јован 10,28; Римљанима 6,23; Титу 1,2 и 1. Јованова 2,25. Шта нам је ту обећано?

Какве год да су патње које овде трпимо, захваљујући Исусу, захваљујући томе што је Он сам поднео казну за наш грех, захваљујући великом дару еванђеља – да у Исусу већ сада, на основу вере, можемо стајати савршени – имамо обећање вечног живота. Имамо обећање да је због онога што је Христос учинио, због пунине и потпуности Његовог савршеног живота и Његове савршене жртве, наше постојање овде, пуно бола, разочарања и губитака, ипак само тренутак, бљесак који дође и прође, за разлику од вечности која нас чека, вечности на новом небу и новој земљи на којој нема греха, патње и смрти. А све нам је то обећано и обезбеђено само због Христа и мука кроз које је прошао да би једног дана, ускоро, видео „труд душе своје“ и наситио се (Исаија 53,11).

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Чежња векова* од Елен Г. Вајт, прочитајте следећа поглавља: „Гетсиманија“, стр. 685-697 (оригинал), и „Голгота“, стр. 741-757 (оригинал).

„Три пута је изустео ту молитву. Три пута је људска природа устукнула пред последњом, највећом жртвом. Али тада се пред Откупитељем света појавила историја људског рода. Видео је да ће прекршитељи Закона морати да погину ако буду препуштени сами себи. Видео је човекову беспомоћност. Видео је силу греха. Сагледао је злу судбину која га очекује и донео одлуку: Спасиће човека ма колико га то коштало. Прихватио је своје крштење крвљу, да би кроз Њега милиони оних који су осуђени на смрт, могли добити вечни живот. Напустио је небеске дворе у којима је све чисто, срећно и славно, да би спасао једну изгубљену овцу, један свет који је пао услед престапа. Он неће напустити своју мисију. Постаће жртва помирења за људски род који је одлучио да згреши. Његова молитва сада одише послушношћу: 'Ако ме ова чаша не може мимоићи да је не испијем, нека буде Твоја воља.'“ – Елен Г. Вајт, *Чежња векова*, стр. 690, 693 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗМИШЉАЊЕ:

1. Како нам то сазнање да је Бог, у личности Исуса Христа, страдао више него што би ико од нас икада могао, помаже када и сами страдамо? Колико би требало да нам значи то што је Христос страдао ради нас? Какву утеху можемо црпети из те невероватне истине? Док размишљате о свом одговору, имајте на уму следећу изјаву Елен Г. Вајт: „Сва патња настала као последица греха излила се у груди безгрешног Сина Божјег.“ – *Selected Messages*, book 3, p. 129.
2. Осврните се заједно, као разред, на Христове патње које смо разматрали у поуци за ову седмицу. С каквим мукама се Христос суочио? У чему су оне сличне нашим, а у чему се разликују? Шта можемо научити из тога како се Он носио с тим изазовима, што би могло да нам помогне кад се и сами нађемо усред искушења?
3. Која су ваша омиљена библијска обећања – обећања којих се можете држати кад вас обузму туга и бол? Запишите их, позивајте се на њих и разговарајте о њима у разреду.
4. Напишите укратко сиже ове поуке, наглашавајући неколико главних закључака до којих сте дошли у току тромесечја. На која питања сте добили одговор, а која су и даље остала нерешена? Како можемо помоћи једни другима да превазиђемо оно што нас још увек у великој мери збуњује и мучи?

ПРЕВАЗИЛАЖЕЊЕ СУКОБА

Немојте гајити свету охолост

1. П Матеј 18,5–10. Немојте гајити свету охолост
2. С Матеј 18,15–17. Дакле, увређени сте!

Човек са правим питањем

3. Н Матеј 18,21. Петров покушај да искаже шта је узвишеност
4. П Матеј 18,22. Границе праштања, први део
5. У Матеј 18,23–27. Границе праштања, други део
6. С Матеј 18,28–30. Границе праштања, трећи део
7. Ч Матеј 18,31–35. Границе праштања, још једном други део
8. П Матеј 19,3–6. Исус о браку
9. С Марко 10,17.18. Човек са правим питањем

Споредна поука о богатству

10. Н Марко 10,17–19. Исус даје „исправан“ одговор
11. П Марко 10,20–22. Исус даје „стваран“ одговор
12. У Матеј 19, 21.22. Споредна поука о богатству
13. С Матеј 19,23–26. Човекове немогућности = Божје могућности
14. Ч Матеј 19,27–29. Још једно Петрово бременисто питање
15. П Матеј 20,8–11. Непријатна прича
16. С Матеј 20,16. Непријатне приче су намењене онима који су попут Петра

Друга страна благог Исуса

17. Н Матеј 20,18.19. Још о томе шта ученици треба да чују
18. П Матеј 20,20.21. Расправа о томе ко је први
19. У Матеј 20,25–28. Прави највиши положај
20. С Јован 11,39–44. Почетак краја
21. Ч Матеј 21,6–11. Јавна месијанска изјава
22. П Матеј 21,12.13. Јавна изјава постаје јавни изазов
23. С Матеј 21,18.19. Друга страна благог Исуса

Време истиче!

24. Н Матеј 21,23–25. Власти у сукобу
25. П Матеј 21,28–31. Прва прича која доводи до сучељавања
26. У Матеј 21,33–40. Друга прича која доводи до сучељавања
27. С Матеј 22,1–12. Трећа прича која доводи до сучељавања
28. Ч Матеј 22,15–21. Сучељавање је двосмерна улица: први део
29. П Матеј 22,23–29. Сучељавање је двосмерна улица: други део
30. С Матеј 22,34–37. Сучељавање је двосмерна улица: трећи део

Превазилажење сукоба

31. Н Матеј 22,39.40. Превазилажење сукоба

Последњи позив на буђење

1. П Матеј 22,41–46. Христово питање које је остало без одговора
2. У Псалом 110,1. Споредна пука о месијанству
3. С Матеј 23,1–5. Последњи позив на буђење
4. Ч Матеј 23,15–24. Погрешни начини „да се играмо цркве“
5. П Матеј 23,33–39. Исусова „чврста љубав“
6. С Матеј 24,1–3. Представљање Другог доласка

Поуке које можемо научити од смокве

7. Н Матеј 24,3. Споредна поука о Другом доласку
8. П Матеј 24,5–8. Улога знакова
9. У Матеј 24,14–30. Још о знацима
10. С Матеј 24,15–22. Знак Јерусалима: први део
11. Ч Лука 21,20–24. Знак Јерусалима: други део
12. П Матеј 24,32–39. Поуке које можемо научити од смокве
13. С Марко 13,26,27. Споредна поука о Другом доласку

Радимо док чекамо и стражимо

14. Н Матеј 24,42–44. Стражите за Христов долазак
15. П Матеј 24,45–51. Верно чекање Христовог доласка
16. У Матеј 25,1–10. Припремите се сада за Христов долазак
17. С Матеј 25,14–19. Радимо док чекамо и стражимо
18. Ч Матеј 25,31–34. Основни посао чекалаца
19. П Матеј 25,34–40. Избегавајте изненађења
20. С Матеј 25,41–45. Срж праве вере

Последња пасха

21. Н Матеј 26,1–5. Последње путовање у Јерусалим
22. П Матеј 26,14–16. Јуда „помаже“ Исусу
23. У Матеј 26,6–12. Маријина одлука
24. С Матеј 26,17–19. Последња пасха
25. Ч Јован 13,3–5. Напетост у соби
26. П Јован 13,6–10. Петар прима поуку
27. С Јован 13,12–17. Занемарени благослов

Ново значење старог симбола

28. Н Матеј 26,20–25. Напетост се претвара у запрепашћеност
29. П Јован 13,31–33. Почетак „поздравног говора“
30. У Јован 13,34,35. Суштина хришћанства по Исусовим речима
31. С Матеј 26,26–29. Ново значење старог симбола

Добар разлог да се срца не плаше

1. Ч Матеј 26,30–35. Добра вест за збуњене ученике
2. П Јован 14,1–3. Добар разлог да се срца не плаше
3. С Јован 14,5,6. Рећи збогом постмодернистичком Исусу

„Прави“ Чокот

4. Н Јован 14,15. Љубав према Исусу
5. П Јован 14,16,17. Исусов највећи дар за нас
6. У Јован 14,18–20. Нада упркос обесхрабрењу
7. С Јован 14,25–29. Више о Помоћнику
8. Ч Јован 15,1–4. „Прави“ Чокот
9. П Јован 15,5–8. Права лоза
10. С Јован 15,10–17. Још о правом рађању рода

Деловање духа

11. Н Јован 15,18–21. Негативна страна ходања са Исусом
12. П Јован 15,26. Деловање Духа
13. У Јован 16,12–15. Још један важан задатак Духа
14. С Јован 16,19–33. Исусове последње речи упућене ученицима
15. Ч Јован 17,1–5. Христова узвишена молитва, први део
16. П Јован 17,9–19. Христова узвишена молитва, други део
17. С Јован 17,20–26. Христова узвишена молитва, трећи део

Борба над борбама

18. Н Матеј 26,36–38. Путовање према Гетсиманији
19. П Матеј 26,39–44. Борба над борбама
20. У Матеј 26,40–46. Спавање у време кризе
21. С Матеј 26,47–49. Неискрен пољубац
22. Ч Матеј 26,51,52. Јуда није био сам
23. П Матеј 26,52–56. Исус: миран у одсудном тренутку
24. С Матеј 26,57–65. Суђење Исусу, прва фаза

Суђење Јуди

25. Н Матеј 26,58–72. Суђење Петру, прва фаза
26. П Матеј 26,73–75. Суђење Петру, друга фаза
27. У Матеј 27,3–5. Суђење Јуди
28. С Матеј 27,1–14. Суђење Исусу, друга фаза
29. Ч Матеј 27,15–23. Пилатово суђење, прва фаза
30. П Псалм 89,15. Пилатово суђење, друга фаза

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Јул	Август	Септембар
1. Псалам 115-117	1. Исаија 1-3	1. Јеремија 36-39
2. « 118	2. « 4-6	2. « 40-42
3. « 119, 1-88	3. « 7-9	3. « 43-45
4. « 119, 89-176	4. « 10-13	4. « 46-49
5. « 120-121	5. « 14-17	5. « 50-52
6. « 122-124	6. « 18-20	6. Плач 1-3
7. « 125-127	7. « 21-23	7. « 4-5
8. « 128-130	8. « 24-26	8. Језекиљ 1-4
9. « 131-133	9. « 27-29	9. « 5-7
10. « 134-136	10. « 30-32	10. « 8-10
11. « 137-139	11. « 33-36	11. « 11-12
12. « 140-142	12. « 37-40	12. « 13-15
13. « 143-147	13. « 41-43	13. « 16-18
14. « 148-150	14. « 44-46	14. « 19-21
15. Приче 1-3	15. « 47-49	15. « 22-26
16. « 4-6	16. « 50-52	16. « 27-29
17. « 7-9	17. « 53-55	17. « 30-32
18. « 10-12	18. « 56-59	18. « 33-35
19. « 13-15	19. « 60-62	19. « 36-38
20. « 16-19	20. « 63-66	20. « 39-41
21. « 20-22	21. Јеремија 1-3	21. « 42-44
22. « 23-25	22. « 4-6	22. « 45-48
23. « 26-28	23. « 7-8	23. Данило 1-4
24. « 29-31	24. « 9-11	24. « 5-8
25. Проповедник 1-3	25. « 12-16	25. « 9-12
26. « 4-6	26. « 17-20	26. Осија 1-3
27. « 7-9	27. « 21-23	27. « 4-6
28. « 10-12	28. « 24-26	28. « 7-9
29. Песма над песмама 1-3	29. « 27-29	29. « 10-14
30. « 4-6	30. « 30-32	30. Јоило 1-3
31. « 7-8	31. « 33-35	

Јул	Август	Септембар
1. Псалам 1.	1. Псалам 29.	1. Псалам 56.
2. Псалам 2.	2. Псалам 30.	2. Псалам 57.
3. Псалам 3.	3. Псалам 31,1-14.	3. Псалам 58.
4. Псалам 4.	4. Псалам 31,15-24.	4. Псалам 59.
5. Псалам 5.	5. Псалам 32.	5. Псалам 60.
6. Псалам 6.	6. Псалам 33.	6. Псалам 61.
7. Псалам 7.	7. Псалам 34.	7. Псалам 62.
8. Псалам 8.	8. Псалам 35,1-14.	8. Псалам 63.
9. Псалам 9.	9. Псалам 35,15-28.	9. Псалам 64.
10. Псалам 10.	10. Псалам 36.	10. Псалам 65.
11. Псалам 11.	11. Псалам 37,1-19.	11. Псалам 66.
12. Псалам 12.	12. Псалам 37,20-40.	12. Псалам 67.
13. Псалам 13.	13. Псалам 38.	13. Псалам 68.
14. Псалам 14.	14. Псалам 39.	14. Псалам 69,1-16.
15. Псалам 15.	15. Псалам 40.	15. Псалам 69,17-36.
16. Псалам 16.	16. Псалам 41.	16. Псалам 70.
17. Псалам 17.	17. Псалам 42.	17. Псалам 71,1-14.
18. Псалам 18,1-15.	18. Псалам 43.	18. Псалам 71,15-24.
19. Псалам 18,16-30.	19. Псалам 44,1-12.	19. Псалам 72.
20. Псалам 18,31-50.	20. Псалам 44,13-26.	20. Псалам 73,1-15.
21. Псалам 19.	21. Псалам 45.	21. Псалам 73,16-28.
22. Псалам 20.	22. Псалам 46.	22. Псалам 74.
23. Псалам 21.	23. Псалам 47.	23. Псалам 75.
24. Псалам 22,1-15.	24. Псалам 48.	24. Псалам 76.
25. Псалам 22,16-31.	25. Псалам 49.	25. Псалам 77.
26. Псалам 23.	26. Псалам 50.	26. Псалам 78,1-14.
27. Псалам 24.	27. Псалам 51.	27. Псалам 78,15-28.
28. Псалам 25.	28. Псалам 52.	28. Псалам 78,29-42.
29. Псалам 26.	29. Псалам 53.	29. Псалам 78,43-56.
30. Псалам 27.	30. Псалам 54.	30. Псалам 78,57-72.
31. Псалам 28.	31. Псалам 55.	

*Предлажемо верницима да ове шекстијове читају у
шоку вечерњеј бојслужења у својој породици.*

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈУЛУ 2022. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	1.	8.	15.	22.	29
Радовиш, Струмица , Ђевђелија	20,08	20,06	20,02	19,57	19,49
Кавадарци	20,10	20,08	20,04	19,59	19,51
Велес, Прилеп, Битола	20,12	20,10	20,06	20,01	19,53
Пирот , Врање, Куманово, Скопље	20,14	20,12	20,08	20,03	19,55
Књажевац, Ниш , Лесковац, Тетово, Дебар	20,16	20,14	20,10	20,05	19,57
Кладово, Неготин , Зајечар, Приштина, Призрен	20,18	20,16	20,12	20,07	19,59
Бор, Параћин, Крушевац , Косовска Митровица, Ђаковица	20,20	20,18	20,14	20,09	20,01
Јагодина , Нови Пазар, Пећ	20,22	20,20	20,16	20,11	20,03
Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Чачак, Краљево, Беране, Колашин, Подгорица , Улцињ	20,24	20,22	20,18	20,13	20,05
Аранђеловац, Ужице, Бар	20,26	20,24	20,20	20,15	20,07
Вршац, Алибунар, Ковин, Смедерево, Панчево, Београд , Ваљево, Пљевља, Зеленика	20,28	20,26	20,22	20,17	20,09
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Рума, Шабац, Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник	20,30	20,28	20,24	20,19	20,11
Сента, Бечеј, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Сарајево , Мљет	20,32	20,30	20,26	20,21	20,13
Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид , Тузла, Мостар, Метковић, Пељешац	20,34	20,32	20,28	20,23	20,15
Суботица , Сомбор, Даљ, Вуковар, Винковци, Добој, Зеница, Хвар, Корчула	20,36	20,34	20,30	20,25	20,17
Бели Манастир , Осијек , Славонски Брод, Дервента, Јајце, Ливно, Брач, Вис	20,38	20,36	20,32	20,27	20,19
Славонска Пожега, Бања Лука , Сплит	20,40	20,38	20,34	20,29	20,21
Подравска Слатина, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Приједор , Дрвар, Книн, Шибеник	20,42	20,40	20,36	20,31	20,23
Вировитица, Биоград	20,44	20,42	20,38	20,33	20,25
Копривница, Бјеловар, Сисак, Бихаћ, Госпић, Задар , Дуги Оток	20,46	20,44	20,40	20,35	20,27
Чаковец, Вараждин, Загреб , Слуњ, Паг	20,48	20,46	20,42	20,37	20,29
Мурска Сбота, Ормож, Птуј , Крапина, Карловац, Раб	20,50	20,48	20,44	20,39	20,31
Марибор , Рогашка Слатина, Цеље, Зидани Мост, Цриквеница, Крк, Црес, Лошињ	20,52	20,50	20,46	20,41	20,33
Дравоград, Словењ Градец, Межица, Љубљана , Ријека, Пула	20,54	20,52	20,48	20,43	20,35
Крањ, Постојна, Копер, Ровињ	20,56	20,54	20,50	20,45	20,37
Јесенице , Крањска Гора, Горица	20,58	20,56	20,52	20,47	20,39

Подаци из ове табеле изведени су по најњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У АВГУСТУ 2022. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	5.	12.	19.	26.
Струмица	19,41	19,31	19,20	19,09
Радовиш, Ђевђелија	19,43	19,33	19,22	19,11
Пирот , Кавадарци	19,45	19,35	19,24	19,13
Врање, Куманово, Велес, Прилеп, Битола	19,47	19,37	19,26	19,15
Кладово, Неготин, Зајечар, Књажевац, Ниш , Лесковац, Скопље , Тетово, Охрид	19,49	19,39	19,28	19,17
Бор, Параћин, Крушевац , Приштина, Призрен, Дебар	19,51	19,41	19,30	19,19
Јагодина , Косовска Митровица, Ђаковица	19,53	19,43	19,32	19,21
Вршац, Ковин, Пожаревац, Смедерево, Смедеревска Паланка, Крагујевац, Краљево, Нови Пазар, Пећ	19,55	19,45	19,34	19,23
Алибунар, Панчево, Београд , Аранђеловац, Чачак, Беране, Колашин, Подгорица , Улцињ	19,57	19,47	19,36	19,25
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Ваљево, Ужице, Пљевља, Бар	19,59	19,49	19,38	19,27
Сента, Бечеј, Нови Сад , Рума, Сремска Митровица, Богатић, Шабац, Фоча, Зеленика	20,01	19,51	19,40	19,29
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид, Бијељина, Лозница, Билећа, Требиње, Дубровник	20,03	19,53	19,42	19,31
Сомбор , Даљ, Вуковар, Винковци, Тузла, Сарајево , Мостар, Метковић, Мљет	20,05	19,55	19,44	19,33
Бели Манастир , Осијек , Добој, Зеница, Пељешац	20,07	19,57	19,46	19,35
Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Јајце, Ливно, Брач, Хвар, Корчула	20,09	19,59	19,48	19,37
Вировитица, Подравска Слатина, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Бања Лука , Сплит, Вис	20,11	20,01	19,50	19,39
Бјеловар, Приједор, Дрвар, Книн, Шибеник	20,13	20,03	19,52	19,41
Копривница, Сисак, Бихаћ, Биоград	20,15	20,05	19,54	19,43
Мурска Сбота, Ормож, Чаковец, Вараждин, Загреб , Слуњ, Госпић, Задар, Дуги Оток	20,17	20,07	19,56	19,45
Марибор , Птуј, Рогашка Слатина, Крапина, Карловац, Раб, Паг	20,19	20,09	19,58	19,47
Словењ Градец, Џеље , Зидани Мост, Цриквеница, Крк, Црес, Лошинь	20,21	20,11	20,00	19,49
Дравоград, Межица, Љубљана , Постојна, Ријека	20,23	20,13	20,02	19,51
Јесенице, Крањ, Копер, Ровињ, Пула	20,25	20,15	20,04	19,53
Крањска Гора , Горица	20,27	20,17	20,06	19,55

Подаци из ове табеле изведени су по најњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У СЕПТЕМБРУ 2022. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	2.	09.	16.	23.	30
Струмица	19,01	18,48	18,35	18,22	18,09
Пирот , Радовиш, Ђевђелија	19,03	18,50	18,37	18,24	18,11
Кладово, Неготин , Зајечар, Књажевац, Лесковац, Врање, Кавадарци	19,05	18,52	18,39	18,26	18,13
Бор, Ниш , Куманово, Скопље, Велес, Прилеп, Битола	19,07	18,54	18,41	18,28	18,15
Вршац, Пожаревац, Јагодина , Параћин, Крушевац, Приштина, Тетово, Охрид	19,09	18,56	18,43	18,30	18,17
Алибунар, Панчево, Ковин, Смедерево, Смедеревска Паланка, Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Ђаковица, Косовска Митровица, Призрен, Дебар	19,11	18,58	18,45	18,32	18,19
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин, Београд , Чачак, Пећ	19,13	19,00	18,47	18,34	18,21
Сента, Бечеј, Нови Сад , Рума, Шабац, Ваљево, Ужице, Беране, Колашин	19,15	19,02	18,49	18,36	18,23
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид, Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Пљевља, Подгорица , Бар, Улцињ	19,17	19,04	18,51	18,38	18,25
Сомбор , Осиејек, Дал, Вуковар, Винковци, Тузла, Фоча, Зеленика	19,19	19,06	18,53	18,40	18,27
Бели Манастир , Сарајево, Билећа, Требиње, Дубровник	19,21	19,08	18,55	18,42	18,29
Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Добој, Зеница, Мостар, Метковић, Мљет	19,23	19,10	18,57	18,44	18,31
Вировитица, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Бања Лука , Јајце, Пельешац	19,25	19,12	18,59	18,46	18,33
Копривница, Бјеловар, Приједор , Ливно, Брач, Хвар, Корчула	19,27	19,14	19,01	18,48	18,35
Мурска Собота, Ормож, Чаковец, Вараждин , Сисак, Дрвар, Книн, Сплит, Вис	19,29	19,16	19,03	18,50	18,37
Марибор , Птуј, Рогашка Слатина, Крапина, Загреб , Слуњ, Бихаћ, Шибеник, Биоград	19,31	19,18	19,05	18,52	18,39
Словењ Градец, Цеље , Зидани Мост, Карловац, Госпић, Задар, Дуги Оток	19,33	19,20	19,07	18,54	18,41
Дравоград, Межица, Цриквеница, Крк, Раб, Паг	19,35	19,22	19,09	18,56	18,43
Јесенице, Крањ, Љубљана , Постојна, Ријека, Црес, Лошињ	19,37	19,24	19,11	18,58	18,45
Крањска гора, Горица, Копер, Ровињ, Пула	19,39	19,26	19,13	19,00	18,47

Подаци из ове табеле изведени су по текућем рачунању времена.

ЈУЖНА АМЕРИЧКА ДИВИЗИЈА

УНИЈЕ	ЦРКВЕ	ГРУПЕ	ВЕРНИШТВО	ПОПУЛАЦИЈА
Аргентинска унија	622	429	119.263	45.377.000
Боливикска унија	481	673	122.738	11.633.000
Централна бразилска унија	1.239	807	283.337	47.150.395
Чилеанска унија	686	309	104.239	19.470.000
Источна бразилска мисија	1.126	1.601	213.472	16.964.966
Еквадорска мисија	308	368	54.332	17.511.000
Северна бразилска мисија	1.872	1.524	322.437	17.442.676
Северна перуанска мисија	1.424	1.722	213.721	16.418.565
Североисточна бразилска мисија	1.087	1.470	206.830	33.059.297
Северозападна бразилска мисија	1.001	838	169.491	7.598.084
Парагвајска мисија	69	90	13.654	7.255.000
Јужна бразилска унија	1.226	848	172.350	30.605.684
Јужна перуанска мисија	1.156	1.467	200.623	16.405.435
Југоисточна бразилска унија	1.397	1.069	223.162	43.033.609
Уругвајска мисија	60	50	7.127	3.531.000
Западна централна бразилска мисија	782	762	135.409	15.957.289
Припојена поља	0	1	8	4.000
УКУПНО	14.536	14.028	2.562.193	349.417.000

ПРОЈЕКТИ:

1. Нова црква, Ел Алто, Боливија
2. Нова црква, Ла Паз, Боливија
3. Нова црква, Кочабамба, Боливија
4. Нова црква, Тринидад, Боливија
5. Нова црква, Рибеирао, Бразил
6. Нова црква, Бродовски, Бразил
7. Нова црква, Мауа, Бразил
8. Нова црква, Сантос, Бразил